

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 662

**ΣΗΜΕΡΑ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
• ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ**

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

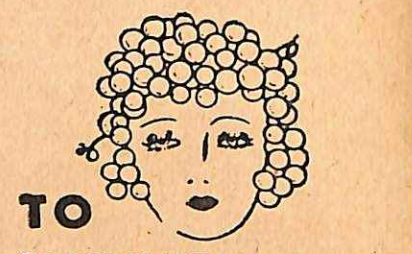
Μεταξύ μας

Σ. Παολινέλην, Κέρκυραν. Τὰ ποιήματά σας καλὰ, ἀλλὰ τὰ θέματά τους πολὺ κοινὰ. Στείλτε μας κάτι ἄλλο. — Λάμπρον Κρίνην, Κέρκυραν. Καὶ τὸ πεζὸ καὶ τὸ ποίημά σας ἔχουν κάποιαν ἀσάφειαν. Ὁ στίχος σας εἶναι καλὸς, ἀλλὰ θέλει ἀκόμη δούλεμα. Ὑπάρχουν καὶ μερικὰ λάθη στὶς ὁμοιοκαταληξίες. — Εὐάγγελον Κοσμάν, ἐνταῦθα. Τὸ πεζὸ σας πολὺ ὀλογο καὶ κοινό. Καὶ τὸ θέμα του «Ἀλήτης» ἐξ ἴσου κοινό. Τὸ

«Σανατόριο» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Πάνον Λίμνην, ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ἀλέξ. Βακαλάκη, Κορυδαλόν. Τὸ πεζὸ σας πολὺ προσωπικὸ καὶ πολὺ κοινότυπο, δυστυχῶς. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ στίχος. — Κωνστ. Νικητόπουλον, ἐνταῦθα. Καὶ τὰ δικά σας πολὺ κοινὰ ὡς θέματα. — Κ. Σ. Τ. Αἰκατερίνην. Δὲν μᾶς ικανοποιήσατε αὐτὴ τὴ φορά. Πρέπει νὰ εἰστε πρὸς ἀπαιτητικὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας. Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσετε συστηματικῶς ἑλληνικὰ ποιήματα. — Γιάννην Βασιλείου, Πειραιᾶ. Στείλτε μας κάτι ἄλλο μ' ἓνα θέμα πὺν νὰ παρουσιάξῃ κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας. Ἀπλάθῃ καὶ λιγώτερο προ-

σωπικὸ καὶ λιγώτερο κοινότυπο. — Πύρρον Κασούλην, ἐνταῦθα. Τὰ προηγούμενά σας ἦσαν καλλίτερα. Τὸ θέμα σας εἶναι καλὸ, ἀλλὰ ἡ φόρμα βαρεῖα καὶ ἡ ἀνάπτυξις φλύαρη. — Ἀτυχον Π. Α. Ν. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ κοινό. Διαλέξτε κάτι πρὸς πρωτότυπο καὶ στείλτε το. Τὸ γράψιμό σας εἶναι ὁμαλόν. — Θ. Ἀβαρικιώτην, Δράμα. Θὰ δημοσιευθῇ. — Ἰωάννην Σπηλιόπουλον, ἐνταῦθα. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας δὲν ἔχει ποιητικὴ πνοή. Θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσετε συστηματικὰ ἑλληνικὰ ποιήματα. — Λούλα Δρακάκη, ἐνταῦθα. Τὰ θέματά σας δυστυχῶς εἶναι ἐξαντλημένα. Ζητήστε κάτι πρὸς καινούργιο. — Λεύκα

Μάνη, Κοκκινιά. Τὸ ποίημα σας «Μὰ τὴν ἀλήθειαν» δὲν ἐδμοσιεύθη, διότι τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει μεγάλες ἀξιώσεις καὶ εἶναι δύσκολο. — Φ. Τζωρτζάκη, Παγκράτι. Τὰ σταυρολέξά σας, δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἀρτίως σχεδιασμένα. — Τάκη Π. ἐνταῦθα. Δὲν μπήκατε ἀκόμη στὸ νόημα. Αἱ ἐλλείψεις σας εἶναι πολλές. Διαβάστε πρῶτα ἑλληνικὰ ποιήματα καὶ κατόπιν γράψτε, ἀλλ' ὅχι τόσο μεγάλα ποιήματα. Δὲν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα ἡ στιχογραφία. — Ν. Ν. Πάτρας. Τὸ πεζὸ σας καλόν, ἀλλ' ὅχι καὶ δημοσιεύσιμο. Θέλει λίγο ἀκόμη διόρθωσις.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ...

Μ' αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ ἴνστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ ἴνστιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ (Ἑρμού 42 Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾷ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του. Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκτελέξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινούχες συνθέσεις, πού ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Ζητήσατε δείγμα πρὸς δοκιμὴν
Γεν. Ἀντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα:
Ἀλέξ. Θεοχάρης Αἰόλου 31 Τηλ. 25.202

ΕΙΒΟΔΟΜΑΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 Ἰουνίου 1946 Ἀριθ. 662

Ἀθηναϊκά περίεργα

Καφές μετὰ μουσικῆς

Ἡ τίς πρῶτες ζέστες, τὰ ὑπαίθρια κέντρα τῆς πόλεως ἔχουν ἀπορροφήσει καὶ τραπέζια στὶς περιοχές των.

Μία ἐξέδρα, εἶνε ὁλόκληρη ἡ σκηνοθεσία τοῦ κέντρου, ἡ ἐξέδρα τῆς μουσικῆς, τοποθετημένη καὶ αὐτὴ ἀνάμεσα σὲ θάμνους καὶ δέντρα. Ἐδῶ θὰ περάσῃ ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι ἡ οἰκογένεια. Μετὰ τὸ νυχτερινὸ φαγητὸ ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμὰ καὶ τὰ παιδιά «θὰ πᾶνε νὰ πάρουν κάτι καὶ ν' ἀκούσουν λίγη μουσική».

Ἡ κόρη, μαθήτρια τοῦ Ὡδεῖου, θεωρεῖ καθήκον τῆς νὰ ἐπεξηγήσῃ στὸν μπαμπᾶ, ἀνίδεον μουσικῆς:

— Μπολερό τοῦ Ραβέλ, παίζουν μπαμπᾶ.

— Αὐτὸς πὺν παίζει τὸ βιολί, ὁ ὄρθος εἶναι ὁ Ραβέλ;

— Ὁχι μπαμπᾶ, ὁ Ραβέλ εἶναι συνθέτης.

— Τί εἶναι;

— Συνθέτης. Ἐχει γράψῃ κομμάτια μουσικά.

— Αὐτὸ πὺν παίζουν εἶναι κομμάτια μουσικά;

— Εἶναι μπολερό!

Ἐδῶ ἐπεμβαίνει ἡ μαμὰ.

— Μπολερὰ φοροῦσαμε κι' ἐμεῖς στὴν ἐποχὴ μας. Τώρα δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας. Τί τὸ παίζουν λοιπόν;

— Τὸ μπολερό τοῦ Ραβέλ εἶναι ἕνα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς μουσικῆς, μαμὰ.

— Καὶ τὸ δικό μου τὸ μπολερό ἦταν ἀριστοτέλεσμα, ὅλο κέντημα καὶ πουσκούλια...

— Τί εἶχε;

— Πουσκούλια... Πῶς τὰ λέτε; Φοῦντες...

— Δουλεῖς μὲ φοῦντες δηλαδὴ, λογοπαίξῃ ὁ μπαμπᾶς.

Καταφάνουν οἱ καφέδες καὶ οἱ λεμονάδες. Σερβίρεται ἡ οἰκογένεια, μετὰ μουσικῆς.

Ἐν τῇ μεταξύ, ἡ ὀρχήστρα ἐτελείσῃ τὸ μπολερό καὶ παίζει ἄλλο θορυβῶδες κομμάτι.

— Κι' αὐτὸ τί εἶναι;

— Μοῦ φαίνεται μπαμπᾶ, πῶς εἶναι ὁ Καλὶφης τῆς Βαγδάτης...

— Καὶ γιατί τὸν κάνουνε ρεζίλι;

— Πῶς τὸν κάνουνε ρεζίλι;

— Ὁ Καλὶφης αὐτός, θὰ εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ εἶναι καὶ καλὸς. Ἐπιτρέπεται, τώρα νὰ τοῦ βγάλουνε τραγοῦδι;

— Δὲν εἶναι ἔτσι μπαμπᾶ...

— Σὲ περιχαλῶ. Ἐγὼ ἔχω ἐργαστάσιο λεμονάδας στὴ Γούβα. Ἐ, λοιπόν, ἐπιτρέπεται νὰ βγῇ ἕνας μουζικάντης καὶ νὰ φτιάχνῃ μιὰ μουσικὴ πὺν νὰ λέγεται «Ὁ ἐργαστασιάρχης λεμονάδας τῆς Γούβας»;

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

— Τὸ ἴδιο εἶναι. Πῶς θὰ τὸ κάνῃ τέτοιο πρᾶγμα; Θὰ τοῦ σπάσω τὰ μούτρα. Τί εἶμαι ἐγώ; Ὁ Ἀντώνης ὁ βαρκάρης ὁ σερῆτης;

Ἐπεμβαίνει πάλιν ἡ μαμὰ:

— Ἐχει δίκαιο ὁ μπαμπᾶς σου. Ὑπάρχει καὶ ἀξιοπρέπεια. Ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι καὶ ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησία. Θὰ τοῦ βγάλουνε λοιπὸν τραγοῦδι;

— Βλέπεις; συνεχίζει ὁ μπαμπᾶς ἀποτεινόμενος στὴν κόρη. Μπορεῖ ὁ Καλὶφης τῆς Βαγδάτης νὰ ἦταν ρεζίλις. Ἀς βγῇ ὅμως ὅποιος τοῦ βαστάξῃ νὰ γράψῃ καὶ γιὰ μένα «Ὁ ἐργαστασιάρχης λεμονάδας τῆς Γούβας». Θὰ γίνῃ μακαλειό.

Τελειώνει καὶ ὁ Καλὶφης.

Γίνεται μικρὸ διάλειμμα κι' ἐπειτα ἡ ὀρχήστρα ξαναρχίζει.

Ἡ οἰκογένεια συγχινεῖται.

— Τώρα τί παίζουνε; ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς.

— Αὐτὸ εἶναι τοῦ Γκουινώ τὸ «Ἀθε Μαρία»...

— Ἡ Μαρία Μανταλένα πὺν λένε;

— Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὁχι μαμὰ. Τὸ «Ἀθε Μαρία», εἶνε κομμάτι ἐκκλησιαστικό.

— Ἐκκλησιαστικό; ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς. Για στάσου νὰ τὸ προσέξω...

Εἶμαι κι' ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησία καὶ τί θὰ πῶνε ἂν μὲ δοῦνε νὰ μὴν προσέξω;

Κι' ἐνῶ ρουφᾷ θορυβωδέστατα τὸν καφέ του, ἀπολαμβάνει τὴν ἐλαχίστη ἀπόπειρα τῆς νυχτερινῆς δοσιῆς, ἀπαράτητης μέσα στὴν πρώτη ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΠΡΟΕΞΕΤΕ

Στὸ σημερινὸ φύλλον

Χρυσὲς μπούκλες 18 καρatiῶν

Ἐνα μοντέρνο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν γοητευτικὴν πέννα τοῦ εἰσαγωγικοῦ λογοτέχνη κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ. Ἡ ξανθὴ ἡρώδις του, μιὰ πανέμορφη καὶ πᾶμπλουτὴ Ἀθηναία μικρούλα πὺν σπουδάζει σ' ἓνα ἀνώτερο ἐκπαιδευτήριον θὰ συγκινήσῃ κάθε τραφερὴ καρδιά...

Τὸ μυστικὸ μιᾶς στάρ

Ἐνα συγχρονιστικὸ σύγχρονο ἀνὰ γνωσμο, γεμάτο καταπληκτικὰ περιπέτειες, πλεγμένο γύρω ἀπὸ μιὰ στάρ τοῦ κινηματογράφου τὴν ὁποία βαρύνει ἓνα τρομερὸ μυστικόν. Ὁφείλεται στὴν περίφημη Ἀμερικανίδα συγγραφεῖς Γ. ΟΥΓΛΙΑΜ-ΣΟΝ, πὺν ἔγραψε τὶς ἀληθινότητες «Περιπέτειες τοῦ Δόρδου Δέβλαντ».

Ὁ ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης

Κάθε σύστασις περιττεταί γιὰ τὸ ἱπποτικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ πατρὸς. Ὅσοι τὸ ἔχουν διαβάσει, θὰ ξαναδιαβάσουν μὲ εὐχαρίστηση τὴν νέα εἰσαγωγικὴ λογοτεχνικὴ του μετάφραση. Ὅσοι τὸ ἀγνοοῦν, θὰ ἐντυπωθήσονται μὲ τὴν πρὸς βαθύτατη συγκίνησιν στὶς περιπέτειες, στοὺς ἔρωτες, στὰ πάθη, στὶς ἱπποτικές μονομαχίες τῶν ἀθανάτων ἡρώων τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ὁ ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ εἶναι τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ.

Ἡ πονεμένη ἱστορία ἐνός τρελλοῦ ποιητῆ

Ἡ δραματικὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ Ρόμου Φιλύρα. Πῶς ἐπλέχθη τὸ μεγάλο αἰσθηματικὸν τοῦ εἰδωλοῦ πὺν ἐκλόνισε τὸ λογιόν του. Γραμμένη εἰδικῶς γιὰ τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ» ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ μόνιμο συνεργάτη μας τῶν ὁραίων ἱστορικῶν μονογραφιῶν, τὸν κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ.

Καὶ τὸ προσεχές φύλλον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ἙΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Ἰούλιος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

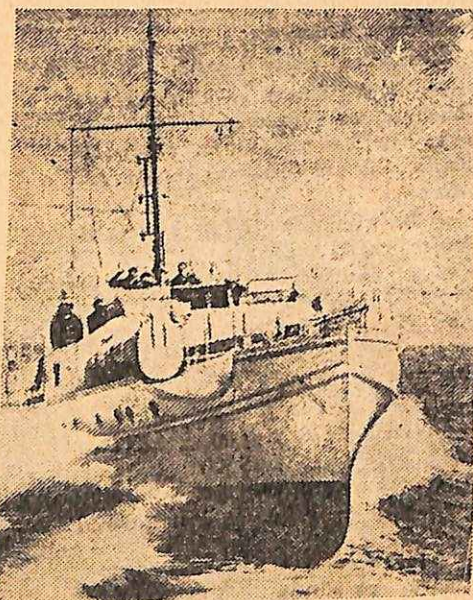
Στο περιδώριο τής επικαιρότητας

Τὰ νέα παράξενα πολεμικά ὄπλα

ΜΕ ΤΗΝ εὐκαιρίαν τής τεραστίας πολεμικῆς συρράξεως πού λαμβάνει χώραν στήν Δυτική Εὐρώπη, ἐξαιρετικὸς λόγος γίνεται γιὰ διὰ φερονά νέα πολεμικά ὄπλα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ἀντίπαλοι. Ἰδίως ἀναφέρονται αἱ νέα τορπιλλάκατοι τοῦ γερμανικοῦ στόλου, μὲ τὰς ὁποίας διαδίδεται ὅτι θὰ γίνῃ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ. Πρόκειται — γράφει τὸ «Μεσσατιζέρο» — περὶ μικροτάτων καὶ ταχυτάτων σκαφῶν, τὰ ὁποῖα μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα πλησιάζουν τὸν ἐχθρὸν εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν, ἐξαπολύουν ἐναντίον τὸν τὰς δύο τορπιλλὰς τῶν καὶ ἐξαφανίζονται προτοῦ κὰν αἱ τορπιλλὰς αὐτὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν τῶν. Ὁ ἴδιος ἀνταποκριτὴς ἀναφέρει περὶ τῆς χρησιμοποίησεως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἰδικῆς βόμβας, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ νὰ διατηρήσῃ τὸν ἰσχυρότερον θώρακα τοῦ ἰσχυροτέρου θωρηκτοῦ καὶ περὶ τοῦ ἀμφιβίου αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ὁποῖου κινεῖται μὲ τὴν αὐτὴν περιῶρον εὐχέρειαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τοὺς ποταμούς ἢ τὰς λίμνας. Ἐξ ἄλλο, προσθέτει, ὁ γερμανικὸς στόλος χρησιμοποιεῖ μικροσκοπικὸν ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦμενον ἀπὸ τέσσαρας μόνον ἀνδράς, πλησιάζει τὸν ἐχθρὸν στόλον μέχρις ὅτου ἔλθῃ σχεδὸν εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτὸν καὶ τότε ἐξαποστέλλει τὰς εἰδικὰς τορπιλλὰς του. Καὶ τὰ ἄλλα ὄπλα ὅμως δὲν ὑστεροῦν. Τὸ μηχανικὸν σῶμα μεταχειρίζεται νέα τεχνικά ὄργανα ὅπως τὸ μὲ ἰσχυρότατον κινητήρα ἐφοδιασμένον πριόνι, τὸ ὁποῖον περιονίζει ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ πάντα ἢ ὅπως τὴν εἰδικὴν σκαπάνην τὴν ἐφοδιασμένην μὲ ἰσχυρὸν κινητήρα, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ ν' ἀνασκάψῃ εἰς συνήθη, ἀγγιλλώδη ἢ ἀμυώδη, ὄχι ὅμως πετρώδη ἐδάφη, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὑπόγειον δίοδον πενήντα μέτρων. Πλησιάζομεν ὅμως τὰ σύνορα τοῦ παραμυθίου ὅταν διαβάσωμεν τί διηγείται ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ «Εσπερνό» Ταχυδρόμου. Ἐχετε μίαν ιδεάν, ἐρωτᾷ τοὺς ἀναγνώστας του, τί εἶναι τὰ νέα ὄπλα τῶν Γερμανῶν; Γυρίζομεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς στρατιώτας, συνεχίζει, καὶ βλέπομεν καὶ θαυμάζομεν. Ἰδοὺ τὸ «χημικὸν πιστόλι», μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐφοδιασμένα τὰ ἀποσπάσματα πού χρησιμοποιοῦνται διὰ νὰ ἐπιφέρουν γῆγμα εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ οἱ ἀλεξιπτωτισταί. Κατασκευάζεται ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐργοστάσια I. Γ. Φάρμπεν καὶ ἔχει ἀκτίνα δράσεως εἰκοσι μέτρων μόνον, πορρίζεται δηλαδὴ διὰ τὸν ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα. Τὰ βλήματά του, λέγει ὁ Ἰταλὸς δημοσιογράφος, διαλύουν κυριολεκτικῶς τὰ μέταλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι κατασκευασμένα τὰ πολυβόλα καὶ τὰ ὄπλα τῶν τεθωρακισμένων ἀρμάτων. Αἱ σφαῖραι του κτυποῦσιν τὸν στόχον δημιουργοῦν ἕνα εἶδος πληγῆς, ἡ ὁποία ἐξαπλοῦται συνεχῶς καταστρέφουσα τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν γάλυθα καὶ ὅλα τὰ ἐλαφρὰ μέταλλα. Τὰ ὄπλα πού ἔχουν βληθῇ ἀπὸ μίαν καὶ μόνον σφαῖραν τοῦ «χημικοῦ πιστολίου» εἶναι ἀχρηστὰ πλέον. Ἐπειτα

Αἱ νέα γερμανικὰ τορπιλλάκατοι.-Βόμβαι πρὸ διαπερῶν καὶ τὸν παχύτερον θώρακα.-Ἀμφίβια αὐτοκίνητα.-Τὸ ὑποβρύχιον τῆς τσέπης.-Τὰ νέα ὄπλα τοῦ μηχανικοῦ.-Τὸ χημικὸν πιστόλι.-Τὸ πολυβόλον «Τότ».-Ἡ μηχανὴ «Μ. Σ. 39».-Τὰ ἀνεμοπλάνα, σπουδαία μεταφορικά μέσα.

ὑπάρχει τὸ «καπνογόνον καψύλιον». Κάθε στρατιώτης τῶν ἀποσπασμάτων ἐφόδου εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ εἰκοσι περίπου τέτοια καψύλια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὰ περιστέρου. Ἐκρηγνύμενα τὰ καψύλια αὐτὰ δημιουργοῦν γύρω ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τὰ χρησιμοποιεῖ, μίαν ομίχλην, ἡ ὁποία προσλαμβάνει μόνη τῆς τὸ χρώμα τοῦ περιβάλλοντος. Ἐτσι ἀποκρύπτει πλήρως τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἐχθροῦ. Ὅπως τὰ προπετάσματα καπνοῦ καλύπτουν μίαν ναυτικὴν μοῖραν ἢ ἀπο-

Αἱ νέα γερμανικὰ τορπιλλάκατοι γιὰ τίς ὁποῖες γίνεται λόγος στήν ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ μας.

κρύπτουν τὰς θέσεις μιᾶς πυροβολαρχίας ἢ δυνάμεως πεζικοῦ, ἔτσι καὶ ἀριώτερον ἀκόμη ἀποκρύπτει τὸ «ἀτομικόν» αὐτὸ «καπνογόνον καψύλιον» τὸν ἄνδρα πού τὸ χρησιμοποιεῖ, αὐτὸς δὲ καλυπτόμενος «ἐντὸς νεφέλης» ὅπως οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἀθέατος διὰ τὸν ἐχθρὸν, ἐκτελεῖ τὸ ἔργον καταστροφῆς πού διετάχῃ νὰ ἐκτελέσῃ.

Τὸ «πολυβόλον τύπου Τότ», κατὰ τὸν ἐφευρέτην του καὶ γνωστὸν κατασκευαστὴν τῆς γραμμῆς Ζίγκφριντ, εἶναι ἕνα ὄπλον μεταξὺ τυφεκίου καὶ ὁλοπολυβόλου, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦει βλήματα εἰδικὰ διὰ νὰ καταλύουν τὰς ἀλύσεις τῶν ἀρμάτων μάχης. Τὸ «φωτοβόλον πιστόλι» ἔχει ἄλλου ἐκπέμπει φωτοβολίδας ἀλλ' ἐντελὲς δι-αφύρους ἀπὸ τὰς γνωστάς. Τὰς γνωστάς

φωτοβολίδας τὰς βλέπουν ὅλοι, αἱ φωτοβολίδες ὅμως τοῦ πιστολίου αὐτοῦ δὲν εἶναι ὁραταὶ παρὰ μόνον δι' ὄσους εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ εἰδικὰς διόπτρας. Χάρη εἰς αὐτὰς οἱ ἀλεξιπτωτισταὶ φανερόνουν τὰς θέσεις τῶν εἰς τὸν σύνδεσμόν των, χωρὶς ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Διότι μόνον ὁ σύνδεσμος φέρει τὰς εἰδικὰς αὐτὰς διόπτρας, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν ὁρατὰς τὰς ἀοράτους δι' ὅλους τοὺς ἄλλους φωτοβολίδας. Σημειωθῆτω πρὸς τούτους ὅτι τὸ ὡς ἄνω πιστόλιον ἡμπορεῖ νὰ ἐκπέμπῃ φωτοβολίδας διαφόρων χρωμάτων εἰς τρόπον ὥστε ἡ συνεννόησις μὲ τὸν σύνδεσμον νὰ εἶναι πληρέστερα. Μετὰ τὸ «φωτοβόλον πιστόλιον» ἔχομεν τὸ μηχανήμα διὰ τὴν ἀναγλύψιν τῶν ναρκῶν. Τοῦτο εἶναι ἕνα τροχοφόρον τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πρὸς μικρὰν βερσιτικὴν μηχανήν. Ὁ κινητὴρ τῆς μηχανῆς αὐτῆς εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ μηχανήμα, πού ἐξουδετερώνει τὸν ἥχον του εἰς τρόπον ὥστε ἡ μηχανὴ αὐτὴ νὰ προχωρῇ ἀθροῦσως. Ἐκτὸς τούτου ἡ μηχανὴ εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ εὐπαθεῖς ἡλεκτρομαγνητικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος διαπιστώνει ὅπως ἡ ράβδος τῶν ραδιοσκόπων διαπιστώνει τὸ ὑπογείως τρέχον ὕδωρ, τὴν ὑπάρξιν ὑπονομευμένου ἐδάφους. Ἡ ἀντίθεσις πού προκαλεῖ ὁ ἡλεκτρομαγνητικὸς αὐτὸς μηχανισμὸς μεταδίδεται εἰς ὠρισμένον τιμὴν τῆς ὅλης μηχανῆς, ἡ ὁποία αὐτομάτως ἀφήνει νὰ καταπέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἐδαφός, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχει γίνῃ ἡ ὑπονομεύσις, στρώμα λευκῆς σκόνης, ἡ ὁποία κολλᾷ εἰς τὸ χῶμα ὥστε νὰ μὴν τὴν παρασύρῃ οὔτε ὁ δυνατότερος ἀνεμὸς, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ ἡ θροχὴ δὲν τὴν διαλύει, τοιούτοτρόπως δὲ σημειώνεται ἡ ἐπικίνδυνος ζώνη ὥστε ν' ἀποφεύγεται ἡ προκαλεῖται ἐξ ἀποστάσεως ἐκρηγῆς καὶ καθαρίζεται τὸ ὑπονομευθὲν πεδῖον. Τὸ ὄνομα τῆς μηχανῆς αὐτῆς εἶναι Μ. Σ. 39, δηλαδὴ «Μίνε ν Σοῦχερ 39», τὸ ὁποῖον σημαίνει — κατὰ τὸ ραδιοσκόπος — «να ἐκρηγῇ 39».

Μετὰ τὴν ξηρὰν ἢ θάλασσαν, ἡ μάλλον οἱ ποταμοί. Πῶς κατορθώνουν οἱ Γερμανοὶ νὰ διαβαίνουν τοὺς ποταμούς καὶ τὰς ὑδάτινας περιοχάς; Ὁ κ. Τονέλλα τῆς «Στάμπα» διηγείται ὅτι οἱ Γερμανοὶ συγκεκριμένως κατὰ τὴν διάβασιν τῆς διώρυγος Ἀλβέρτου, ἐκρηγνύοντες τῆς μεγάλα ἀνεμοπλάνα, τῶν ὁποίων ἡ πτῆσις εἶναι ἀθρόος καὶ μὲ αὐτὰ διεπεραῖωσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν διώρυγαν Ἀλβέρτου, κρυφὰ τὴν νύκτα, ἱκανὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον προγεφυρώματα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ὁποίων ἐξεργνύοντο πλωταὶ γέφυραι, ὁπόθεν διήρχοντο τὰ τάνκς καὶ αἱ ἀκολουθοῦσαι μηχανοκίνητοι δυνάμεις καὶ εἰτα τὸ πυροβολικόν.

Ἡ ΦΩΦΗ ΝΙΚΗΣ

Τῶν ΑΝΟΙΞΗ...

ΜΕΝΕΕΔΙ τὸ σούρουπο. Στὴ φτωχογειτονιά ξεφυγούσαν οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν στὸ καφενεῖο, οἱ συζητήσεις γιὰ τὸν πόλεμο καὶ μοναχὰ μέσα ἀπ' τὸ παράθυρό της, ἡ Φώφη κύτταζε σιωπηλὴ ἕνα κομμάτι γαλάζιου οὐρανοῦ, διακοσμημένο μ' ἕνα ρόδινο συννεφάκι, πού σιγά-σιγά ἔλυωνε καὶ γινόταν ἀχνός. Τὸ παράθυρό ἦταν χαμηλό, ἕνα μικρὸ, κοινότατο παραθυράκι, σ' ἕνα στενὸν σκάκι, ἐκεῖ, κατὰ τὴν Κολοκυθῶ. Ἕνα κοινὸ δωμάτιο, πού μέσα του θισκόντουσαν ἀραδιασμένες μὲ τάξη ὅλες αὐτὲς οἱ ἀσχημάτιστες, πού δημιουργοῦν τὴν ἀσχημοσύνη τῆς φτώχειας. Ἕνα τετράγωνο τραπέζι, σκεπασμένο μὲ τὴν ξεθωριασμένη κοκκινίλα ἐνὸς θελουδένιου τραπεζομάντηλου φαγωμένου στὶς ἄκρες, μὲ μιὰ ραγισμένη φρουτιέρα στὴ μέση. Μιὰ κανοῖλα στὴ γωνία, πού τὸ ἕνα τῆς πού ἀναπληρῶνταν ἀπὸ μίαν ἐφημερίδα διπλωμένη στὰ τέσσερα, λίγες κάρτ-ποστάλ, καρφι-

— Ἐλα λοιπὸν Φώφη! Ἀργήσαμε καὶ θὰ μᾶς πύρουν τὰ ξημερώματα...

Ἕνα πρωτότυπο διήγημα τοῦ ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κώστα νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ νυχτερινὸ περπάτημα. Θέν' ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Λουίζα, ὁ ἀδελφός μου Κώστα ὁ Πόττης, καὶ ἕνας φίλος του, ὁ Ἀρης...

— Ποῖος εἶν' αὐτός; Δὲν τὸν ξέρω...
— Αὐτὸς εἶν' ἕνα ἔξοχο παιδί, μελὰ χροινὸ, ὁμορφὸ, πλούσιον, πού μέσα σ' ὅλα τὰ προτερήματά του ἔχει καὶ μιὰ περίφημη κόρση ἑξ ἑσέων...

— Μπα;...
— Ναι, δηλαδὴ εἶναι τεσσάρων θέσεων, ἀλλὰ καὶ ἑξ ἑσέων, πού ὅλα τὰ ἔχει ὁ Ἀρης... Δὲν εἶναι δὲ καὶ κανένας μας παχὺς...

Ἡ Φώφη εἶχε σκύψει πάλι τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὰ χαρτιά.

— Καλὰ, ψιθύρισε, θὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς καὶ νὰ δοῦμε... Πάντως σὰς εὐχαριστῶ πολὺ πού μὲ θυμηθήκατε...

— Καλὲ τί νὰ δοῦμε;... ἔκανε ἡ ἄλλη. Θάβω γ' ὡς νὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς σου. Ἡ κυρία Ἀφροδίτη δὲν μοῦ χαλάει ποτὲ τὸ χατίρι... Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, μοῦχει καὶ ἐμπιστοσύνη... Τί ὀργή, οἰκογενειακῶς θὰ πάμε!

Ναι, μὰ μ' ὅλο πού θὰ πήγαιναν οἱ κογενειακῶς ἡ κυρία Ἀφροδίτη προσβαλε ἀρκετὰς ἀντιρροήσεις ὅταν τῆς τὸ εἶπαν, κουνώντας μ' ἐπιφύλαξη τὸ κατάσπρω κεφάλι της.

— Μὰ, κυρία, Ἀφροδίτη, ὅλους δὲ μᾶς ξέρεις... τῆς εἶπε τὸ διαβολοθήλιο ἡ Ἄννα, πού πήγε τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὴν πείσει.

— Ναι παιδάκι μου, ἀποκρίθηκε ἡ γη-οῦλα, εἰςάστε ὅλα καλὰ καὶ ἄλλα παιδιὰ, δὲ λέω... Μὰ, δὲ μ' ἀρέσει ἡ Φώφη μου νὰ γυρίξῃ μοναχὴ τῆς τις νύχτες...

— Μοναχὴ τῆς;... Κι' ἐμεῖς οἱ πάντα πού θάμαστε γύρω τῆς... Ὁλόκληρη συνάδεια γιὰ νὰ τὴν προστατέψῃ!

Ἡ κυρία Ἀφροδίτη δὲ θέλησε ἀπὸ εὐγένεια νὰ πῇ πῶς ἴσα-ἴσα τὴ συνάδεια φοβόταν...

— Ναι, Ἄννα μου, συμφωνῶ... Μὰ κάθε κορίτσι πού θναίνει τὴ νύκτα, πρέπει νάχη καὶ τὸν καθυλιστὸν του... Νὰ, ἐσεῖς ἔχετε τὰ ξαδέσφια σας... Ἡ καθυλιστὸν ἡ Φώφη ὅμως, ἀπ' τὸν καρὸ πού πῆλανε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας της, δὲν ἔχει ἕναν ἄντρα νὰ τὴν προστατέψῃ... Βλέπεις, δὲν εἶχε τὴν τύχη νάχη καὶ ἕναν ἀδελφόν, πού ν' ἀναπληρῶσθ τὸν πατέρα...

Η συζήτηση της καλής γρηούλας κόπηκε από ένα κρυφό δάκρυ για τον πατέρα που περπατάει, κι' έναν πνιγμένο στεναγμό για τον αδελφό που δεν είχε γεννηθεί...

Μα η Άννα, επιθετική, πήρε φωνάξι και τους τελευταίους μητρικούς φθόγγους:

— Καλέ, τ' είν' αυτά, κυρία Άρρη-δίτη; φώναξε. Έπειδή, δηλαδή, το κορίτσι δεν έχει ούτε πατέρα, ούτε αδελφό, είναι γραφτό να μαρμαρώσει μέσα στους τέσσερες τοίχους του σπιτιού, χωρίς το κέφι μιας παρέας να τη ζωηρέψει, χωρίς την απόλαυση ενός περιπάτου, χωρίς λιγυ μουσική, χωρίς λίγο χορό;... Όλη τη βδομάδα χαμπουριάζουμε με ποστά στα χαρτιά... Τί μας μένει για να ζήσουμε; Μια Κυριακή... Κι' αυτή την Κυριακή όμως, για να τη ζήσουμε κάπως ανθρώπινα, ποίπει να διαθέσουμε έλο το μισό μας, και πάλι δε φτάνει... Έ, να μια Κυριακή, που μας προσφέρεται τζάμπα!... Κι' εσείς θάχετε τη σκληρότητα να την αρνηθείτε για την καυμένη ούλα τη Φώφη; Δεν πιστεύω...

Η γρηούλα—τί να κάνει;—παράδωκε. Μέσ' στην ψυχή της ή ιδέα πως ή ιοναχοκέρη της είχε κι' αυτή δικαίωμα να ζήσει κάπως και να χαρή, έστω και για μια νύχτα, τα είκοσι της χρόνια, νίκησε τους φόβους που της έμπνέανε οι νέοι, οι νέες, οι νυχτερινοί περιπατοί και τ' αυτοκίνητα... Έδωσε τη συγκατάθεσή της με μισό στόμα, κι' άμέσως η Φώφη πήδησε στο λαιμό της, την αγκαλιάσε, την ξεγέλασε, και, φιλώντας την δυνατά, της έβγαλε τα γυαλιά...

Και να τώρα, που σε λίγο θάφτανε ή κούρσα του κυρίου Άρη, με την παρέα. Η κυρία Άφροδίτη έπλεκε στην πορτίσα της κουζίνας, ποδύλεπε προς την κούλη. Η Φώφη όμως ήρωχία δεν είχε: Γυρνούσε ανάμεσα στα δωμάτια, πόττε ξεσκονίζοντας για μιαν ακόμη φορά την κονσόλα ή τον μπουφέ, πόττε σάχνοντας τις κατανές της μπουκλές μπροστά στη βαθεία ούλη του καθρέφτη, πόττε ταχτοποιώντας τα πενήντα δράμια σοκολατάκια, πόττε πάρει απ' το γειτονικό ζαχαροπλαστείο, μέσα στην φωντανιέρα από γαλάζιο γυαλί, και πόττε ξεπλένοντας και εκουπίζοντας τα μικρά ποτηράκια του λικέρ. Και πάντα, σ' όλες τις κινήσεις της, σ' όλη τη νευρική της, με μια κατάληξη, την ίδια: το παρόθυρο.

Μέσα απ' το παρόθυρο αυτό, θά πλαισιωνόταν σε λίγο ή ζωή, που θάρχοτανε να την πάρη άπάνω στους τέσσερες χαλοφουσκωμένους τροχούς της.

Είχε νυχτώσει για καλά, όταν μπροστά στο φωτόσπιτο της Κολοκυνθούς σταμάτησε μ' ένα τριξίμο των φρένων της ή κατάμαυρη ανοιχτή λιμουζίνα, κι' άκουστηκαν, μαζί με τα σκουζύματα του κλάξον, οι φωνές της Άννας και της Λουίζας:

— Φώφη!... Έλα, λοιπόν!... Άργήσαμε, και θά μας πάρουν τα ξεμερώματα...

Η Φώφη, με το πρώτο βρόχη στην ανοιγμένη πόρτα, κι' από πίσω της φάνηκαν άνησχα τα γυαλιά της κυρίας Άφροδίτης.

— Καλησπέρα... Καλόστους... Μα δε

Η ΦΩΦΗ νίκησε την άνοιξη

θά κατέβετε;... Δε θά περάσετε να πάρετε κάτι;...

Τα μικρά της γειτονιάς, άσυνήθιστα σε τέτοια θέματα, είχανε τριγυρίσει το αυτοκίνητο και το κυττάζανε με θαυμασμό, έμφ ένας μικρούλης, ό πιδ τολμηρός, το άγγιζε με τα δαχτυλάκια του. Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε, και πετάχτηκε η Άννα, ροδοκόκκινη, ζωηρή, μ' ένα τουρμπάνι πολύχρωμο στα μαλλιά, αντί για καπέλλο.

— Όχι, δε θά κατέβουμε, κι' ούτε προφταίνουμε να μπουέ μεσα... φώναξε. Θά πάμε μακριά, στα «Έλευσίνια», τριάντα χιλιόμετρα δρόμος. Έλα, Φώφη!... Είσαι έτοιμη, βέβαια...

Η Φώφη είχε κιόλας κουβαλήσει τη γαλάζια φωντανιέρα και το δισκάκι, με τα πάντα ποτηράκια του λικέρ. Ανέβηκε στο μαρσπί, κι' επρόσφερε σ' όλους.

— Μα τ' είν' αυτά; Δεν ήταν άναγκη, έκανε ο Κώστας, μασουλώντας το σοκολατάκι του.

— Μα σεις άναστατωθήκατε... συμπλήρωσε ο Πόττης.

— Καλέ τί λέτε... άποκρίθηκε ή Φώφη. Σπουδαία ένόχλησι...

— Έλα τώρα, της φώναξε ή Λουίζα, μάς κέρασε, σ' εύχαριστούμε, έμπα μέσα να φύγουμε... Πήτε της κι' εσείς, κυρία Πετρίδη, γιατί άργήσατε.

— Άντε, Φώφη μου... είπε ή κυρία Άφροδίτη στην κόρη της. Φόρεσε το παλτό σου, και φύγετε, αφού άργήσατε...

Η Φώφη είχε κιόλας φορέσει το χριζο ντεμί-σαιζόν παλτουδάκι της, κι' άγκάλιαζε τη μητέρα της.

— Όρβούρα, μαμάκα... Νά μήν άνησυχήσει άν άργήσουμε... Νά κοιμηθείς ξενοιαστή...

— Έννοια σου, έννοια σου... Μα και σεις να μήν τρέχετε πολύ με τ' αυτοκίνητο... Νά μήν χρορέψης και ιδρώσεις κι' ύστερα σε φουσήξει κανένα ρεύμα...

Έσκυψε λιγάκι σ' αυτό της κόρης της και συμπλήρωσε μουρμουριστά:

— Καί, φρόνιμα... Προόσεξε...

— Καλά, καλά, μαμά...

Η Άννα την έσπρωξε δίπλα στον οδηγό. Ανέβηκε κι' αυτή δίπλα της, κι' έκλεισε την πόρτα. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Κι' ή γρηούλα έμεινε στη μέση του δρόμου, κουνώντας το χέρι της, ώσπου το κόκκινο πίσω φανάρι του χάθηκε στο στρίψιμο του δρόμου.

Όσπου να χαλοκαταλάβη ή Φώφη που βρισκότανε, τ' αυτοκίνητο είχε κιόλας στρίψει την όδο Παιραιώς, κι' ύστερα από λίγο έτρεχε κάτω από τις υποταχτικώματα δουλοπρεπείς λευκές της Ιερές Όδοι, με τα σκυμένα άσημο-πράσινα κεφάλια. Τότε ή Φώφη κύτταξε άριστερά της, για να περιεργασθεί λιγάκι τον οδηγό του αυτοκινήτου, αυτόν τον περίφημο άκριο «Άρη», με τα πολλά λεφτά και τη μεγάλη φήμη. Ήταν ένας μελαχροινός νέος, χαμμά τριανταριά χρονών, με σταράτο δέρμα και μιαν ή-

ευχη αυτοπεποίθηση στο ύφος του. Κρατούσε αδιάφορα, με το ένα χέρι του, το βολάν, και το πόδι του πατούσε διαρκώς το γκάζι, δίνοντας όλοένα και περισσότερες στροφές στη μηχανή. Τά φωτα της έσοχής φούγανε δεξιά κι' άριστερά με μιαν αφάνταστη ταχύτητα. Άπ' όλες τις μεριές, ή μαγιάτικη γοητεία τους τύλιγε μέσα στα θαρεία πέπλα μιας νύχτας άληθινά μαγευτικής. Ο άνεμος άνακάτευε τα μαλλιά τους. Καί, μαζί με τον άνεμο, έρχότανε κι' ή άνοιξη να τους άναστατώσει τις καρδιές. Μα ναι, πρό πάντων ή Φώφη, έννοιθε όλόκληρο τον οργανισμό της άναστατωμένο. Σήκωσε για μια στιγμή τα μάτια της στον ούρανό, κι' αντίκρισε το φεγγάρι. Μέσα σ' όλες τις συνδυασμένες επιθέσεις της άνοιξης, τα μύρα, την αύρα, τους μακρινούς ήχους της έσοχής, έρχότανε να κρεμαστή κι' ένας μεγάλος, όλοσφύγγυλος κίνδυνος από ψηλά. Ένας κίνδυνος από κατακάθαρο άσχημο... Η Φώφη έννοιθε καλά: Ήταν άνυπεράσπιστη, μονάχη, άδύναμη, μ' έναν έλθρό ισχυρότατο αντίκρου της: Τήν άνοιξη! Θά μπορούσε άραγε ν' άντισταθή, να νικήσει; Της φαινότανε τόσο δύσκολο, σχεδόν άνατόρθωτο...

Φτάσανε στα «Έλευσίνια» κατά τις δέκα. Το τραπέζι τους στρώθηκε στην άκροθαλασσιά. Η Φώφη βρόθηκε καθισμένη δίπλα στον Άρη—λίγο πριν τους έλχανε συστήσει: «Ο κύριος Χατζηδμήτρης, ή δεσποινίς Πετρίδη...»—κι' ό καθολιέρος της δεν έπαυε ούτε στιγμή να της γεμίζει το πιάτο και το ποτήρι. Λίγο πριν απ' το τρίτο ποτήρι, ή Φώφη θέλησε να σταματήσει λίγο το καταράχυσμα:

— Βλέπω θέλετε να μεθύσετε... Δεν το θέλω εγώ. Το θέλει ή άνοιξη... της άποκρίθηκε ο Άρης. Πραγματικά, λές κι' ή άνοιξη από παντού να εισχωρούσε στους πόρους κάθε όντος, για να του επιβάλει με τον επιταχτικώτερο τρόπο, την τρέλλα, την ξενοιασιά, την έγκατάλειψη... Κι' ή Φώφη ήπιε.

Όστερα, βρόχανε μια θαρκούλα σ' ένα μικρό μωλο, που ό βαρκάρης της δέχτηκε να τους γυρίσει επάνω από τα φωτισμένα νερά—μια βόλτα μέσα στο εξαίσιο μαγιάτικο χάος. Η Φώφη βρόθηκε πάλι δίπλα στον Άρη—στην πρύμνη, με το τιμόνι άνάμεσά τους. Στους παλαμους των κουπιών άνακατεύτηκε κι' ή φωνή του:

— Φώφη είσαι μια τρέλλα... Σ' άγαπώ...

Το κεφάλι του είχε σκύψει στον ώμο της, και τα μαλλιά του μυρίζανε μιαν έντονη μουρουδιά. Βρόχε φυσικά τα λόγια του και τη συγκίνησή του: Θάχε κι' αυτή να το πητά για λόγια, όσο για τη συγκίνηση, την έννοιθε να της σφίγγη την καρδιά... Όστερα όμως, μ' όλα τα ποτήρια πόττε ρουφήξει, κατάφερε να κάνει μια διάκριση: Δεν ήταν ό άντρας που της μιλούσε ήταν ή άνοιξη. Αυτή ή φοβερή ξελογιάστρα, βουια με μιαν ευσυνείδητη μερίτρα του έρωτα, που δεν εύχαριστιότανε παρά μονάχα σάν έδλεπε σμιγμένα τα κεφάλια των έτεροφύλων... Γι' αυτό κι' ή Φώφη τράβηξε διασπικα το δικό της, και βρόχε τη δύναμη να

του ψιθυρίσει κάπως άυστηρά.

— Κύριε Άρη, είσατε μεθυμένος... Δεν ξέρετε τί λέτε...

Κι' όμως, πόσο πιο εύκολο θάτανε να κινή τα μάτια... Στην έρωτα, αν ή νίκη είναι ικανοποίηση, ή ήττα όμως είν' ήδονη...

Σιγά-σιγά, απ' την πλήρη, οι φωνές της Λουίζας και του Πόττη, ένωθήκανε σ' ένα μελωδικώτατο ντουέττο:

Και το καυμένο το φεγγαράκι Πέφτει κομμάτια μέσ' στο νερό Για νάχη πάντα το ζευγαράκι Δρόμο άσπμένιο και φεγγερό...

Μα ναι, το καυμένο το φεγγαράκι έκανε το καθήκον του: κομματιαζότανε μ' εύσυνήθισα μέσα στον έρσο της Έλευσίνιας. Το ζευγαράκι όμως δεν έμεινε αλεύτανε το σπαταλημένο του άσχημο για νάχη άνοιχτό το δρόμο του προς τη φεγγερή νύχτα. Κι' αυτό, γιατί έκείνη—άπό πείσμα; από σεμνοτυφία; από πρόκληση;—είχε βάλει στοίχημα να νικήσει την άνοιξη...

Όταν σε λίγο, βρόθηκαν οι δύο τους σφιγμένοι επάνω στην πίστα, λιανομένοι από τις νοσταλγίες που σκόρπιζε σπάταλα το μεγάφωνο του κέντρου σε ρυθμό τριών τετάρτων, ο Άρης την έσφιξε λίγο πιο πολύ. Εκείνη έννοιωσε την άνασσα του να φλογίζει το λαιμό της. Λίγο ακόμα και θ' άφινόταν όλη στα γερά του μπράτσα, χαρισμένη στον ώραίο καταχτητή σάν ποθητό κι' άτίμητο λάφυρο... Έαφνικά όμως, είδε μπροστά της να χοροπηδούν δυο φοβισμένα πρεσβυονικά γυαλάκια, στη μέση ενός κεφαλιού με κάτασπρα, ταξιαρισμένα μαλλιά, κι' άκουσε τη φωνή της μητέρας της να της ψιθυρίζει: «Καί, φρόνιμα... πρόσσεξε...» Όχι, δεν ήθελε να τα δει κλαμμένα τα ματάκια της μητέρας της. Θά πρόσσεξε!

Απομάκρυνε λίγο τον Άρη από κοντά της, και το ψιθύρισε:

— Θέλετε, καλύτερα, να κάτσουμε;... Είμαι τόσο κουρασμένη... Δεν με κρατάνε τα πόδια μου...

Αυτό, χωρίς χαμμά αντίρρηση, φανερά δυσχερασμένος όμως, την ώδηγησε στη θέση της, και πήγε ύστερα να καθίσει ό ίδιος στην άλλη άκρη του τραπέζιου. Σ' όλο το άλλο διάστημα της νύχτας, δεν τη ζύγωσε ούτε μια φορά. Ο Πόττης μονάχα τη χόρεψε ένα χορό, κι' ο Κώστας δύο. Τυπικά όμως, από καθήκον, παραδόθηκε κι' εκείνη στις άγκαλιές τους.

Όταν, κατά τις τέσσερες, σηκώθηκαν να φύγουν, ο Άρης βρόχε μιαν εύκαιρία να την πλησιάσει και να της ψιθυρίσει:

— Θέλω να σάς δω. Και το θέλετε και σεις... Έλάτε, μών πήτε όχι... Θά σάς περιμένω αύριο στις έξη, πίσω απ' το Ζάππειο...

Τώρα, όλα είχαν άκινήτησει στη μαγεμένη φύση: Άνεμος δε φυσούσε κανένα, τριξόνι κανένα δεν τάραζε την ήσυγία του ξεμερώματος, κι' ή σελήνη γλώμινε σιγά-σιγά. Ήταν ή ώρα που κλπώνονται κι' οι πιο ισχυρές αντίρροήσεις, που γονατίζουν κι' οι πιο άδάμαστες θελήσεις, και που το ανείν βγαίνει πιο εύκολα, γλυστερώντας απ' τα χείλη...

Κι' όμως, —ποιός θά το πίστευε;—

η Φώφη βρόχε την κτηνώδη δύναμη ν' άρθρώσει σταθερά:

— Όχι...

Ο Άρης διευθύνθηκε χωρίς άλλη κουδέντα προς τη μηχανή του, πάτησε τη μίζα, και φώναξε:

— Έλάτε, παιδιά... Είμαι άργά... Άννα, δίπλα μου!

Η Άννα πήδηξε δίπλα του, και κοντά της κάθησε ή Φώφη, κι' έκλεισε την πόρτα. Οι άλλοι τρεις κάθησαν από πίσω. Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Ο Άρης κρατούσε πάλι με το ένα του χέρι, τ' άριστερό, το βολάν. Τ' άλλο το είχε περάσει πίσω απ' το κεφάλι της Άννας, πόττε μαζεμένη στην άγκαλιά του, βουια με το σπουργίτι που ζητάει προστασία. Μακριά, στην άνατολη, οι πρώτες δειλότατες λάμψεις ξεπερνούσαν τα σκοτάδια. Το μαύρο άραιωνότανε με λίγο ελαφρότατο λιλά. Η σελήνη, απ' τα ύψη της γλώμινε όλοένα και περισσότερο. Καί, σε μια στιγμή, τ' αυτό της Φώφης πήρε μια φράση, από δίπλα.

— Νόστιμη αυτή ή φίλη σου, μά κουτορνίθι... Ή, ίσως, σεμνοτυφία... Πούν' άκούα χειρότερο...

Ήταν ο Άρης πόττε μιλήσει. Η Άννα δεν έκρινε πως άξιζε τον κόπο να συζητήσει για ξένη ύποθεση. Σφίχτηκε μόνο περισσότερο στην άγκαλιά του, κι' άνούμπησε πιο γερά το κεφάλι της στον ώμο του...

Όταν ή Φώφη άνοιξε την εξώπορτα σάν κλέφτρα για να μην ξυπνήσει τη μαμά της, έννοιθε ένα θάρος άδάσπαχτο να της πιέξει το στήθος. Προχώρησε στα νύχια, και μπήκε στην καμαρούλα της άφού πρώτα πέρασε απ' την τραπεζαρία, και, στο άμφίβολο φως της αυγής, έριξε μια φευγαλέα ματιά στον καθρέφτη της κονσόλας με την μεγάλη ούλη. Ναι, τότενοιθε καλάς Είχε φοβήτ σεμνά, παστρικά, σά μια γυναίκα που ξέρε; να σέβεται τον εαυτό της. Οι εύκαιρίες όμως βρίσκονταν πάντα σκορπισμένες στην άκρη του χεριού μας; Πού θά ξανάβρισκε μια τέτοια προίτηχη σκηνοθεσία σάν την άπορνή—τόσα άρώματα, τόσο ήσυχη θάλασσα, τόσο σπαταλημένο φεγγάρι;... Ο έρωτας περμένει; Όταν τον δίδουμε, στερονοίξει μακριά μας, κι' όταν συνκατατεθεί να ξανάβρη έχει μαδημένα τα φτερά του... Ναι, ο έρωτας, όπως τον θέλουν οι μητέρες, δεν είναι τέτοιος όπως μας τον προσφέρει ή άνοιξη. Θά πής: Χρειάζεται τόλμη για να τον δεχτείς. Μά χρειάζεται και ήρωϊσμός κτηνώδης για να τον άποκορύψεις...

Μια καρέκλα κουνήθηκε. Η κυρία Άφροδίτη έύπνησε. Η φωνή της άκούστηκε από δίπλα:

— Ήθελες, Φώφη μου;
— Ναι, μαμά...
— Καί... Ήσουν φρόνιμη;...
— Ναι, μαμά...

Το δεύτερο αυτό «ναι μαμά», ήτανε σιγανό, ξεψυχισμένο, άγορωμάτιστο. Και κάνοντας αυτή την βολογία, μπροστά στην άνοιξη που γυμνούσε σ' ένα ύπερογο ξεμέρωμα απ' το άνοιχτό παρόθυρο, έδλε τις γοητείες της, ή Φώφη είχε το συναίσθημα πως τη νίκη της αυτή, ή άνοιξη δε θά τη συγκορύψει ποτέ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Προσέζει:

Μιά εικόνα

Η περίφημη βεντέτα του μιούζικ-χαλλ Ζωζεφίνα Μπαϊκερ, όπως εμφανίζεται για πρώτη φορά στην όθνη του κινηματογράφου. Το πρώτο φίλμ της καινούργιας στάρ θά προβληθεί τον Σεπτέμβριο.

Ένα στίχο

ΖΕΣΤΗ

Ζέστη μας άρχισε λοιπόν
Κι' έχει ως φαίνεται σκοπόν
'Αράδα να μάς φέρη...
'Ηθε σχεδόν όλοταχώς
Και άφικνείται προσεχώς
Και το θερμόν χαμψίνι...
Θά λυώσουμε όριστικά
Σάν νάμαστε άγιοκέρια,
Όπως συμβαίνει τακτικά
Όλα τα καλοκαίρια!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιά γελοιογραφία

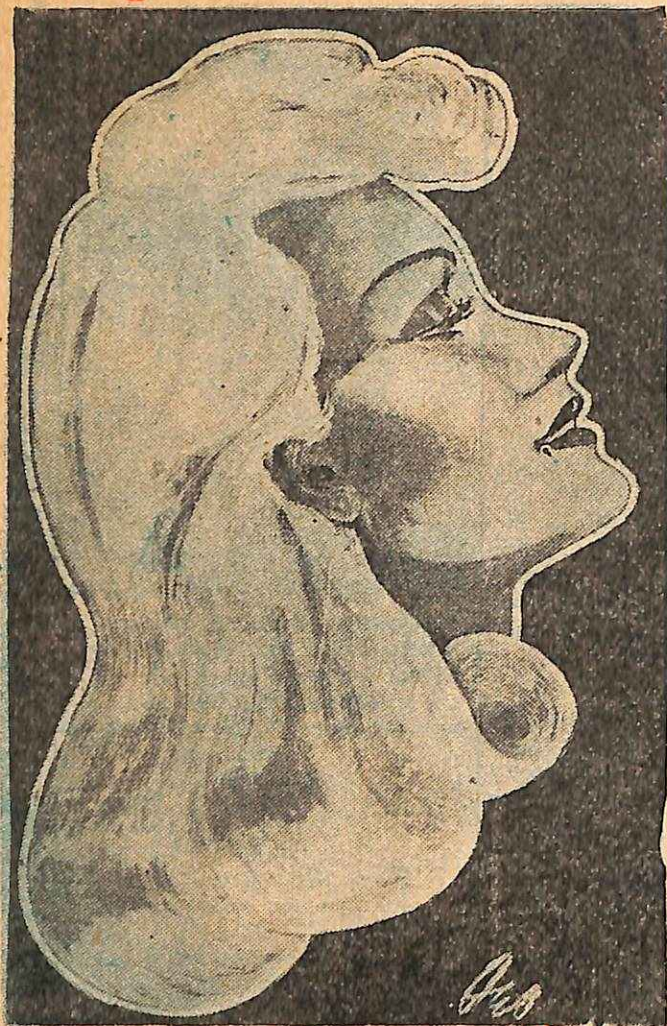

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΓΙΟΣ

Ο μεγάλος.— Τί κάνεις αυτό;
Ο μικρός.— Ο πατέρας μου μου είπε να κρατάω ψηλά το όνομα της οικογενείας...

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

18 Ημερησίων

Ένα μοντέρ-
νο αθηναϊκό
μυθιστόρημα

γραμμένο από
τόν κ.

A. K. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΕΠΤΑ παρό δέκα.
Τό Κολλέγιο πετιέται απ' τὰ
κρεβάτια με τόν εϋθυμο πρωί-
νό του θόρυβο πού ξαφνάζει την
αγνοημένη γαλήνη της αούτης.

Αταχτα μαλλάκια μισοδρεγμένα και
πεσμένα στά μέτωπα, εκπληκτα ματά-
κια πού μόλις τ' άνοιξε ή δροσερή όρμη
του νερού, συγχυσμένες βιασύνες πού
προσπαθούν νά καλύψουν μία καθυστέρη-
ση, φωνούλες, γκρίνιες, γέλια, πειράγ-
ματα, νωπά μπουνούζια κι έντονη μυ-
ρωδιά σαπουνιού νά ή άτμόσφαιρα πού
θά γοήτευε με μιάν τή ξένο μάτι κι ό-
μως είνε άνιαρά στερεότυπη γιά τή
νέας Μπέσσου, τήν υποδυστυντρια,
του πλήττει άφόρητα με τή μονοτονία
της δασκαλίστικης ζωής, μέσ' στην ό-
ποία βρέθηκε άναγκαστικό καταφύγιο, έδώ
κι είκοσι χρόνια ή χτυπητή ασχμία
του προσώπου της κι ή κρυφή κάλωσ-
νη της ψυχής της.

— Έρμίνια! Η μίς Μπέσσου σε
ζητάει!
— Έμμένα;
Της φάνηκε παράξενο. Πρωί-πρωί...
Τί μπορούσε νά τή θέλη;... Είχε στό
στόμα της άκόμα τή γεύση της όδοντο-
καστας.

Θε πρωί πού χτενίζεταν, τόν θυμόταν.
Ούτε μία μέρα δέν μπορούσε ν' άποφύγη
αυτή τήνάμνηση πού ερχότανε παν-
τα στό μυαλό της δεμένη με τήν παρο-
μοίωση των άδεκαοχτώ καρατιώνων.

Ίσως ή φράση αυτή νάταν εκείνη πού
πρωτοξυπνήσε μέσα της τήν κοκετταρία.
Γήν άκουσε πρίν από έξη χρόνια και τό-
τε άκόμα δέν είχε κλείσει τὰ δέδεκα.
Σιγά-σιγά, άγάπησε πολύ τή χρυσή πε-
ριουσία των μαλλιών της κι από κεί άρ-
χισε νά προσέχη με κάποια αίσθηση ά-
καθόριστης ντροπής και τ' άλλα σημεία
της άγορης όμορφιάς της. Τά μπλε θα-
βειά μάτια της με τίς δυό λεπτές μετα-
ξωτές μαρκίτσες στά βλέφαρα πού βριγ-
ναν μία ύποψία σκιάς προς τὰ κάτω, τό

όσμμα της, θαμπο, τεντωμένο, σαν τεξα-
ριστό μετάξι, με μία έλαφρή επάλειψη
ξανθοϋ χνουδιού πού θύμιζε ώχρό ροδά-
κινο, κι έπειτα τὰ χείλη της, κατωμέ-
να με σχολαστική καλλιγραφία, λίγο πα-
χειά με πολύ τρυφερά και περασμένα με
μιά μόνιμη ρόξ ύψη πινακιά, πού δέ στέ-
γνωσε ποτέ. Τό σώμα της, γλυπτικό,
σφιγγηλό και γεμάτο ύγεια, ήταν τό κα-
τάλληλο θάβρο γι' αυτό τό εξάισιο κε-
φάλι.

Κάθε πρωί τὰ σκεπτόταν όλ' αυτά με
τήν άνεύθυνη φιλαρέσκεια του άνστίκτου.
Μέσα της, άγουροξυπνούσε ή γυναίκα

Ντύθηκε γρήγορα κι έβριξε μία τε-
λευταία ματιά στον καθρέφτη. Κάτω απ'
τήν άθωά έφαρμογή της μπλε ποδιάς,
μαντευόντουσαν οι γοητευτικές λεπτομέ-
ρειες πού είχαν άψογα σμιλευτή στο ά-
τελιέ της Δημιουργίας κι ή καρδιά λα-
χταρούσε νά χτυπήσει πιά έντονα.

Τ' άνοιξιάντικο πρωί τή γέμιζε παρά-
ξενες άνησυχίες: αισθανόταν νά'χη μέσα
της μία ζωηρή συγκίνηση, μία δυνατή
όρεξη νά βγή έξω, νά τρέξει στους θρο-
μους, νά βρεθή στα χωράφια, στη θάλασ-
σα, νά νοιώσει τόν άνερό της ελευθερο
και ν' άναπνεύσει τόν άνέρα της άπεραν-
τωσύνης! Μά δέν ήξερε γιατί! Και τήν
τρώγαν όλες αυτές οι αλλόκοτες έπι-
θυμίες πού τόσο ήταν άντίθετες με τή
λογική και πού έπί τέλους, δέν τίς ένοι-
ωθαν και τ' άλλα κορίτσια. Έκτός πάλι
άν τίς ένοιωθαι και δέν τ' όμολογούσαν, ό-
πως έκανε κι αυτή. Μήπως όμως ήταν
τίποτε κακό;... Έδώ μιλούσαν γιά
«φλέρτ» μεταξύ τους! Μά ναι, άλλ' αυτό
ήταν, βλέπεις φυσικό! Ένώ νά σούβρεται
νά τρέχης σαν τρελλή στους δρόμους, είνε
κάτι πολύ παράξενο και δέν άποφασίζεις
εύκολα νά τό πής!...

Τί νά τή θέλη άραγε ή μίς Μπέσσου
πρωί-πρωί; Τί δέ θάδινε γιά ν' άποφύγη
αυτή τή συνάντηση! Όταν τήν καλούσε
μέσα γιά κάτι, εύρισκε πάντα τήν ευ-
καιρία νά της δίνη συμβουλές (σαν φί-
λη). Κι' ήταν—Οέέ μου!—τόσο άπλοϊ-
κές αυτές οι συμβουλές!... Φαντάσου! Κά-
ποτε της είπε σοβαρώτατα: «Νά προσπα-
θήσεις νά μήν άναπήσεις ποτέ, δεσποί-
νις Έρμίνια!... Οι άνδρες είνε σκληροί
και ξεγνούν εύκολα!» Με κόπο κράτησε
τά γέλια και περιορίστηκε νά της άπαν-
τήση ειλικρινά: «Προς τό παρόν δέ μ'
ένδιαφέρουν καθόλου, μίς Μπέσσου! Άρ-
γότερα, δέν ξέρω!»

Ήταν άσγά. Οι άλλες θά κόντευαν ή-
σως νά τελειώσουν τό ρόφημα.

Έπρεξε γρήγορα στό γραφείο, χτύπη-
σε και μπήκε χωρίς νά περιμένει τό «εμ-
πόδο» πού φώναζε από μέσα μ' έπίσημη
ζηρότητα ή μίς Μέσσου. Έτσι τήν πρό-
φτασε νά κρύβη ξαφνισμένη μιάν ερ-
μή

μερίδα κάτω απ' τό «σού-μαίν» του τρα-
πεζιού.

— Καλημέρα σας! Με ζητήσατε;

— Ναι, άγαπητό μου παιδί.

Η στεγνωμένη φάτσα της δασκάλας
είχε σήμερα μία ζωηρή έκφραση πονεμ-
μένης στοργής κι ό τόνος της φωνής
της ήταν αλλοιώτικος, πιά μπάσος και
λιγώτερο σταθερός.

Τήν κύτταζε στά μάτια με τό ξεπλυ-
μένο γαλάζιο βλέμμα της πού ήταν πάν-
τα τό ίδιο:

— Είσαι, πιά μεγάλη, της είπε σκε-
πτικά.

Και σά νά μήν της άρεσε αυτό:

— Σχεδόν μεγάλη, διώρθωσε.

Η Έρμίνια δέν καταλάβαινε τίποτε.
Είχε γούστο νά τήν φώναζε έδώ πρωί-
πρωί γιά νά κουδεντιάσουν πάλι «σά φί-
λες»!...

Η μίς Μπέσσου συνέχισε με κόπο:

— Ως τώρα ήξερες τή ζωή μόνο απ'
τήν καλή της όψη. Δυστυχώς ύπάρχει
και κακή. Κι' αυτήν πρέπει κανείς νά
τήν αντιμετώπιζε με θάρρος!

— Μά... γιατί μου τὰ λέτε όλ' αυτά;
ρώτησε ή Έρμίνια πού άρχισε νά νοιώθει
μέσα της μία ξαφνική άγωνία χωρίς και
νά μπορέ νά φοβηθή τίποτε συγκεκρι-
μένο.

— Δέν είνε και τρομερό! Μήν άνη-
συχής! Είνε απλώς κάτι πολύ δυσάρε-
στο, ξανάπε πάλι άόριστα ή μίς Μπέσσου.

Κι' ή Έρμίνια κατάλαβε τὰ νεύρα της
νά τεντώνωνται άξφανα και τὰ μάγουλά
της νά καίνε. Γιατί δέν της μιλούσε κα-
δάρά;

— Πέστε μου λοιπόν! Τί είνε; Πιρό-
ερε άνυπόμονα.

— Θά σου πώ άμέσως.

Κι' ή δασκάλα, άνοιξε λίγο με συγκι-
νημένα χέρια τό «σού-μαίν» και τό κρά-
τησ' έτσι μιάνόχτο πέντε-δέκα δευτε-
ρόλεπτα σά νά μή μπορούσε άκόμη ν' ά-
ποφασίση. Είχε ύποσχεθή στην Διευθύ-
τρια («ν' άναγγείλη με τρόπο» στην μικρή
τό «ατύχημα» και δέν ήταν βέβαιη, άν
τά κατάφερε καλά κι' άν δέν χρειαζόταν
ίσως, ένας περισσότερο εύγλωττος πρό-
λογος.

Μά ως τόσο έπρεπε πιά νά μιλήσῃ.

— Ό μπαμπάς σου... φιθύρισε.

— Του συνέδρι τίποτε;

Η έντρομη φωνή της Έρμίνιας τήν
ξάφνιασε και τήν έκανε άκόμα πιά δειλή.

— Όχι! Απάντησε θορυβημένη, ένφ
έπρεπε νά πῇ «ναι»!

— Πέστε μου, πέστε μου!... Πές τε
μου γρήγορα, μίς Μπέσσου... Σας παρα-
καλώ!...

Η Έρμίνια μιλούσε τώρα με λαχανια-
μένη άγωνία. Η μίς Μπέσσου τήν κύ-
ταζε έμβρόντητη, σαν άποδολακωμένη:

— Δέν είνε τίποτα! Ησύχασε! Ένα

οικονομικό άτύχημα, κατάφερ' έπί τέλους
νά φιθύριση.

— Δώστε μου τήν εφημερίδα! Είπε ή
μικρή πού θυμήθηκε τώρα τήν τρομαγμέ-
νη κίνηση της δασκάλας τή στιγμή πού
απῆκε.

Κι' έπειδή τήν είδε νά διατάζει, ά-
νοιξε με μία γρήγορη κίνηση τό «σού-
μαίν» και τήν πήρε μόνη της. Το βλέμ-
μα της έτρεχε διασπικά πάνω-κάτω στους
τιτλους πού χοροπηδούσαν μπροστα της
άνακατεμένοι... «Ο κύριος Ροδ'όελτ...»
«Η Άγγλία θά έπιμενίη...». «Η στάσις
της Ρωσίας...». «Κοινωνικά...». «Θεά-
ματα...»...

— Έδώ! της είπε δειλά ή μίς Μπέσσου,
δείχνοντάς της μία εϊδηση με τό δάχ-
τυλο.

Διάβασε χωρίς σιαιά: («Σκάνδαλον...»
«Ο τραπεζίτης Μπαρκής έξηφανίσθη...»
«Κατεγράθη τό ξένο χρήμα...». Κι' ά-
φισε τήν εφημερίδα στό γραφείο με στα-
θερή κίνηση.

Η μίς Μπέσσου στεκόταν πλάι της με
τά χέρια άνοιχτά, σά νά περίμενε πώς
θά πέσει και νάθελε νά τή συγκρατήση.

— Θέλεις νά κάτσης παιδί μου;

— Όχι, μεσί.

Κύτταζε τό συμπνεστικό βλέμμα της
δασκάλας και σχεδόν νευρίασε. Ήταν ή
πρώτη φορά πού αντιμετώπιζε τέτοια ά-
τμόσφαιρα τριγύρω της και καταλάβαινε
πώς δέν της άρεσε νά τή λοπούνται. «Ε-
νοιωσε τήν άνάγκη νά σφίξη δυνατά τὰ
χέρια της και προσπάθησε πολύ γιά νά
καταπιή. Τό στόμα της ήταν στεγνό κι'
ή άναπνοή της γρήγορη. Μέσ' στό κρα-
νίο της αισθανόταν γι' άρκετά δευτερόλε-
πτα ένα κενό γεμάτο θόρυβο.

— Μπορώ νά τηλεφωνήσω στη μαμά;
ρώτησε μόλις μπόρεσε νά σκεφτή.

— Μά βέβαια, παιδί μου!

Πήρε τό τηλέφωνο δύο-τρεις φορές με
κινήσεις νευρικές κι' άνυπόμονες γκρι-
μάτσες. («Μιλούσε» συνεχώς.

Αναγκάστηκε νά κάτση σε μία καρέ-
κλα γιατί ένοιωσε τὰ γόνατά της νά
κουράζωνται άπότομα μ' όλο πού είχε
ξυπνήσει πρίν μιή ώρα.

— Θάρος, παιδί μου! Θάρος!... Ψιθύ-
ρισε πάλι ή μίς Μπέσσου πού αισθανότα-
νε τήν άνάγκη κάτι νά πῇ.

Η Έρμίνια δέν εύρισκε τί νά της ά-
παντήση μά δέν τό θεωρούσε κι' άπαραί-
τητο νά κοπιάση γι' αυτό. Έβριξε τό
βλέμμα της έξω απ' τό παράθυρο. Ένας
ήλιος μαχμουρλής άρχισε μόλις έκεινη
τή στιγμή, νά δίνη τόν «έσωτερικό φω-
τισμό του» πίσω απ' τὰ σύννεφα. Τό
πρωί καθώς ήταν, άσφο και μουντό έ-
μοιαζε μάλλον με δειλινό παρά με ημε-
ρωμα. Αύτός ό καιρός της έφερε περισ-
σότερη άπαισιοδοξία.

Εκαναπήρε τό τηλέφωνο. Αυτή τή φο-
ρά δέ «μιλούσε». Κι' ύστερ' όπό δύο-τρία
χτυπήματα άκουσε τή γνώριμη φωνή
της καμαριέρας:

— Λέγετε...
— Έγώ είμαι, της είπε. Δώσε μου
τή μαμά.

— Α, καλημέρα σας, δεσποινίς Έρ-
μίνια. Η κυρία δέν είν' έδώ. Δείπει από
χτές τό θρόνο.

— Δέν σου είπε πού πάει;...
— Όχι, τίποτα δέν μου είπε. Ο
κύριος...

Σταμάτησε λίγο σά νά διατάζε κι' έ-
πειτα προχώρησε:

—...λείπει κι' εκείνος.
Κι' άμέσως πρόσθεσε με λυπημένο
τόνο:

— Θά τὰ ξέρετε βέβαια, έ;...
— Ναι, ξέρω, είπε στεγνά ή Έρμίνια
πού δέν άνταγχε νά ύποστή και τή συμ-
πόνοια της Μαρίκας.

Η καμαριέρα όμως συνέχισε με ξαφνι-
κή οικειότητα:

— Αχ! Τί ήταν αυτό πού πάθαμε,
δεσποινίς! Όλη νύχτα δέν έκλεισα μάτι
απ' τή στενωγούρα μου! Κι' άφήστε τί
τραβάω. Απ' τήν ώρα πού όγγηκαμε οι
όπογευματινές εφημερίδες τό τηλέφωνο
πάει νά σπάση. Και τό κουδούνι τό έ-
διο. Ήθελα και κάνανε κι' έρευνα στό
γραφείο του κυρίου...

— Άν σου τηλεφωνήση ή μαμά νά
της πῇ νά με πάρη στό τηλέφωνο, τήν
διέκοψε ή Έρμίνια.

Κι' έκλεισε μ' ένα βιαστικό «άντιον».
— Σας εύχαριστώ, είπε στεγνά ή Έρμίνια
πού δέν άνταγχε νά ύποστή και τή συμ-
πόνοια της Μαρίκας.

Και βγήκε απ' τό γραφείο ήρεμα.
Η δασκάλα ήρθε από πίσω της και
τήν πρόφτασε μόλις έκλεισε τήν πόρτα.

— Δέν είν' άνάγκη νά πῇς στό μάθη-
μα, της είπε. Κάνε καμμία βόλτα στό
κῆπο... ή άνέβα στον κοιτώνα...

— Όχι, μεσί, μίς Μπέσσου. Πρω-
μω νά πάω στό μάθημα.

— Όπως θέλεις, παιδί μου.

Προχώρησε άργά στον παγερό πλα-
κόστρωτο διάδρομο με τήν ψηλή όροφή
πού τόσες φορές είχε άντιλήξει απ'
τά γέλια και τίς τρεμάλες της... Ναι,
καλύτερα ήταν νά πάη στό μάθημα. Οι
άλλες δέ θά είχανε μάθει τίποτ' άκόμα.
Είχε λοιπόν λίγο καιρό στη διάθεσή της
ώσπου νά γίνη τό αζήτημα της ημέρας
μέσ' στό σχολείο. Αυτό θά τήν ένοχλού-
σε βέβαια πολύ. Μά ίσως νά'χε στό με-
ταξύ καμμία εϊδηση απ' τή μητέρα της
και νά μπορούσε νά φύγη. Πώς τήν εί-
χαλε ξεχάσει έδώ μέσα, χωρίς «επ' ένα
καθησυχαστικό τηλεφώνημα... Φύγα-
νε κι' οι δυό απ' τό σπίτι και κανείς δέν τι
σκέφτηκε, καιείς δέν ύπολόγισε πώς ή
υπόρα θά'πεφε κι' άπάνω της, τουλάχισ-
τον βρο και σ' αυτούς!...

Μόλις έτοιμή τή στιγμή της ήρθε ή
διάθεση νά κλάψη!

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.
(Είκοσιόγλωττες κ. Α. Θεοφιλοπούλου)

Τονεμένη ιδιοοία

ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

★ ΟΙ ποιητές είναι οι προνομιούχοι της ζωής και συγχρόνως οι πιο δυστυχή: μέντοι άνθρωποι. Έχουν το ιερό προνόμιο να ζούν σαν μέσα σ' όνειρο. Να υψώνονται επάνω απ' την πεζή και όμη πράγματικότητα. Δεν θέλουν να χαμοσυρθούν για να κερδίσουν υλικές ωφέλειες. Η μόνη τους επιθυμία είναι να πατούν σε ρόδινα σύννεφα. Γι' αυτό είναι οι προνομιούχοι. Μά αισθάνονται πολύ και θαθεία. Εύκολα συγκινούνται. Πονούν πολύ. Κάθε δικός τους ή ξένος πόνος τους πληγώνει βαθεία. Και είναι πάντα δυστυχισμένοι. Η δυστυχία τους, που άρχίζει από την ευαισθησία, φτάνει κάποτε σε τραγικό τέλος...

Ένας άμοιρος ποιητής με τραγική ζωή είναι και ο Ρώμος Φιλύρας. Ο φιλολογικός μας κόσμος ξέρει σε γενικές γραμμές το δράμα της ζωής του. Ο Φιλύρας άρχισε το ποιητικό του στάδιο θριαμβευτικά. Χάρης στο εξαιρετικό του ταλέντο γρήγορα εξεχώρισε, γρήγορα επέκτησε θαυμαστές, γρήγορα δροήθηκε ανάμεσα στην εκλεκτότερη κοινωνία της Αθήνας. Επάλαισεν όμως ανάμεσα στις όνειροφαντασίες του και στην όμη πραγματικότητα του γύρω του κόσμου. Από τη σύγκρουση αυτή άρχισε το δράμα. Μά το δράμα προχωρεί με το ερωτικό ξετύλιγμα της ζωής του ποιητού. Ο Φιλύρας είναι ποιητής ερωτικός, γεμάτος με όλη τη δροσιά και τους χυμούς του ερωτικού πάθους. Μά όχι ήδονιστής ποιητής. Είναι ένας γλυκός ειδυλλιακός, ένας συγκινημένος νεορομαντικός... Άγαπ' αθέρινα και λεπτά. Οι γυναίκες γι' αυτόν είναι δράματα, ώριμες ψυχές, άθινες ζωές... Και ο ποιητής με την απερίγραπτη αυτή άποψη του έρωτα, ερωτεύθη μία ώρα: τάτη νέα της Αθηναϊκής κοινωνίας. Και άγάπησε με όλη την ψυχή του, με πάθος, με όρμη, με ανείπωτη λαχτάρα... Επάλαισε με την ψυχή του, με το περιβάλλον του, με τον ίδιο τον εαυτό του. Το τρικυμισμένο αίσθημά του, ή ερωτική του όρμη, με τις γύρω συγκρούσεις εστάθησαν υπερβολικά μεγάλη ταραχή για το λεπταίσθητο είναι του... Μέσα στη θύελλα αυτή, το λογικό του εκλονίσθηκε... "Επει' από ταλαντεύσεις και τραγικές στιγμές, το λογικό υπέχωρησε και μία μέρα ο ποιητής δροήθηκε κλεισμένος στο θεραπευτήριο...

Σήμερα ο ποιητής ξη στο Δρομοκαίτειο, μά είναι ακόμα ποιητής. Στα φωτεινά διαλείμματα της σκέψης του γράφει ποιήματα, σκέπτεται ξεκάθαρα, ξη διανοητικά. Μά έπειτα έρχεται ή σύγχυση, το σκότος!...

Είναι δραματική ή ιστορία του Ρώμου Φιλύρα. Ιστορία θλιβερή, μά και ωραία. Ιστορία ειδυλλιακή και πρωτότυπη. Ιστορία που μοιάζει με όμορφο και θλιβερό παραμύθι. Αξίζει να την διηγηθούμε...

Φ. Γ.

Πώς έζησε μεταξύ των όνειροφαντασιμάτων του και της πεζής ζωής. Πώς άνεδείχθη έξοχος ποιητής. Πώς επέλεξε το μεγάλο του αισθηματικό είδύλλιο και πώς εκλονίσθη το λογικό του.

Όλη ή λυρική, αισθηματική και τραγική ιστορία του όνειροπόλου και άτυχου ποιητή γραμμένη είδικώς υπό τον

Κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ένα πορτρέτο του Ρώμου Φιλύρα, παρμένο στο 1923.

★ Στο Δερόβενι της Κορινθίας, στο κάτασπρο χωριό που γένει επάνω στην παραλία του Κορινθιακού κόλπου με λυχτάρα, γεννήθηκε ο ποιητής μας το 1888. Τά γύρω θαυμαστά τοπεία, τά λουλούδια και ή πρασινάδα, οι καρποί και τά δένδρα κι' ή θάλασσα με τις χίλιες της άποχρώσεις, ήταν τά πρώτα θεάματα που είδε και άγάπησεν ο Φιλύρας στα παιδικά του χρόνια.

Μά είχαν άναταφή και σε σπίτι όπου τά γράμματα και ή ποίηση πάντα είχαν άγαπήθη. Ο πατέρας του Βασίλειος Οικονομόπουλος ήταν καθηγητής της φιλολογίας σε σχολαρχεία και σε γυμνάσια. Άγαπούσε πολύ τά γράμματα. Και συχνά έγραφε πεζά κομμάτια ή έκφωνους λόγους. Θυμόμαστε μάλιστα ότι και στην Αθήνα την 10 Μαΐου 1909, στο πρώτο μνημόσυνο του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου στην εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου, εξέφωνεσεν ωραίο λόγο στα παιδιά των σχολείων.

Ο λόγιος πατέρας ήταν και ο πρώτος δάσκαλος του κατόπιν ποιητού γιου του.

Τό οικογενειακό όνομα του Φιλύρα είναι Γιάννης Οικονομόπουλος. Ο κ. καθηγητής λοιπόν έμαθε τά πρώτα γράμματα στον Γιαννάκη του που έδειχνε μεγάλη πρόοδο. Από τά μαθήματα των τάξεων του δημοτικού σχολείου γοργά προχωρούσε στις ανώτερες τάξεις...

Ο Γιάννης ήταν ένα παιδί με ζωηρά μαύρα μάτια, ευκίνητα και περίεργα. Ένα παιδί νευρικό και άνησυχο, που όλο ήθελε να μαθαίνει.

Ο Βασ. Οικονομόπουλος είχε ένα μόνον άγόρι, τον Γιάννη, κι' ένα κορίτσι, Γι' αυτό ήθελε να τά σπουδάση καλά. Και έτσι, όταν τά παιδιά έμεγάλωσαν, έζητήσε να μετατεθή πλησιέστερα στην πρωτεύουσα. Και κατάφερε να τοποθετηθή στον Πειραιά.

★ Ο Γιάννης στον Πειραιά εύρέθη σε πλατύτερο περιβάλλον. Με νοσταλγία έφερνε συχνά στο νοῦ του τις φυσικές όμορφες του Δερόβενι, μά ζούσε τώρα σε πλατύτερη διανοητική ζωή. Συζητούσε πιά για την ποίηση, για την τέχνη, για τις όμορφες του πολιτισμού.

Στον Πειραιά ο Γιάννης ένεγράφη στο Γυμνάσιο. Προχωρούσε πάντα με επιμέλεια και με καλούς βαθμούς. Και νεώτατος έπηρε το άπολυτήριο του Γυμνασίου.

Τότε, σε ηλικία 15 χρονών, ο Γιάννης άρχισε για πρώτη φορά να γράφει στίχους. Κι' έδωσε πώς στα χέρια του ο στίχος επλάθονταν εύκολα και ήταν πλούσιος σε ήχους, πολύχρωμος, παραστατικός... Μαζί με τά πρώτα αισθήματα της εφηβικής ηλικίας, μαζί με τις πρώτες πλατύστερες άνησυγίες του Γιάννη, άστραψαν μέσα του οι πρώτες λυρικές άναλαμπές.

Κι' ένοιωσε έπιτακτική την άνάγκη ο νεαρός Γιάννης να γράφει στίχους. Μία τρικυμία από στίχους άρχισε να πλημμυρίζει την ύπαρξή του και ζητούσε να ξεχυθή στο χαρτί... Όπως άργότερα διηγείται ο ίδιος, ξεπλώνονταν στο κρεβάτι και άραζε μάτσα χαρτιών... Με μεγάλη στρογγυλά γράμματα τά γέμισε με στίχους. Η έμπνευση του έρχόνταν σαν θύελλα, σαν όρμητικός καταρρακτης. Έπρεπε να γράψη, για να ήσυχάση.

Τά πρώτα αυτά ποιήματά του ήταν γεμάτα με ιδέες και εικόνες για την άνοιξη και για τον έρωτα. Η γέννηση της ζωής, οι άγápες, τά λουλούδια, ή χαρά επλημμύριζαν τους στίχους του, τά άφθονα ποιήματά του...

★ Τό 1905 ο Γιάννης Οικονομόπουλος σκέφθηκε να παρουσιάση ποιήματά του στην δημοσιότητα. Ήταν μόλις 17 χρονών, μά ήθελε να ίδη τί λένε και οι άλλοι, από πάντων ο λογοτεχνικός κόσμος, για τά ποιήματά του. Και για να μή παρουσιασθή με τί όνομά του, αυτός, ο μικρός μαθητάκος, σκέφθηκε να πάρη ψευδώνυμο. Έτσι από τότε πήρε τί ψευδώνυμο Ρώμος Φιλύρας.

Άφου άποσάσισε και τό ψευδώνυμό του, πήρε μαζί του υεοικά του ποιήματα και άνέθηκε στην Αθήνα για να πάη στα τότε το πειραδικό που παρουσίαζε τους γραφεία του «Νουμά». Ο «Νουμάς» ήταν

νέους ποιητές. Ο διευθυντής του Δημ. Ταγκόπουλος έχαιρετο να εμφανίση νέα ταλέντα. Γι' αυτό κι' ο Φιλύρας μπορούσε να έλπιζε στην υποστήριξή του.

Χωρίς πολλούς προλόγους, ο νεαρός Φιλύρας έδωσε τά χειρόγραφα των ποιημάτων του στον Ταγκόπουλο. Έπίσης έδίδασσε μερικά διαστικά. Στο πρόσωπο του άστραψαν ή χαρά και ή ικανοποίηση:

— Είναι ωραία! του είπε. Θα δημοσιεύσω τρία ή τέσσερα μαζί στο «Νουμά» και θα σε παρουσιάσω. Θέλω μάλιστα να μου φέρης και μία φωτογραφία σου. Θα την θάλω στο πλάι.

Ο Φιλύρας έμεινε κατάπληκτος από την έπιτυχία αυτή. Ύποσχέθηκε να στείλη και μία φωτογραφία του κι' έφυγε, ευχαριστώντας με συγκίνηση τον Ταγκόπουλο.

Την άλλη μέρα έστειλε και την φωτογραφία.

Έτσι στο έπόμενο φύλλο του «Νουμά» δημοσιεύθηκαν λίγα μικρά ποιήματα του Ρώμου Φιλύρα με μία μικρούλα εικόνα του και μαζί με πρόλογο του Ταγκόπουλου, όπου παρουσίαζε τον μικρότερο «Έλληνα ποιητή. Μικρότερον όμως στην ηλικία και μέγανον ήδη στην άξια...

Αυτή είναι ή πρώτη δημοσία εμφάνιση του Ρώμου Φιλύρα ως ποιητή.

★ Τά πρώτα αυτά ποιήματα του Φιλύρα που είδαν τό φώς της δημοσίευσής, καθώς και όσα έγραφε σε κείνη την ηλικία ήταν κάτι σαν «Ερωτικά ρομαντακρούσματα». Τάγγραφε με την διαίσθησή του έρωτα, πριν ακόμη έρωτευθώ. Γι' αυτούς την άγάπη κι' έπασχε γι' αυτήν πριν ακόμη την νοιώση. Ήταν ακόμα ο μαθητής, ο Γιαννάκης, ο άξέβγαλτος, ο άνεραστός... Μά όμως ήταν ο ερωτικός ποιητής, ο γεμάτος αίσθημα, ο πλημμυρισμένος με έρωτοπάθεια...

Εκείνη ή εποχή ήταν ο καιρός που ή ποίησή μας άνανεώνονταν. Η έπική ποίησή μας έδουσε και ο λυρισμός έκυρ-αρχούσεν. Αλλά και αυτός με νέα μορφή. Ο ρομαντισμός του Παράσχου είχε πεθάνει. Ένας νέος λυρισμός είχαν άνατείλει με τά έργα του Παλαμά, του Γρυπάρη, του Πορφύρα, του Μαλακάση.

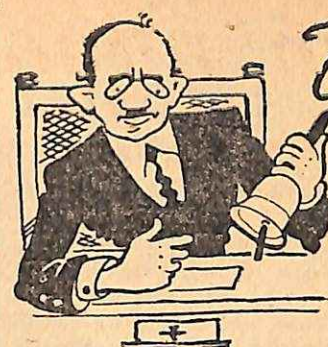
Ήταν φανερό πως στην άνανέωση αυτή έπαιρνε άμέσως την θέση του αυτός, ο νέος των 17 χρονών. Ο Φιλύρας ευρίσκ' είχε ως ύποδείγματα τον Παλαμά και τον Πορφύρα, μά άμέσως τρέβηξε δικό του δρόμο. Έγραφε σύντομα ποιήματα, κυρίως όκτάστιχα, γεμάτα με ερωτισμό, με άνηθιν άνοιξιάνικη, με άβρυνία αισθήματος.

★ Τά πρώτα έκείνα ποιήματα του Ρώμου Φιλύρα που μπήκαν στο «Νουμά» άρεσαν πολύ. Η εμφάνιση του νεαρού ποιητή συνεζητήθη στους φιλολογικούς κύκλους σαν κάτι εξαιρετικό. Ήταν μία ωραία άρχή. Αυτό ένεθούσισε τον Φιλύρα κι' έπολλαπλασίασε την παραγωγή των στίχων του...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο πρώτος έρωσ του ποιητή

Τά' άνδρμε

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Τό δράμα μιās κεφαλής

ΕΣΤΡΩΘΗΚΕ στην πολυθρόνα ο πελάτης. Και ο κουρέας έσπευσε να θάλη μπρός την προκαταρκτικήν εργασίαν διά την εκκαθάρισιν της κεφαλής και του προσώπου του. Τού έτύλιξε την πετσέτα γύρω-γύρω στον λαιμό, έπιασε τό ψαλλίδι στο δεξί, την τακτάρα στο άριστερό και άρχισε:

— Πώς τά βλέπεις τά πράγματα κ. Γεωργάκη;

Με τό ηηγούν: κολλημένο στο στήθος —«σκύψε λίγο ακόμα κ. Γεωργάκη!»— ο πελάτης έμουρμούρισε:

— Άστα!

— Η κατάστασις περιπλέκεται, άγαπητέ μου, και δεν ξέρω τί τέλος δάχτ αυτή ή ιστορία. Δύσκολα φαίνονται τά πράγματα, λέω εγώ, πολύ δύσκολα.

— Σωστά.

— Έσύ τί λές;

— Τί να πώ; Άστα!

Οι κουρέες είναι ως γνωστόν προικισμένοι με πολλήν εύλωττία και είναι πάντα οι καλύτεροι κατατοπισμένοι σι όλα τά ζητήματα. Έσ' ό και σε όλο τό διάστημα που ή ψαλλίδα των εργαζεται επάνω στο κεφάλι του πελάτου, ή γλώσσα τους την συναγωνίζεται άναπτύσσουσα όλα τά έπικαιρα προβλήματα.

Δεν είναι τίποτε διαφορετικόν και ο κουρέας της παρούσης ιστορίας. Μόνο που ξαφνικά έπαράτησε τους Γάλλους, έπαράτησε τις γιγαντομαχίες και έσταμάτησε εις ένα θέμα ένδιαφέρον άπολύτως και προσωπικώς και άμέσως τον πελάτην του:

— Άσπριες, κ. Γιώργο!

— Άλλοιμονον!

— Γέρασες, να παρ' ο διάολος!

— Ε, όχι και γέραςα!

— Πώς! Γέμισε τό κεφάλι σου άσπρες τρίχες. Και κάθε φορά που σε κουρεύω βλέπω περισσότερες. Θές να κάνουμε έπέμβαση;

Ο πελάτης ανίστήκωνε τό κεφάλι και εκύτταζε μέσα στον καθρέπτην τον κουρέα που έστέκετο επάνω από τό κεφάλι του με τό ύφος του πολυμηχάνου Μεριστοφελούς όλγουν ποίν μεταμορφώση τον πολυπαθή Φάουστ:

— Ε;

— Θές να σου τις εξαφανίσω όλες;

— Με τί;

— Έχω ένα φάρμακον.

— Εύχαριστώ.

— Διχής μου έφευρέσασα.

— Πάψε βρέ!

— Έξαιρετικό!

— Σώπα, βρ' άδερφέ! Δεν δάξω μογιές εγώ στα μαλλιά μου. Προτιμώ να τάχω άσπρα, να με λένε γέρο, παρά να κάνω αυτά τά ρεζίλικά.

Οι κουρέες δεν είναι προικισμένοι μό-

νον με την εύλωττίαν. Έχουν μαζί με αυτήν και δύο άλλα τρομερά όπλα. την επιμονή και την πιστικότητα, όσον ουτε οι πλέον επιτήδεις δικηγόροι. Τού κάκου ο πελάτης, άπέκρουε τις προτάσεις του. Τού κάκου ήμύνη εις τας επιθέσεις του. Τού κάκου έπροσπάθησε να παρακάμψη τον πειρασμόν. Ο κουρέας δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους

— Δοκιμασμένο πράγμα.

— Δηλαδή, πως δοκιμασμένο;

— Τό έχω δώσει σε πέντε πελάτες

— Άσπριες κ. Γιώργο!

της ηλικίας σας και συγχωρούν ακόμα τά πεθαμένα μου. Είναι έφευρεσις δική μου αυτό τό μίγμα που μεταχειρίζομαι και κάνει θαύματα.

Από δω τον είχε από και τον είχε, τον μισέσεις τον άνθρωπο. Ούτε λεφτά ήθελε πολλά ούτε αξιώσεις απ' της ευγνωμοσύνης του είχε. Για τό καλό της ηλικιωμένης ανθρωπότητας είχε ένοσθη ο φιλόθεωπος κουρέας και άλλην ικανοποίησιν δεν είχε παρά να βλέπη όλως τας άσπρες τρίχες των ανθρώπων να μεταβάλλωνται εις μαύρες.

— Αυτό μου άρκει, κατέληξεν ο κουρέας.

— Και τά καταφέρνεις σίγουρα;

— Έκατό τοίς εκατό.

— Με βάζεις στα αίματα.

— Θα με σώωνας.

Θά τον σώωνουσε! Η άλήθεια είναι ότι όχι μόνον δεν τον έσυγχώρησε ποτέ, αλλά και εάν μπορούσε να τον τουσεκίση, θα τό έκανε—άστερα από όλγουν καιρόν—με όλην την ψυχή του. Διότι ή συνέχεια αυτής της ιστορίας έπρόβλεπε τραγική. Τό τί επηκολούθησε θα άκούσαμε να τό πη ο ίδιος ο παθών στον πρόεδρο του δικαστηρίου.

— Αέψε!

— Μοῦ έδωσε μία βαφή.

— Για τά μαλλιά;

— Για τα μαλλιά, μάλιστα! Έγώ κ. πρόεδρε ουδέποτε έβαψα τα μαλλιά μου ούτε ήθελα να τα βάψω. Κοροϊδεύω αυτούς που τα βάφουν και τους λέω κοράκια. Και όμως, με παρέσυρε αυτός ο άχρηστος και έβαλα στα μαλλιά μου το καταραμένο αυτό φάρμακο.

(Έβαλε στα μαλλιά του το καταραμένο αυτό φάρμακο. Και επρόκειτο να πάη—Κυριακή απόγευμα—σε κάποιον έπισκεψιν. Όπου στον δρόμο έπιασε βροχή ραγδαία, της οποίας οι συνέπειες εστάθηκαν ολέθριες επί της φρεσκοβαμμένης κεφαλής του άτυχου ανθρώπου).

— Φρίκη!

— Τί συνέβη δηλαδή;

— Συνέβη, δηλαδή, κ. πρόεδρε ότι με το νερό που έπεσε στο κεφάλι μου κατέβηκε ή βαφή και μου έκανε τα μούτρα απερίγραπτα. Μαύροι κρουνοί κατέβαιναν από μέτωπό μου, στα μάγουλά μου, στον στήθος μου και παρούσαζα φαίνεται θέαμα αξιοθρόνητον. Δεν το κατάλαβα, αλλοίμονο, έχκαίως. Και στον δρόμο, κάτω σ' ένα υπόστεγο που σταμάτησα, κάποιος κακοήθης φαρσέρ μου κόλλησε από πίσω μία ταμπέλα με την έπιγραφήν: «προσοχή χρώματα!» Φαντάζεσθε τί έγινε όταν σ' αυτό το χάλι παρουσιάσθην στο σπίτι που ήμουν καλεσμένος!

Κόμματα γελώτων συνταράζουν την αίθουσαν. Ο πρόεδρος επιβάλλει την ησυχίαν με άγριαν κωδωνοκρουσίαν. Καλείται ο κουρέας:

— Για καλό το έκανα.

— Για καλό;

— Άλλα δεν επέτυχε το μίγμα, κ. πρόεδρε. Φαντάζεσθε ότι ήταν δυνατόν στον καλύτερο πελάτη μου να κάνω αυτό το πείραγμα εκ προθέσεως;

Έναχον τον εκήρυξε ο κ. εισαγγελέας. Η υπεράσπιση εύρησε συγκινητικούς τόνους να έξαρση την αθωότητα του κουρέως. Άλλα ή πολιτική άγωγή ανέπτυξε διά μακρών την τραγωδία:

— Μας εξηυτέλισαν! Άνθρωπους σοβαρούς, μας μετέβαλαν εις παίγιον του κόσμου. Είς κόρακας μας μετέβαλαν. Ουδέποτε εις την ζωήν μας ένθυμούμεθα παρόμοιον διασυρόν. Το φοβερόν δέ είναι ότι έκτοτε υπό την σαταμικήν επίδραμ της κακούργου αυτής βαφής, τα μαλλιά μας κ. πρόεδρε άπαικταν χρώματα άχαρακτηρίστα. Πράσινα έδω, κόκκινα εκεί, άσπρα άλλοι. Είς ούράνιον τόνον μετεβλήθη ή κεφαλή μας. Έλα έδω σε παρακαλώ!

Καλεί τον μηνυτήν. Και έπιδεικνύει το κεφάλι του που πράγματι παρουσιάζει σπαρταριστήν ποικιλίαν χρωμάτων. Μετά δυσκολίας, καθώς τον βλέπει, καταφέρνει να κρατήσει την σοβαρότητά του το δικαστήριον:

— Βλέπετε, κ. πρόεδρε;

— Βλέπω.

— Κεφαλή είναι αυτή ή χαλκομανία; Το δικαστήριον συνέλθον προχείρως καταδικάζει τον κουρέα εις άποζημίωσιν και φυλικήν έδωσιν, ένθ' ο κουρέας προσπαθεί ακόμα με άπόγνωσιν να καλύσσει τον πελάτην του:

— Δεν τώθηλα, κ. Γιωργάκη! Μά το Θεό σου λέω, δεν τώθηλα. Στο μίγμα έγινε το λάθος...

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ένας άξιωματικός της αεροπορίας της ξηράς ζήτησε την άδεια από έναν συνάδελφό του της ναυτικής αεροπορίας να διευθύνη ένα ύδροπλάνο κι' εκείνος δέχθηκε ευχαρίστως και μόλις άπεθαλασσοθήκαν παρέδωσε την κυβέρνηση του ύδροπλάνου του στον συνάδελφό του της ξηράς. Όλα πήγαιναν καλά όταν έξαφνα ο αεροπόρος του ύδροπλάνου βλέπει τον συνάδελφό του που προσπαθούσε να προσγειωθεί σε ένα αεροδρόμιο.

— Τί κάνετε εκεί; του φώναξε. Ξεχνάτε ότι οδηγείτε ύδροπλάνο;

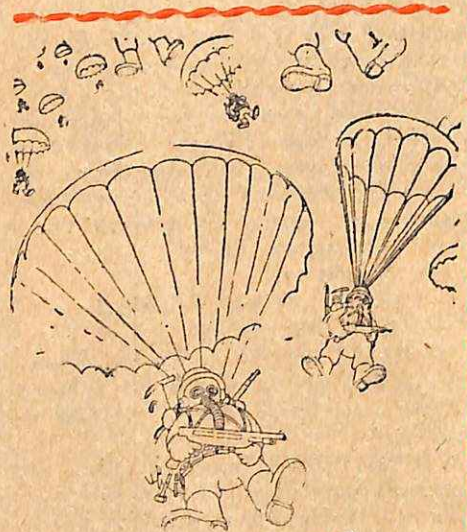
Ο άλλος ζήτησε χιλίες συγγνώμης για το κακό που κόντεψε να κάνει και ώδήγησε το ύδροπλάνο του πάλι στον αερολιμένα. Προσθαλασσοθήκε κανονικά, σταμάτησε τις μηχανές, ευχαρίστησε τον συνάδελφό του, του ζήτησε πάλι συγγνώμην για το λάθος που είχε κάνει και ύστερα άνοιξε την πόρτα και... έπεσε στη θάλασσα!

Είχε και πάλι ξεχάσει ότι τώρα πια δέ βρισκόταν σε ξηρά!

ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΣΥΜΦΩΝΟΙ

Ο προϊστάμενος: Θα σας προσλάβω με 500 δραχμές τον μήνα. Σας ύπόσχομαι όμως ότι μετά ένα χρόνο θα έχετε 3.000.

Ο ύποψήφιος υπάλληλος: Τότε προτιμώ να μιάσω δουλειά από του χρόνου.

ΜΟΝΑΞΙΑ...

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Έκείνος.— Έλα άγαπημένη μου να χαρούμε την μοναξιά μας...

Α. ΨΑΘΑΣ

Η ήλικία των

Τα κοσμοϊστορικά γεγονότα τα όποια εξέλισσονται σήμερα εις την Εύρωπην καθιστούν πλέον ή έπίκαιρον ώρισμένα όνόματα άρχηγών κρατών, πρωθυπουργών, στρατηγών κ.ο.κ.ε. οι όποιοι διευθύνουν τας τύχας των λαών των.

★ Ο γηραιότερος άπ' όλους είναι άσφαλώς ο Γάλλος στρατάρχης Πεταίν, ο όποιος εκλήθη από την Μαδρίτην, όπου ύπηρετεί ως πρεσβευτής της Γαλλίας, διά να προσφέρει τας ύπηρεσίας του εις την Κυβέρνησιν κατά τας κρίσιμους στιγμινάς στιγμιάς. Ο στρατάρχης Πεταίν είναι ήλικίας 84 έτών. Παρά ταύτα όμως, είναι άμεινόμενος και όρμητικός εις τας αποφάσεις του.

★ Κατά έπτά έτη νεώτερός του, δηλαδή 77 έτών, είναι ο Άγγλος πολιτικός κ. Δαυίδ Λόυδ Τζώρτζ. Ο ρόλος τον όποιον παίζει εις την Άγγλίαν, ως σημαίνον μέλος της αντιπολιτεύσεως, είναι σημαντικώτατος.

★ Ο νέος άρχιστράτηγος των συμμάχων Μαξιμ Βεϋγκάν είναι 73 έτών.

★ Ο τέως πρωθυπουργός της Άγγλιας κ. Νέβιλ Τσάμπερλαϊν, είναι ήλικίας 71 έτών.

★ Ο νύν πρωθυπουργός της Άγγλιας κ. Ούνστον Τσώρτσιλ, είναι σήμερα ήλικίας 64 έτών. Ο κ. Τσώρτσιλ διεκρίθη ήδη από του 1904 διά την όρμητικότητά του από δέ του 1908 ήρχισε μετέχων των άγγλικών κυβερνήσεων ως ύπουργός. Κατά τον προηγούμενον παγκόσμιον πόλεμον ύπηρεσεν ύπουργός των Ναυτικών και των Στρατιωτικών.

★ Πολλοί νεώτεροι από τους Άγγλους πολιτικούς είναι οι Ιθύνοντες σημερον τας τύχας της Γαλλίας. Ο τέως πρωθυπουργός της κ. Έδουάρδος Νταλαντιέ και ο νύν κ. Πώλ Ρενώ, είναι και οι δύο κάτω των 60 έτών, ήρχισαν δέ την πολιτικήν των σταδιοδρομίαν μετά τον παγκόσμιον πόλεμον. Ο μέν κ. Νταλαντιέ είναι 58 έτών, ο δέ κ. Ρενώ κατά τρία περίπου έτη νεώτερός του.

★ Είς την ίδίαν περίπου ήλικίαν εύρίσκεται και ο πρωθυπουργός της Ιταλίας κ. Μπενίτο Μουσσολίνι, ο όποιος γεννηθείς το 1883, είναι σήμερα 57 έτών. Ήρχισε νεώτατος την πολιτικήν και δημοσιογραφικήν του δρασίιν, το δέ 1922, εις ήλικίαν 39 έτών, ανέλαβε την διακυβέρνησιν και την επί νέων βάων οργάνωσιν της χώρας του.

★ Ακόμη νεώτερός του είναι ο άρχηγός του γερμανικού κράτους Άδόλφος Χίτλερ, ο άνθρωπος με την καταπληκτικήν σταδιοδρομίαν. Ο Χίτλερ έώρτασε προ δύο περίπου μηνών την 51ην επέτειον της γεννήσεώς του. Άσήμαντος και άγνωστος προ 20 ακόμη έτών ήρχισεν εύθους μετά την λήξιν του παγκοσμίου πολέμου τους άγώνας διά την έφαρμογήν του προγράμματός του. Από του 1933 άνηγορεύθη εις άρχηγόν του γερμανικού κράτους.

Μιά κοινωνική νουβέλλα του ΩΓΚΥΣΤ ΜΠΑΓΙΥ

Η δεσποινίς Άννα ντε Κεριβέν ιδιοκτήτρια και διευθύντρια της οικογενειακής πανσιόν της Ρν ντε λα Πόμπ καθόταν μέσα στο μικρό ιδιαιτερο γραφείο της και έγγραφε τα «Απομνημονεύματα» της κάθε άλλο παρά εύθυμης ζωής της.

«Ήμουν 15 έτών όταν ένοιωσα για πρώτη φορά την καρδιά μου να χτυπά...»

Την στιγμή αυτή ακριβώς μπηκε ή γραμματέας της δεσποινίς Όλγα Σμυρνάφ, μία ξανθή νέα που, τόσο το όνομά της όσο κι' ή έξωτερική της εμφάνισις, πρόδιναν την ρωσική της καταγωγή. Έβλεπε πάλι πίσω της την πόρτα και έλπε με σιγανή φωνή:

— Δεσποινίς Άννα. Ένας Ιερές είναι στον προθάλαμο και θέλει να σας μιλήση.

— Ένας Ιερές; ρώτησε ή Άννα ντε Κεριβέν. Μήπως θέλει δωμάτιο;

— Δεν φαντάζομαι. Μου είπε πως έρχεται εκ μέρους του σεβασμιωτάτου ντε Γκαλλό, άρχιεπισκόπου του Ντινάν.

— Του Ντινάν, είπατε; Της ιδιαιτερας μου πατρίδος; Πέστε του σας παρακαλώ να περάση άμέσως.

Καθισμένος στην άκρη της καρέκλας, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και τα μάτια χαμηλωμένα, ο άββας Ζυγνιέ, άρχισε να εξηγεί τον σκοπό της έπισκέψεώς του:

— Ο σεβασμιώτατος ντε Γκαλλό στέλνει τους χειρετισμούς και τας ευχάς του προς μία άταξίαν άπόγονον του Οίκου ντε Κεριβέν που διεκρίθη πάντοτε για

τα χριστιανικά του αισθήματα και την άφοσίωσή του στην θρησκεία...

Η Άννα ντε Κεριβέν ήταν πραγματικά ή τελευταία άπόγονος μιας μεγάλης οικογενείας. Είχε άναγκασθή όμως να πωλήση τον οικογενειακό πύργο με όλοκληρη την περιοχή του για να πληρώση τα μεγάλα χρέη που είχε άφίσει άποθήσκοντας ο πατέρας της. Και με τα λίγα λεπτά που της είχαν άπομείνει άνοιξε την οικογενειακή Πανσιόν της Ρν ντε λα Πόμπ που ήταν γνωστή για την νοικοκυρεσύνη της και για τα άσθητά της ήθη.

— Ο άρχιεπίσκοπος — συνέχισε ο άββας — μου άνέθεσε μίαν άποστολή που θα μπορούσε να όνομασθή «διπλωματική»...

— Διπλωματική άποστολή; ρώτησε παραξενεμένη ή Άννα ντε Κεριβέν.

— Μην άνησυχείτε, κυρία μου! Πρόκειται για μία άποστολή που, κατά την γνώμη μου, είναι πολύ κολακευτική για σας.

Ίδου περί τίνος πρόκειται: Μέσα στην έντιμότητά της οικογενείας του άρχιεπισκόπου ύπάρχει δυστυχώς και ένας συγγενής που θα μπορούσε να χαρακτηρισθή ως «άπολωλός πρόδωτος». Είναι ο Πέρε ντε Γκαλλό, άνεψιός του άρχιεπισκόπου.

Ακολούθησε από τα νεανικά του χρόνια ένα δρόμο έντελώς άσυμβίβαστο με τας προσταγές της ήθικης. Χαρτοπαίγνια, έρωτικές περιπέτειες και κάθε είδους άλλες άφροσύνες, άνάγκασαν την οικογένειά του να τον στείλη μακριά από την Γαλλία, στον άποικιακό στρατό. Ύπηρετησε εκεί 15 χρόνια και τώρα έπανέρχεται στον πολιτικό βίο. Έχουν κάθε λόγο να πιστεύουμε πως άλλαξε ά-

πό τότε μυαλά. Ο άρχιεπίσκοπος φρόντισε και του εξησφάλισε μία θέση στο Παρίσι. Επειδή όμως τα εισοδήματά του δεν πρόκειται να είναι και τόσο μεγάλη, ο σεβασμιώτατος άπεφάσισε με την άπέραντη καλωσύνη του, να πληρώση επί πλέον και τα έξοδα κατοικίας και διατροφής του άνεψιού του. Ο μόνος όρος που έθεσε ο άρχιεπίσκοπος, ήταν να όρίση μόνος του το μέρος όπου θα κατοικήση ο άνεψιός του. Πιστεύω να άντελήφθηκε ήδη ότι ο σεβασμιώτατος εξέλεξε προς τον σκοπόν αυτόν την έντιμη οικογενειακή Πανσιόν. Είναι βέβαιος ότι ο άνεψιός του θα εύρη έδώ μέσα το οικογενειακόν περιβάλλον που του χρειάζεται και σας παρακαλεί να έξασκήτε με την άνεκτίμητη διορατικότητά σας μία μικρή επίδραση και να τον πληροφωρήτε όπως παρατηρείτε τίποτα το ιδιαίτερο. Ο άρχιεπίσκοπος και όλη ή οικογένεια ντε Γκαλλό, θα σας όφειλουν εύγνωμοσύνη...

Η Άννα ντε Κεριβέν, που είχε παρακολουθήσει με την πιο μεγάλη προσοχή τους λόγους του άββα, άπάντησε συγκινημένη:

— Διαβιβάσατε στον άρχιεπίσκοπο τας ευχαριστίας μου για την έμπιστοσύνη που μου δείχνει και πέστε του ότι έλπίζω να του στέλνω μόνον εύχαρίστες ειδήσεις για τον κύριο Πέρε ντε Γκαλλό.

Η ιδιοκτήτρια της Πανσιόν δεν μπόρεσε ν' άποκρύψη την έκπληξή της όταν άντίκρισε την έπομένη τον νέο της ένοικιαστή.

— Α δεν κάνω λάθος σας έχουν είδοποιήσει...

— Ναι, ναι, είπε ή Άννα ντε Κεριβέν. Άν με βλέπετε έτσι παραξενεμένη είναι επειδή δεν μοιάζετε καθόλου με τους άλλους ντε Γκαλλό.

— Σ' αυτό έχετε άπόλυτο δίκιο! Είπα

γελώντας ο Πιέρ. Πού να φαντασθήτε ότι ένας Γκαλλό μπορεί να είναι μαύρος σαν άρσεν. Δεν αμφισβάλω άλλως τε ότι ο σεβασμιώτατος θεός μου θα φρόντισε να σας πληροφορήσει ότι και η ψυχή μου είναι πιο μαύρη από το πρόσωπό μου.

— Άνοησίες! Είπε η Άννα. Έγώ είμαι βεβαία ότι θα συνεννοηθώ πολύ καλά και θα γίνουμε καλοί φίλοι.

Ο Πιέρ ντε Γκαλλό δεν άργησε να καταλάβει ότι είχε απέναντί του μια δεσποινίδα που είχε άφισει να χαθούν άσκοπα τα νεανικά της χρόνια και βρισκόταν στην αρχή του φθινοπώρου της ζωής της. Αποφάσισε λοιπόν να την μεταχειρισθεί ανάλωτος και είπε:

— Θα είμαι εύτυχης αν με θεωρήσετε αξιο της φύλης σας και της συμπαθείας σας...

Την στιγμή αυτή παρουσιάστηκε η Όλγα Σμυρνώνφ και ρώτησε με πολλή διάκριση:

— Να ανέβασουν τις αποσκευές του κυρίου στο δωμάτιο;

— Μά βέβαια! απάντησε η διευθύντρια. Προηγούμενος όμως έλατε να σας συστήσω τον νέο μας πελάτη. Ο κύριος Πιέρ ντε Γκαλλό, για τον οποίο σας μίλησα ήδη. Η δεσποινίς Όλγα Σμυρνώνφ γραμματέας μου και δεξί μου χέρι.

Η Όλγα έκανε μια τυπική υπόκλιση και είπε:

— Ακολουθήστε με, κύριε, σάς παρακαλώ.

Καθώς η Όλγα ανέβαινε μπροστά του την σκάλα, ο Πιέρ είχε όλη την ευκαιρία να θαυμάσει τις ώριμες γραμμές του εύλιγιστου κορμιού της και τα τρυφερά της πόδια. Σαν άνθρωπος που καταλάβαινε καλά από γυναίκες, είπε: «Έξοχη!» Αέτη ή μία λέξις ήταν αρκετή για να εκφράσει τις εντυπώσεις του από την ξανθή Ρωσίδα.

Αφού του έδειξε το δωμάτιο, η Όλγα τον πληροφορήσε σε τόνο έντελως ύπηρεσιακό και ξερό τις ώρες του φαγητού και διάφορες άλλες λεπτομέρειες.

— Σας εύχαριστώ, είπε ο Πιέρ και πρόσθεσε σχεδόν άμεσως: Είσατε ξένη, δεσποινίς;

— Μάλιστα, Ρωσίδα.

Ο Πιέρ χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του και χαμογελώντας πονηρά ρώτησε:

— Και τί γυρεύετε μέσα σ' αυτό εδώ το κλουβί;

Η Όλγα μισογέλασε και ύστερα είπε σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους της:

— Τί να γίνω; Πρέπει να κερδίσω κανείς το ψωμί του.

Η εμφάνισις του Πιέρ ντε Γκαλλό στην Ρύ ντε λα Πόμπ σήμανε μιαν αληθινή επανάσταση στην μονότονη και χωρίς κανένα περιεχόμενο ζωή της δεσποινίδος ντε Κεριβέν. Αισθάνθηκε άξια να ζωντανεύουν μέσα της όλα εκείνα τα αισθήματα που δεν τους είχε δοθεί ως τότε ή ευκαιρία να εκδηλωθούν. Όταν τον άκουγε να γυρίζει από την δουλειά του φωνάζοντας μια κρυφή χαρά και οι ώρες του φαγητού ήταν γι' αυτήν ώρες αληθινής ευτυχίας, έπειδή ο νεοφερμένος έτρωγε πάντοτε στο ίδιο τραπέζι μαζί της και με την γραμματέα της. Στην αρχή είχε σοβαρούς φόβους μήπως ενδιαφερόντι

Πιέρ για την ξανθή Ρωσίδα. Ήταν νέα, μόλις 25 ετών και — γιατί να μη το ομολογήσει; — ήταν όμορφη. Άλλά οι φόβοι της εξέλειπον πολύ γρήγορα έπειδή ούτε η Όλγα φαινόταν να ενδιαφέρεται για τον κύριο ντε Γκαλλό ούτε κι εκείνος έδειχνε απέναντί της τίποτ' άλλο από μια τυπική ευγένεια. Τόση ήταν μάλιστα η ψυχρότης μεταξύ αυτών των δύο, ώστε η Άννα ντε Κεριβέν αναγκάστηκε μια μέρα να εισηγηθεί στην γραμματέα της:

— Άγαπητή μου Όλγα. Δεν νομίζετε ότι ο κύριος ντε Γκαλλό μπορεί να θεωρήσει προσβλητική την τόση αδιαφορία σας απέναντί του; Σας παρακαλώ, αν μπορείτε, να είσατε κάπως πιο... πιο... πιο, πώς να το πω; Καταλαβαίνετε. Βέβαια, έχετε δικήν. Μια σοβαρή νέα στην ηλικία την δική σας, πρέπει να κρατάτε τους άνδρες σε απόσταση. Άλλά μπορείτε να έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Πιέρ ντε Γκαλλό. Αυτός δεν είναι σαν τους άλλους...

— Θα προσπαθήσω, απάντησε απλώς η Όλγα.

Λίγα λεπτά αργότερα συναντήθηκε με τον Πιέρ στο διάδρομο και του ψιθύρισε:

— Αν φανώ άποψη πιο διαχυτική μαζί σου μην τρομάξεις. Έκτελώ υπηρεσιακή διαταγή.

Και χωρίς άλλες εξηγήσεις, η Όλγα του έδωσε ένα σκασιτό φίλι στο στόμα και εξαφανίστηκε.

Από την ημέρα εκείνη οι ώρες του φαγητού και μετά το φαγητό είχαν μεταβληθώ σε πραγματική απόλαυση. Η Όλγα ρωτούσε τον Πιέρ για την ζωή του στις αποικίες κι' εκείνος τους διηγόταν τις διάφορες περιπέτειές του, που ή δεσποινίς Άννα ντε Κεριβέν άκουγε άχόρταγα κι' όταν πήγαινε ύστερα στο δωμάτιό της για να ήσυχάσει, εξακολουθούσε να δρισκεται υπό την επίδραση των διηγήσεων αυτών. Πότε τον έβλεπε να παλεύει με άγρια θηρία της ζούγκλας, πότε να μάχεται εναντίον επαναστατημένων αράδων και πότε... Ά! όχι! Την εικόνα αυτή προσπαθούσε να την διώχνει πάντα από μπροστά της. Θα είχε βέβαια κι' ο Πιέρ, σαν άνδρας που ήταν, τις έρωτικές του περιπέτειες. Μά θα ήταν έρωτες περαστικοί, από εκείνους που ξεχνιούνται μέσα σε λίγες ώρες. Δεν μπορούσαν να έχουν όλοι την δική της δύναμη για ν' αντισταθούν μέχρι τέλους στους μεγάλους πειρασμούς της ζωής. Είχε λαχταρίσει βέβαια κι' αυτή τον έρωτα.

Άλλά προτίμησε να περιμένη τον άνθρωπο που θα της χάριζε την αληθινή ευτυχία. Να είχε τάχατε φθάσει τώρα, έστω και άργά, ο άνθρωπος αυτός; Ο Πιέρ ντε Γκαλλό ήταν νεώτερός της. Άλλά η διαφορά τους δεν ήταν περισσότερη από πέντε χρόνια. Τί σημασία μπορούσαν άλλως τε να έχουν αυτά τα πέντε χρόνια, όταν μάλιστα ο Πιέρ είχε ζήσει 15 ολόκληρα χρόνια στις αποικίες, κάνοντας μια σκληρή ζωή που γερούσε πρόωρα τον άνθρωπο. Όχι. Η διαφορά της ηλικίας δεν μπορούσε να αποτελέσει εμπόδιο. Όσο για τ' άλλα, δεν χωρούσε καμιά αμφισβόλια, πως ο Πιέρ θα νοσταλγούσε ύστερα από την τρινημιμνή ζωή που πέρασε, να αποτραβηχθεί σε μιαν ήσυχη γωνιά, μέσα σε ένα οικογενειακό περιβάλλον, μέσα στην δική του οικογένεια.

— Σε μερικά χρόνια, του είπε κάποιος θράδν, θα πουλήσω την Πανσιόν και θ' αγοράσω ένα μικρό σπίτι στις όχθες του Ράνς. Θα ερχόμαστε τότε να με βλέπετε πότε-πότε, Πιέρ;

— Θα είναι για μένα ή εκπλήρωσις της πιο μεγάλης μου νοσταλγίας, απάντησε ο Πιέρ, όταν θα γνωρίζω πως υπάρχει ένα γαλήνιο σπίτι στις όχθες του Ράνς, που θα με δέχεται με ευχαρίστηση, σαν ένα παλιό γνώριμο.

Δεν ήταν αυτό μια εύσημη έρωτική εξομολόγησις και πρότασις γάμου; Η Άννα νόμιζε ότι είχε διαβάσει μέσα στα μάτια του Πιέρ όλο το φλογερό του πάθος και όταν ανέβηκε στο δωμάτιό της αισθανόταν τον έαυτό της πιο εύτυχισμένο από κάθε άλλη φορά.

Άλλά πιο εύτυχισμένοι από αυτήν ήταν η Όλγα και ο Πιέρ. Κάθε νύχτα, την ώρα που κοιμόταν όλοι μέσα στην Πανσιόν, ο Πιέρ έφθανε στις έσυχες των ποδιών του ως την πόρτα της Όλγας, την άνοιγε χωρίς να χτυπήσει και δεν ξανάφεινε παρά όταν άρχιζε να χαράζει ή αύγη. Είχαν συνεννοηθεί περίφημα από την πρώτη στιγμή που αντίκρισαν ο ένας τον άλλον, και όσο περνούσε ο καιρός τόσο άποκοιτούσαν την βεβαιότητα πως ο δρόμος τους δεν θα χωριζόταν ποτέ πιά. Να ήταν απλή αγάπη αυτό που τους είχε συνδέσει, ή μήπως ήταν ή άμοιβαία κατανόηση δύο όμοιων χαρακτήρων; Όποιος ήξερε πως η Όλγα Σμυρνώνφ, πριν γίνει ιδιαίτερη γραμματέα και δεξί χέρι της δεσποινίδος Άννας ντε Κεριβέν, είχε σιγορπίσει το κέφι και την χαρά σε κάποιο καμπαρέ της μακρινής Σαγκάης, θα πίστευε μάλλον το δεύτερο. Δύο τυχοδιωκτικές ψυχές είχαν συναντηθεί χάρις σε μιαν απλή σύμπτωση και είχαν αποφασίσει να συνεχίσουν μαζί την τυχοδιωκτική τους ζωή. Την ίδια στιγμή που η δεσποινίς ντε Κεριβέν παραδινόταν σε ωραία όνειρα για το ήμερο σπίτι της στις όχθες του Ράνς, η Όλγα και ο Πιέρ κατέστρωναν τα σχέδιά των για ένα ρουσσικό καμπαρέ που θα άνοιγαν μαζί στο Πασσύ και που θα γινόταν ένα από τα πιο ξανουμένα καμπαρέ του κόσμου. Είχαν κι' οι δυο αρκετά μεγάλη πείρα από την ζωή και ήξεραν πολύ καλά με ποιόν τρόπο θα μπορούσαν να προσελκύσουν εκλεκτή πελατεία και να την κάνουν ν' αμειβομένη ρώση.

— Το καμπαρέ «μιας! Τέτοιο καμπαρέ δεν θα υπάρχει δεύτερο!

— Τουλάχιστον ένα εκατομμύριο το χρόνο θα μας άφινει.

— Να ιδούμε μονάχα που θα βρούμε τα κεφάλαια για την αρχή. Μας χρειάζονται τουλάχιστον διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Τί καταλαβαίνεις; Μπορείς να τις οικονομήσεις;

— Θα προσπαθήσω, είπε ο Πιέρ με ένα ύφος που σήμαινε: «Δεν πιστεύω».

— Άκουσε, του είπε ένα θράδν η Όλγα. Έχω ένα σχέδιο. Νομίζω ότι ή «γοργά» είναι ξετρελλαμένη μαζί σου και έλπίζει να γίνει κάποτε κυρία ντε Γκαλλό. Δεν νομίζεις ότι...

— Τό σκέφτηκα κι' εγώ αυτό, είπε ο Πιέρ. Άλλά δεν βλέπω με ποιόν τρόπο θα το καταφέρω.

— Τόν βλέπω έχω τον τρόπο, τον δέσκοψε η Όλγα. Εγώ πώς είσαι; Τρελά

λά έρωτευμένος μαζί της και ότι θα ήσουν πρόθυμος να την παντρευτείς. Άφισέ την να έλπιζε άλλα χωρίς να της δώσεις την παραμικρή υπόσχεση. Καταλαβαίνεις;

— Καί ύστερα;

— Ύστερα, όταν θα φθάση ή στιγμή που θα σου κάνει μόνη την πρόταση — και ή στιγμή αυτή θα φθάση εξάπαντος — θα της πης ότι δεν όνειρεύεσαι άλλο τίποτα παρά να την κάνης γυναίκα σου, αλλά ότι ο άνδρικός σου έγωισμός δεν σου επιτρέπει να παντρευής χωρίς να ήχης μια δική σου περιουσία.

— Όλγα, είσαι ύπεροχη! Είπε ο Πιέρ. Κατάλαβα. Άν είχα ένα μικρό κεφάλαιο — θα της είπα — να αρχίσω μια δική μου δουλειά. Να, παραδείγματος χάριν, το κατάστημα στο όποιον εργαζόμαι ζητάει ένα συντάξιο. Καμιά διακοσαριά χιλιάδες φράγκα θα ήταν αρκετά για να κερδίζω άλλα τόσα κάθε χρόνο....

— Πιέρ, έλα να σε φιλήσω! Και δάλε από αύριο κιόλας τη δουλειά εις ένεργειαν. Τί θα τα κάνη τόσα λεπτά αυτή ή παλινόγηνα;

— Καί μήπως θα τα χάσθ; Μέσα σε

**ΘΕΛΕΤΕ
ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ!**

Πόσα χρώματα έγνώριζαν οι πρόγονοί μας;

Κατόπιν πολλών και μακρών έρευνών δύνανται να λεχθή σήμερον σχεδόν μετά βεβαιότητας ότι οι άνθρωποι της προϊστορικής περιόδου δεν ήσαν εις θέσιν να διακρίνουν περισσότερα από τρία χρώματα και ότι το μαύρο, το λευκό και το έρυθρόν. Χαρακτηριστικόν είναι ότι εις πολλές αρχαϊκές γλώσσας έλειπαν τελείως λέξεις αντιστοιχούσαι εις τα χρώματα κυανόν, πράσινο, κ.λπ. Τί είναι, ή Λιέγη;

Η όχυρά βελγική πόλις Λιέγη έχει 200.000 κατοίκους και είναι σημαντικό κέντρον πνευματικής και βιομηχανικής κινήσεως. Υπήρξεν επανειλημμένως το θέατρον σκληρών μαχών. Κατά τον πόλεμον του 1914 τα φρούρια της Λιέγης άντέταξαν κρατερών άμυναν, ή όποία διήρκεσεν από της 5ης μέχρι της 16ης Αυγούστου 1914.

Και ή Ίσλανδία;

Η Ίσλανδία είναι μία μεγάλη δαμική νήσος προς βορράν της Άγγλίας, με ύψηλά όρη και πολλά χιόνια και πάρα πολλά ήφαιστεια εκ των όποιων το γνωστότερον είναι ή «Έκλα», ύψους 1750 μέτρων. Πρωτεύουσα της Ίσλανδίας είναι το Ρεϊκιαβίκ, με 30.000 κατοίκους, σχεδόν όλους δανικώς καταγωγής. Οι κάτοικοι ολόκληρου της νήσου άνέρχονται περίπου σε 115.000.

λίγους μήνες θα της τα δώσω πίσω και δεν θα της χρωστάω πιά παρά την συζυγική εύτυχία. Αυτήν όμως δεν θα την εισπράξω ποτέ.

Ο Πιέρ έβαλε στ' αλήθεια από την έπομένη τα σχέδιά του εις ένεργειαν. Η Άννα ντε Κεριβέν δεν είχε πιά την παραμικρή αμφισβόλια ότι ο νέος την άγαπούσε και ότι δεν ήξερε πως να της το είπη. Οι τρόποι του, οι λόγοι του, το βλέμμα του, όλα πρόδιναν ότι ο Πιέρ ντε Γκαλλό δεν έβλεπε την στιγμή που θα μπορούσε ν' αποτραβηχθή μαζί της στο γαλήνιο σπίτι στις όχθες του Ράνς. Ω! Τί ώραία που είναι ή ζωή! Η δεσποινίς ντε Κεριβέν ζητούσε τώρα μιαν άφορμή για να διοργανώση μια μικρή έορτή. Αισθάνόταν την ανάγκη να ζήση, να χαρή, να διασκεδάση. Και να που ή παλινδρόγητα εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθή.

Ο στρατηγός Μαρντελέ, ένας από τους πιο παλπούς ένοικους της Πανσιόν της Ρύ ντε λα Πόμπ, παρασημοφορήθηκε από την κυβέρνηση για τις εξαιρετικές του υπηρεσίες και ή δεσποινίς ντε Κεριβέν απέφασε να διοργανώση ένα γεύμα για να έορτασθή το γεγονός. Τα πιο καλομαγειρεμένα φαγητά και τα πιο διαλεχτά κρασιά σεργιόσθηκαν στο τραπέζι στο όποιο παρεκάθησαν μαζί με όλους τους ένοικους της Πανσιόν και ή Όλγα και ο Πιέρ. Ύστερα από το φαγητό ο Πιέρ συνόδευσε με την φουαριόνικα του την Όλγα που τραγουδούσε με γλυκειά και συναρπαστική φωνή τα παθητικά ρωσσικά τραγούδια. Ο στρατηγός Μαρντελέ καμάρωνε την όμορφη κοπέλλα που ήταν εκείνο το θράδν πιο ύπεροχη από κάθε άλλη φορά.

— Ωραίο γεύμαγί! Είπε με χαμηλή φωνή προς την δεσποινίδα ντε Κεριβέν. Άληθια, πότε θα γίνουν οι γάμοι;

— Ποιοί γάμοι; ρώτησε ή ιδιοκτήτρια κατάπληκτη.

— Οι γάμοι αυτών των δύο. Δεν καταλαβαίνω τί περιμένουν για να νομμοποιήσουν τις σχέσεις των;

— Τις σχέσεις των; Ποιές σχέσεις; Η δεσποινίς ντε Κεριβέν είχε γίνει κατάχλωμη.

— Μά δεν γνωρίζετε λοιπόν ότι ο κύριος ντε Γκαλλό βρίσκεται κάθε νύχτα στο δωμάτιό της Όλγας; Και δεν έχουν άδικο οι νεαροί! Έγώ αν ήμουν στη θέση σας θα τους πάντρευα. Παντρεύετε τους, δεσποινίς Άννα και ύστερα μπορούμε να κάνουμε κι' έμεις το ίδιο!

Λίγες στιγμές αργότερα ή δεσποινίς Κεριβέν προσασίστηκε ότι είχε κουρασθή και άποσύρθηκε στο δωμάτιό της. Αντί όμως να πέη στο δωμάτιό της κρύφτηκε σε ένα άλλο άδειο δωμάτιο που βρισκόταν ακριβώς απέναντι από την πόρτα της Όλγας. Από εκεί μπόρεσε να παρακολουθήση τον Πιέρ ντε Γκαλλό που μπήκε σε λίγο μέσα στο δωμάτιό της Όλγας χωρίς να χτυπήση την πόρτα. Όταν ξαναβγήκε, κατά τις έξη πιά το πρωί, ο Πιέρ βρέθηκε αντιμετώπος στην δεσποινίδα ντε Κεριβέν που φορούσε άκόμενη το βραδυλό της φόρεμα. Τόν κύταξε μέσα στα μάτια ώρα πολλή χωρίς να προσέβη λέξη.

— Λοιπόν; ρώτησε άνυπόμονα ο Πιέρ.

— Λοιπόν... Τίποτα! άπορίθηκε με άγωνιώδη φωνή ή ιδιοκτήτρια. Το μόνο

που μένει είναι να φύγετε άμέσως από εδώ. Είδοποιήστε και αυτήν την... την... φίλη σας ότι έπαυσε να άνήκη στην ύπηρεσία μου και πρέπει να φύγη έπίσης. Έχει στα χέρια της μερικά δικά μου λεπτά. Άς τα κρατήση. Σας χρειάζονται για να μην πεινάσετε!

— Μην άνησυχείτε για μας, θα τα δγάλωμε πέρα, είπε μισοειρωνικά ο Πιέρ.

Δεν αμφισβόλλω, ψιθύρισε με πικρίαν ή δεσποινίς ντε Κεριβέν. Ύστερα άποσύρθηκε στο δωμάτιό της και δεν ξαναβγήκε από εκεί παρά μόνον όταν άκουσε να κατεβαίνουν τις βαλίτσες από την σκάλα και ν' άπομακρύνεται ένα ταξί. Το παρακολούθησε κρυφά πίσω από την κουρτίνα, και όταν το είδε να χάνεται, κάθησε άμέσως στο γραφείο της κι' έγραψε με τρέμοντα χέρια τα ακόλουθα στον άρχιεπίσκοπο του Ντινάυ:

«Σεβασμιώτατε. Λόγοι άνεξάρτητοι της θελήσεώς μου, και τους όποιους θα μου ήτο εξαιρετικώς δυσάρεστον να άναφέρω, με άνάγκασαν να άποπέμψω εκ της Πανσιόν μου τον κ. Πιέρ ντε Γκαλλό».

ΩΓΚΥΣΤ ΜΠΑΓΙΥ

**ΝΕΑ
'ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ**

Απολωλέσθη... Πρόεδρος Δημοκρατίας.

Πολλά παράξενα συμβαίνουν στον κόσμο. Άλλά ένα από τα πιο παράξενα συνέβη στις 23 Μαΐου του 1920, στην Γαλλία. Ένας από τους φύλακες της σιδηροδρομικής γραμμής Παρισιών—Λυών, συνήντησε κατά τα μεσάνυχτα κάποιον κύριο με πυτζάμες που περπατούσε δίπλα στις σιδηροδρομικές γραμμές.

— Τί γυρεύετε εδώ τέτοια ώρα με τις πυτζάμες σας, ρώτησε ο φύλαξ.

— Είμαι ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, απάντησε ο άγνωστος.

Ο φύλαξ τον πήρε για τρελό και τον ώδήγησε με χίλια καλοπιάσματα ως το φυλάκίό του. Από εκεί τηλεφώνησε στην άπονομία να έρθη να τον συλλάβη. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν έμαθε ότι είχε... άπολεσθή πράγματι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Πώλ Ντεσαντέλ. Ο Πρόεδρος ταξίδευε με το έξπρες για να παραστή στα άποκαλυπτήρια κάποιου μνημείου. Έπειδή όμως έκανε πολλή ζέστη, άνοιξε την πόρτα του βαγονιού του για να πάρη λίγον άέρα. Την ίδια στιγμή του ήρθε μια άφωνική ζαλάδα και έπεσε από το βαγώνι επάνω σε ένα σωρό άμμου χωρίς να πάθη το παραμικρό. Το περίεργον είναι ότι ή Μαντάμ ντε Τέμπ, ή περίφημη Γαλλική μάντις, είχε προσχευθεί ότι ο Πώλ Ντεσαντέλ θα είχε μια πολύτιμη σιδηροδρομική περιπέτεια.

"Ανδρες!

Πώς δα κατακτήσετε τις γυναίκες!

Μιά πρωτότυπη καμπάνια για τὸ αἰώνιο πρόβλημα

ΠΛΑΤ· στὸν πόλεμο ποὺ συνταράσσει σήμερα τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπάρχει κι' ὁ αἰώνιος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος τῶν δύο φύλων. Κι' ὁ πόλεμος ὁ ἄλλος πόλεμος, τῶν ὀπλῶν, ὑπέστη καὶ ὑφίσταται διαρκεῖς ἐξελίξεις στὴν ἐκδήλωσή του χάρις στὴν μεταβολὴ τῶν τεχνικῶν ὀπλῶν, εἴσι καὶ ὁ αἰσθηματικὸς «πόλεμος» τῶν δύο φύλων παρουσιάζει κι' αὐτὸς μεταβολὰς τακτικῆς, χάρις ἰδίως στὴν διαρκὴ ἐξελίξη τῆς γυναικείας ψυχολογίας.

Στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους ὁ ἄνδρας κέρδιζε τὴν καρδιά τῆς γυναίκας καταθέτοντας στὰ πόδια τῆς τὰ καλλίτερα κομμάτια ἀπὸ τὸ ἀγριο ζῶο ποὺ εἶχε σκοτώσει· στὸ κυνήγι του. Ἐπειτα ἦλθαν οἱ πρῶτοι χρόνοι τοῦ λαποτισμοῦ κι' ὁ γενναῖος λαποτῆς ἤξερε πὼς ἡ κατάκτηση τῆς καρδιάς τῆς γυναίκας του θὰ ἀποτελοῦσε τὴν ἐπιβράβευση ἐνὸς ἡρωϊκοῦ κατορθωμάτος του. Κι' ἐφευρε εἰς ἀναζήτησιν τῆς μεγάλης πολεμικῆς περιπέτειας ποὺ θὰ τοῦ προσέφερε τὴν δόξα χωρὶς τὴν ὁποία ἡ πυργοδόσποινα δὲν τὸν θεωροῦσε ἄξιο νὰ φιλήσῃ τὸ χεράκι τῆς.

Ἐρχομεθα κατόπιν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀρτιανῶν, ὅπου τὸ κυριώτερο ὄπλο τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἡ φινέτσα του, τὰ νόστιμα δίστιχα καὶ τὰ παθητικὰ ὁκτώστιχα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ, οἱ ὄχιροὶ Βέρθεροι συγκινοῦν τὴς γυναῖκες μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπογοήτευσή τους.

Σήμερα ὅμως, ποὺ ἡ γυναῖκα ἀερόπορος μπορεῖ νὰ κάψῃ μὴ δολιχὴν πύλη ἢ νὰ διαβῇ τὸν Ἀτλαντικὸ «μονορροῦφι», φυσικὸν εἶναι νὰ ἔχῃ ἀλλεῖν κι' ἡ ψυχροσύνησὶς τῆς καὶ νὰ μὴ κατακτᾶται ἡ εὐνοιά τῆς μὲ τὸν ἰδιο τρόπο.

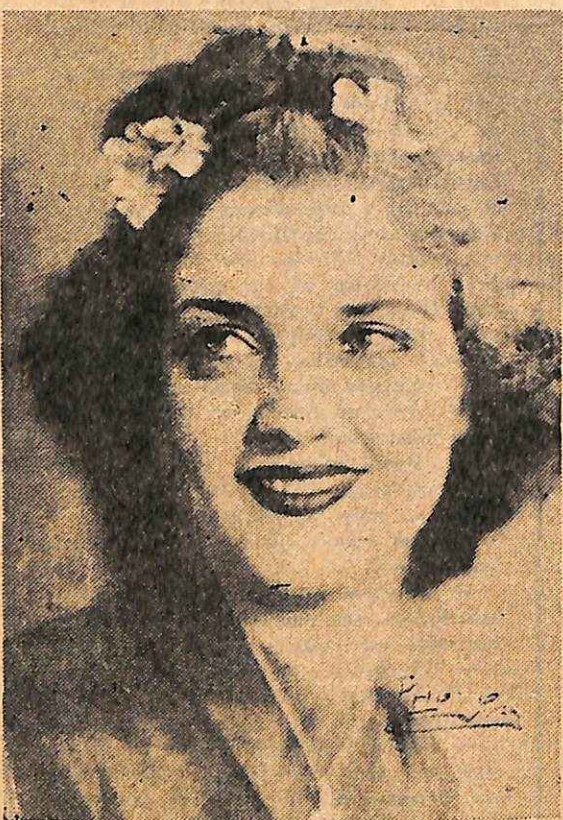
Ποῖα εἶναι λοιπὸν σήμερα τὰ πολεμικὰ ὄπλα τῶν ἀνδρῶν στὸν αἰώνιο αὐτὸ ἐνδομυτικὸ πόλεμο; Ποία εἶναι ἡ νέα, ἡ σύγχρονη «τεχνικὴ» τοῦ αἰσθηματικοῦ πολέμου, χωρὶς τὴν γνώση τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἡττᾶται, ὅπως ἡττᾶται ὁ στρατὸς ποὺ δὲν ἔχει τὰ μοντέρνα ὄπλα;

Γιὰ νὰ ἀπαντήσωμε στὸ σπουδαῖο αὐτὸ ἐρώτημα, θ' ἀπευθυνθοῦμε στὶς ἴδιες τὲς ἐνδιαφερόμενες καὶ θὰ σᾶς μεταδώσωμε τὲς ἀπαντήσεις των πρὸς... γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν!

Φυσικὰ, ἐδῶ δὲν πρόκειται ν' ἀσχοληθοῦμε γιὰ τὸν τρόπο τῆς κατακτῆσεως τῆς καρδιάς ὀρισμένων μοντέρνων θηλυκῶν, γιὰ τὰ ὁποία τὸ σπουδαιότερον προσόν τοῦ ἀνδρὸς εἶναι νὰ ἔχῃ μὴ πολυτελὴ λιμουζίνα. Μᾶς ἐνδιαφέρει πρὸ παντὸς ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει «ψυχὴ», ποὺ ἔχει ἕναν πνευματικὸ κόσμον μέσα τῆς, ποὺ ἔχει ὄνειρα καὶ ποὺ τὸ κύριο χαρακτηριστικὸν τοῦ φύλου τῆς, ἡ ἀνάγκη τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ περι-

βάλλοντός τῆς, δὲν τὴν βγάζει ποτὲ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας. Ἀφ' ἐτέρου δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε πὼς ἡ ἐκδήλωσις τοῦ θαυμασμοῦ μας σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ἐμφυτὴ προσπάθεια τοῦ ἀνδρὸς νὰ κατακτήσῃ τὴν συμπάθειά τῆς, ἀποτελεῖ ἕνα «νόμιμον» τρόπον τινὰ δικαίωμα τοῦ ποὺ ὁμορφανεὶ τὴν ζωὴ τοῦ κόσμου, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶναι σὲ θέση νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων του ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος.

Ἀς ἔλθωμε λοιπὸν στὸ θέμα μας: Πὼς πρέπει νὰ γίνεταί ἡ ἐκδήλωσις

"Αννα Καλουτᾶ

αὐτή:

Φλογερή; Ἀδιάφορη; Χιονομοριστική; Ἀπευθυνόμεθα στὴν δημοφιλὴ καλλιτέχνηδα τοῦ ἐλαφροῦ μας θεάτρου, τὴν δίδα Ἀννα Καλουτᾶ καὶ τὴν ρωτᾶμε:

— Σᾶς ἀρέσουν τὰ ἀνδρικά κομπλιμέντα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὑπερβολικά; Εἶναι μεσημέρι καὶ καθόμαστε σὲ μιὰ γωνιά τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου «Ἰντε-άλ», ἐνφ' ὅσον μας ἡ ὀρχήστρα μᾶς ἐκκουφάνει.

— Πῶς! Ἀπαντᾷ ἡ Ἀννα. Τὸ πολὺ δὲν βλέπτε στὴν περιπτώσει αὐτῇ. Ἀλλὰς τε, ποῖα εἶναι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ δὲν κολακεύεταί;

Ἐδῶ ὅς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ διακόψωμε, γιὰ νὰ κάνωμε μιὰ διασάφηση: Αἱ ἀπαντήσεις ποὺ ζητοῦμε, δὲν ἀφοροῦν τὴν ἀπομνημονεύσιμη ἐκείνων ποὺ μᾶς

δίδουν τὴν συνέντευξη, ἀλλὰ τὴν γνώμη τοῦ συγγραφέα γιὰ τὴν γυναῖκα γενικῶς.

— Λοιπὸν, εἶναι δυνατόν, δις Καλουτᾶ, νὰ συμπληρώσετε κάποιον ἀπὸ τὰ κομπλιμέντα του;

— Δὲν ἀποκλείεται! Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν ὅτι τὰ κομπλιμέντα ἀποτελοῦν «ἀμφίστομη» μάχαιρα. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ γίνουν ὀχληρὰ, παύουν νὰ μοῦ προξενοῦν τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση. Ἐπίσης καὶ ποὺ ἔχει σημασία: τὰ κομπλιμέντα πρέπει νὰ μὴν εἶναι τῆς «ρυτίνας», ἀλλὰ νὰ διαφέρουν κάθε φορά. Ἀλλοίως... καὶ πάλι: μὴδὲν εἰς τὸ πηλίκον.

— Προτιμᾶτε τὰ δικαίριμα κομπλιμέντα ἢ τὰ... ἐξαλλα;

— Ἰσως νὰ μᾶς ἀρέσουν περισσότερο τὰ ἐξαλλα. Ἀλλὰ δὲν τὰ παίρνουμε ποτὲ στὰ σοβαρά.

— Προτιμᾶτε νὰ σᾶς φλερτάρῃ ἕνας ἄνδρας μεγαλύτερος ἀπὸ σᾶς, ἢ νεώτερος;

— Πάντοτε μεγαλύτερος. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως: ἡ γνώμη μου αὐτὴ ἀφορᾷ τὲς... νέες. Δὲν ξέρω τί σκέπτονται οἱ ἄλλες...

Πολὺ φυσικὸ. Ἡ νεαροτάτη δις Καλουτᾶ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῆς «γερασ».

— Σχετικῶς μὲ τὸ φλέρτ, ποῖα εἶναι ἡ προτίμησή σας; Περιπαθὲς, ἐντονο ἢ ἐπιτηδευμένο;

— Τί νὰ σᾶς πῶ;... Ἀς ἀποκλείσωμε πρῶτα τὸ ἐπιτηδευμένο, ποὺ χτυπᾷ στὰ νεῦρα. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα, τὸ μὴ περιπαθὲς δείχνει ἄνθρωπο μὲ αἰσθημάτων, τὸ δὲ ἐντονο ἄνθρωπο μὲ ζωὴ. Ἰσως ἕνας συνδυασμὸς καὶ τῶν δύο εἶναι τὸ καλλίτερον...

— Σᾶς ἀρέσουν αἱ ἐξομολογήσεις ἀπὸ... τηλεφώνου;

Πράγματι, τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔχει πάρει καταπληκτικὴ ἐπέκτασι. Γιατὶ μὲ τὴν διάδοση τοῦ τηλεφώνου ἀπλουστεύεται ἕνα δύσκολο πρόβλημα μὲ... 2 1/2 δραχμές!

Ἡ δις Καλουτᾶ μᾶς ἐξομολογεῖται ὅτι μιὰ ἐξομολόγησις ποὺ δὲν ἔχει κατὰ συνήθειαν τὴν συγκίνησιν πάντοτε.

— Ἐξ ἄλλου, προσθέτει, ἡ χεῖρς τοῦ τηλεφώνου δείχνει καὶ κάποια συστολή, ποὺ εἶναι συχνὰ χαριτωμένη... Σπανίως ὅμως φέρει ἀποτέλεσμα, γιατί στὴ ζωὴ ἐπιβάλλονται οἱ τοληηροί...

— Καὶ οἱ θρασεῖς;

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν... θρασύτητά των. Σὰν τὴν κάμῃ μὲ φινέτσα, τὸν σώζει κάποτε τὸ παράτολμο. Ἀλλοίως ἐπακολουθεῖ... ὁμπρελλιῖ! Συνήθως ὅπως οἱ γυναῖκες ἀποφεύγουν τοὺς θρασεῖς. Ἡ θρασύτης πληγώνει ἀλλὰ δὲν συγκινεῖ πτέ!

— Ἡ γυναῖκα προτιμᾷ τὸ φλέρτ ἐνὸς ἀπείρου στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα ἢ ἐ-

(Συνέχεια στὴν σελίδα 50)

ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

τὰ Κατορθώματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

Η ΡΟΔΟΖΑΧΑΡΗ

Η ΚΟΚΩΝΑ Μανιώ ἡ Πολίτισσα, μάννα τοῦ γαμπροῦ τῆς Κονα Προφυρίας, ἤρθε νὰ μείνῃ κάμπισες μέρες μὲ τὴν νύφη τῆς καὶ τὸ γυῖό τῆς.

Ἡ Προφυρία δὲν τὴν ἔδλεπε μὲ καλὸ μάτι, ἀλλὰ τῆς ἔκανε χίλιες δυὸ περιποιήσεις.

— Καλῶς τῆνε, καλῶς τῆνε! Ἀς εἶνε πιὰ πὺρ ἤρθε νὰ δῇς τὴν ἐγγονή σου. Ἐγὼ ἤλεγα πὼς μᾶς ξέχασες.

Ἡ Σουλτάνα τῆς φίλησε τὸ χέρι.

— Γιατὶ νὰ σᾶς ξεχάσω, εἶπεν ἡ συμπεθέρα. Πά, πά, πά, ὅλη τὴ μέρα ἔχω νὰ κάνω μὲ τ' ὄνομά σας!

— Ἀς εἶσαι καλά, καὶ καλὸ νᾶχης.

Τὴν πήραν μέσα, τῆς ἔφεραν καφέ, γλυκὸ, παξιμαδάκια.

— Πᾶρε κόρη μου αὐτὸ τὸ πακέτο καὶ θάλα στὴν κάμαρα ποὺ θὰ κοιμηθῶ, εἶπε στὴ νύφη τῆς ἡ κοκὼνα Μανιώ.

Ἡ Σουλτάνα πήρε τὸ δέμα καὶ τῶσαλε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας τῆς.

— Μαζὶ μου θὰ κοιμηθῇς συμπεθέρα, εἶπεν ἡ Προφυρία. Τὸ σπίτι δὲν ἔχει πολλὰς κάμαρας ὅπως ξέρετε, θὰ σοῦ δώσω τὸ λοιπὸν τὸ κορεδάκι μου, καὶ θὰ κοιμηθῶ στὸ σοφὰ ἐγὼ.

— Γιατὶ νὰ σὲ ξεβολέψω κυρά μου; — Τί λές καλέ! Κατὰ μιὰ φορά ποὺ ἤρθε στὸ σπίτι μας, δὲ θὰ σὲ τιμημονιάσωμε;

Ἡ Σουλτάνα ἔφερε τὸ μωρό.

— Ἐλα νὰ δῇς τὴν νενὴ σου, μάτια μου, εἶπεν ἡ Προφυρία.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Ἡδὸι δὲ σὲ γνωρίζει! Ἐτσι νάνει ἄμα δὴ ξένο.

— Ἐνὴν εἴμ' ἐγὼ; εἶπε ἡ κοκὼνα Μανιώ μὲ παράπονο.

— Ἐνὴν δὲν εἶσαι, μὰ δὲ σὲ συνήθισε τὸ κακόμοιρο. Ἐτσι εἶναι τὰ μωρά, ὅποιον θιέπουνε συχνὰ ἐκείνον ἀγαποῦνε.

Ἀρχίσαν διάφορες κουβέτες καὶ κατὰ τὸ βράδαι ἡ συμπεθέρα σηκώθηκε νὰ πᾶν σὲ μιὰ ἐξόρμησιν τῆς τοῦ συνοικισμοῦ.

— Δὲ θ' ἀργήσω, εἶπε. Σὰν ἐρθῇ ὁ γυῖός μου θὰ εἶμαι πίσω. Ἐδῶ κοντὰ εἶναι, πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Μόλις ἔφυγε, ἡ Προφυρία ἔβαλε τὰ χέρια τῆς στὴ μέση, κι' ἄρχισε νὰ λὴ στὴν κόρη τῆς:

— Εἶδες νενέ; Νὰ τὴ χεῖρσαι τοῦ ἀπανο τὴν πεθερά σου καὶ νὰ τὴνε παίζης λύρα! Καλὲ χαρὰς τὴν καμῖρα! Νὰ μὴ θροῖθ' ἕνα πράσινο φύλλο νὰ φέρῃ στὴν ἐγγονή σου; Δὲν εἶμαι φαγάννα, λέει μιὰ παροιμία, μὰ εἶμαι παραπονιάρη. Καλὲ ἤλθθηκε μιὰ κουδουνίστρα, ἕνα πλεχτὸ ρομπάνι, μιὰ σκουφίτσα, μιὰ σαλιγκίστρα νὰ σοῦ φέρῃ; Οὐ! Νὰ χαλὴ ἡ σκιγκούνα! Ἐτσι εἶναι αὐτὲς οἱ Πολίτισ-

σες. Φοβοῦνται νὰ μὴν ἀδείασῃ ἡ κοιλιά τους!

Κατόπιν σκέφτηκε καὶ φώναξε:

— Δὲ μοῦ λές Σουλτάνα, ἐκεῖνο τὸ πακέτο ποὺ σοῦ δώσα καὶ τὸ θάλας στὴν κάμαρά σου, τ' εἶχε μέσα;

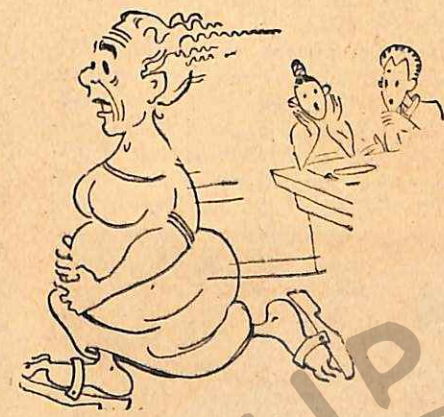
— Δὲν εἶδα μαμά.

— Θὰ πᾶν νὰ τὸ φέρω, νὰ δοῦμε ἀπὸ κουριότιτά.

Πῆγε μέσα καὶ γύρισε μὲ τὸ δεματάκι στὸ χέρι. Τὸ ἄνοιξε.

Βρῆκε μιὰν ἀλλαξιὰ ἀσπρόροϋχα, μιὰ νυχτικιά, κι' ἕνα βαζάκι γλυκὸ.

— Ἀχρὸν τὴν ἀκριδοτζίτζιρα! Ἦπερε τὰ νυχτικιά σου καὶ τὸ ρετσέλι σου νὰ

Σηκώθηκε πάλι νὰ βγῇ ἔξω κρατώντας τὴν κοιλιά τῆς.

τὸ τρώῃ κορυφά. Φτοῦ! Ἀλλὰ χ μπελασινὶ βερσίν! Νὰρὰς τὴ μοναχοφαγάννα! Ἡδὸι ρεζιλίκια!

Ἡ κόρη τῆς δὲ μιλῶσε. Μονάχα τῆς εἶπε:

— Ἀστα τώρα! Μὴν κάνεις φασαρίες. Βάλτα ἐκεῖ ποὺ τῶρες καὶ μὴν πῆς τίποτα.

Ἡ Προφυρία πῆγε στὴν ἄλλη κάμαρα, ἄνοιξε τὸ βαζάκι τὸ γλυκὸ καὶ τὸ εἶδε:

— Ἡδὸι ροδοζάχαρη, εἶπε. Ἀολάνομαι γιὰ τὸ τριαντάφυλλο ρετσέλι.

Πῆρε ἕνα κουτάλι κι' ἔφαγε μιὰ κουταλιά.

— Μάτια μου μωραδιά! Αὐτὲς οἱ Πολίτισσες ξέρουνε καὶ τὸ ψήσουνε πολὺ ὁμορφα!

Ἐνάφανε δυὸ μεγάλες κουταλιές ἀκόμα, κι' ἔπινε δυὸ ποτήρια νερό.

— Νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ μοναχοφαγάννα! εἶπε.

Ὅταν ἔφθασε ἡ κοκὼνα Μανιώ, ὅλα ἦταν ἐν τάξει.

Ὁ Δημητράκης τὸ βράδυ χαίριεσε τὴν μητέρα του καὶ κάθησαν στὸ τραπέζι.

ὅλοι μαζί μὲ γέλια.

— Σοῦχομε, Μανιώ μου, ψάρια τηγανητὰ σαβορεῖ! εἶπε ἡ Προφυρία, καὶ σαλατα.

— Ὅχι παιδιά. Ἐγὼ τὸ βράδυ τρώω μονάχα γιαούρτι γιατί ὑποφέρω ἀπὸ τὰ έντερα.

— Τί ἔχεις καλέ; ρώτησε ἡ Προφυρία.

— Μεγάλὴ δυσκοιλιότη ἐξω ἀπὸ σᾶς.

Τῆς ἔδωσαν γιαούρτι κι' οἱ ἄλλοι πέσανε στὸ φαγητό. Ἡ Προφυρία ὅμως εἶχε κάποιες ἀνησυχίες. Δὲν μποροῦσε νὰ καθύσῃ στὴ θέση τῆς.

— Μὰ γιατί μπαινοβγαίνεις συμπεθέρα; ρώτησε ἡ κοκὼνα Μανιώ.

— Κάποιο πονάκι, δὲν εἶναι τίποτα... Καὶ πάλι, μετὰ δυὸ λεπτά ἔτρεξε ἔξω.

— Μαμά θές νὰ σοῦ δρᾶσω τίποτα; εἶπε ἡ Σουλτάνα.

— Δὲ δορεῖσαι θὰ περάσῃ...

Καὶ σηκώθηκε πάλι κι' ἔτρεξε ἔξω κρατώντας τὴν κοιλιά τῆς.

Ἀρχίσαν τὲς κουβέτες στὸ τραπέζι, ὅταν ἤρθε πάλι ἰδρωμένη καὶ κατὰκοπη.

— Ἐχεις κοψίματα κυρά μου; ρώτησε ἡ Πολίτισσα. Νὰ σοῦ δρᾶσωμε λίγη ρίγανη. Ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιο πράγμα γι' αὐτὸ ψήνω πάντα Ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο, ροδοζάχαρη, καὶ μὲ μισή κουταλίτσα θεραπεύομαι. Θέλει ὅμως προσοχή, τῶχ πάντα μαζί μου. Δυὸ κουταλιές νὰ φᾶν κανεὶς πάει στὸν ἄλλο κόσμο!

Ἡ Προφυρία ἔγινε πράσινη. Ἐτρεξε πάλι ἔξω.

Σὲ λίγο ἀκούσανε τὴ φωνὴ τῆς.

— Σουλτάνα πρόφταξε τελεῶν. Μὲ θερίζει πόνος! Ἀχ! Δὲ προφταίνομαι.

— Τὰ ψάρια δὲ θάταν φρέσκα! εἶπε ἡ συμπεθέρα.

— Τὸ γιατρό προφτάζει. Ἦραγα τρεῖς κουταλιές ἀπὸ τὴν ροδοζάχαρή σου! Τὴ ρέχτηκε, μὰ ποῦ νὰ ξέρω πὼς ἦταν Ἀπριλιάτικο! Ἀχ! Πόνος, πόνος!

Ζεστά, γιατρικά, στυπτικά, εἶπε ἦταν δυνατόν νὰ τῆς κάνουμε τῆς ἔκαναν.

Πέρασε μιὰ θραυρὰ μαύρη. Τὸ ποῖο μολις σταμάτησε ἡ κατὰστασις, ἀλλὰ ἡ Προφυρία εἶχε γάλα.

— Μὰ ἐδομάδα μὲ λαπάδες καὶ ρυζόνεσο εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ ἄρρωστη εἶπε στὴν κόρη τῆς σιγά:

— Ἦρθε ἡ γουρσοῦκα μὲ τὸ ρετσέλι σου γιὰ νὰ μὲ στρίλῃ στὸν ἄλλο κόσμο! Πότε θὰ ξεκουμπιστῇ καλὴ ἡ μαυροπὸ δαχτυλίδι!

ΣΤΑΒΙΟΣ

COPYRIGHT 1940

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Ἡ νταγκεροτυπία

Ὁ Γάλλος Νταγκὲρ εἶναι ὁ πρῶτος εφευρέτης ἐνὸς συστήματος φωτογραφίας τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἔξ αὐτοῦ Νταγκεροτυπία. Εἰς τὸ Παρίσι εὐρίσκειται ἐντελικομένη μιὰ ἀναμνηστικὴ πλάξ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ὁ Νταγκὲρ τὸ ἐργαστήριόν του. Ἡ πλάξ αὐτὴ γράφει τὰ ἀκόλουθα: «Ἐδῶ ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ 1822 μέχρι τοῦ 1839 τὸ Διόργανο καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Νταγκὲρ ὅπου οὗτος, τελειοποιῶν τὴν εφευρέσιν του Νιέπς, ἀνεκάλυψε τὴν Νταγκεροτυπίαν».

Τὸ μυθιστόριο μιας ΣΤΑΡ

Ένα σύγχρονο
βυγκλονιστικό
ανάγνωσμα

1ον

Προσοχή! Γυρίζουμε...

Ο ΖΕΡΟΜ ΝΤΑΞ είχε εκείνο το πρωί τα νευρά του. Και όταν ο Ζερόμ Ντάξ είχε τα νευρά του όλο το στούντιο: ηθοποιοί, γυμναστές, ηλεκτρολόγοι, όπερατέρες, μηχανικοί, οι πάντες δεν αισθανόταν τον έαυτό τους διόλου καλά.

Δεν τον εύχαριτούσε τίποτε εκείνο το πρωί τον Ντάξ, όλα του φαινόταναν τραβά, κακοκαμωμένα, άνοστα: το παίξιμο των ηθοποιών, ή τοποθέτηση των σκηνογραφιών, ή φωτισμός, ή κίνησης του πλήθους.

Για όλα αυτά είχε πρώτος και καλλίτερος την τιμητική του: ο βοηθός του διασκέδαζε σκηνοθέτου, Μισέλ Περό, ένας νέος ψυχρός, ξανθός με ευγενικούς τρόπους, τους οποίους το στούντιο και η συνεργασία του με τον πιο δυστροπο προϊστάμενο του κόσμου, δεν είχαν καταφέρει να αλλάξουν.

Βεβαίως, ο νεαρός Περό έθεωρούσε τον έαυτό του πολύ ευτυχή που έμαθαίε την σκηνοθεσία κοντά σ' έναν τόσο μεγάλο δάσκαλο, κατά βάθος, όμως, θά ήθελε να ήταν ευγενικότερος ο δάσκαλος αυτός, τουλάχιστον μαζί του.

Ηλθε κατόπιν ή σειρά κάποιου Άλλου. Για δεκάτη φορά εκείνο το πρωί, ο Ζερόμ Ντάξ πετούσε το καπέλλο του στο πάτωμα, και έβλεπε τις φωνές, διακόπτοντας μ' ένα στείργό σφύριγμα το γύρισμα του φίλμ, από το ύψος του «πρακτικάμπιλέ» του, της ύψλης σαν ύψος κινητής εξέδρας του, που είναι μοια μ' εκείνη που μεταχειρίζονται οι δικτατορικοί σπουδαστές τένις.

— Γυναίκα είναι αυτή ή κολώνα πάου! φώναζε έξω φρενών. Έτσι είναι, οι έρωτευμένες, να πάρε ή όργη! «Αν έ-ξακολουθήσει δεν θα βγάλουμε αίσθημα-τικό φίλμ, αλλά νεκρώσιμη ακολουθία! Έτσι όπως φιλάτε κυρία μου, φιλάνε μονάχα τους πεθαμένους!...

Η ακολουθία του πάου» που ύφίστατο τον καταγυρισμόν αυτόν της αποδοκιμασίας, ήταν απλούστατα ή πρωταγωνίστρια του φίλμ «Ερωτικό νοττουόν», που έ-γυρζε από καιρό στα στούντιο της «Ερτα Φίλμ», ή διάσημη στάρ Άν-ριέτ Φράνς.

Η θεντέτα, μιτ νεαρά μελαγχρινή καλλονή, κύτταζε μ' ένα γλυκό χαμόγε-

λο τον σκηνοθέτη και δεν είπε τίποτε. Άντ' αυτής κάτι πήγε να πη ο Μισέλ Περό, αλλά ο τρομερός Ντάξ τον κατεκερώνωσε από το ύψος του, μ' ένα τρομερό βλέμμα και έδρυχθή:

— Σιωπή! Γυρίζουμε!...

Για ένδεκάτη φορά εκείνο το πρωί, ξανάρχισε το γύρισμα της ίδιας ερωτι-κής σκηνής. Σε λίγο τελείωσε αίσίως, χωρίς κανένα φόβο επαναλήψεως της αυτή την φορά.

Ο Ζερόμ Ντάξ άφηκε όλους να ανα-παυθούν για λίγο και κατέδρα και ο ίδιος από τον θρόνο του.

Κάποιος επισκέπτης τον περίμενε εδώ και μιτ ώρα υπομονητικά στο γραφείο του στούντιο. Και δεν ήταν ούτε κανέ-νας άνθρωπος χωρίς σημασία ούτε κανέ-νας ένοχλητικός από αυτούς που εισχω-ρούν—όσοι το κατορθώνουν—έως τα ά-δύτα των άδύτων των μεγιστάνων της πόλης, για να εκλιπαρήσουν κανένα α-τόχρονο ή για να προτείνουν κανένα α-ριστουργηματικό—κατά κανόνα—σενά-ριο. Ο επισκέπτης του Ζερόμ Ντάξ ή-ταν αυτός ο ίδιος ο Γκαστόν Σαρνιέ, ο χρηματοδότης του «Ερωτικού νοττου-όν». Έπρεπε κανείς να είναι ένας Ζερόμ Ντάξ, να ήχη δηλαδή την άξια του σκη-νοθέτου αυτού και το πνεύμα της επαγ-γελματικής αξιοπρέπειας και ανεξαρτη-σίας του για να συμπεριφερθή έτσι σ' έναν Γκαστόν Σαρνιέ. Τον ήξερε όμως καλά τον σκηνοθέτη του ο τελευταίος αυτός, ήξερεν ιδίως ότι, όταν ο Ντάξ «ε-γύριζε» δεν μπορούσε ούτε ο Πάπας να τον κάνει να διακόψη την δουλειά του, και έτσι περίμενε υπομονητικά. Εν τού-τοις, ο έγωισμός του δεν του επέτρεπε να άφιση να περάση έστω και για τον τόσο άπαρατήρητη ή μικρή αυτή απρέ-πεια απέναντί του, γι' αυτό είπε του Ντάξ μόλις τον είδε να μπαίνει:

— Δεν μου λές Ζερόμ, μήπως έγινα και εγώ κανένας από τους συνηθισμένους σου χασουέρηδες για να με κάνης να περιμένω τόσο ώρα;

Ο σκηνοθέτης κύτταζε τον Σαρνιέ με ένα βλέμμα που έδειχνε περιέργεια και άπορία, αλλά και κάποια είσωνία μαζί.

— Και ποιος σ' εμπόδιζε αγαπητέ μου, είπες ναρθής να με βρης μέσα στο «πλάτω»;

— Είσεις πολύ καλά ότι δεν μου άρέ-σει διόλου να σκοντάφω επάνω στα σύ-νεργα του διαδόλου πούχης εκεί μέσα ούτε έχω και καμμιτ διάθεση να στρα-βισθώ από τα ανυπόφορα εκείνα φώτα

σου, πώς τ'ά λές; τ'ά σαν λ'ά τ'ά!...

— Και σύ ξέρεις πολύ καλά, απήντη-σε με κυνισμό ο Ντάξ, ότι δεν μου άρέ-σει διόλου να διακόπτω το «γύρισμα», για να δεχθώ όποιονδ'ήποτε!...

Την
Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

Αυτό το «όποιονδ'ήποτε» είχαν τον Σαρνιέ να γίνη κατακόκκινος. Κάτι πήγε να πη αλλά το κατάπιε. Κατά π'α-σαν πιθανότητα, ο σκοπός για τον όποιο είχε έλθει ήταν αρκετά σοδαρός, ώστε να μή θέλη να τσακωθή με τον σκηνο-θέτη του, παρ' όλη την οικειότητα που ύπ'ηρχε ανάμεσά τους.

Περιορίσθηκε, λοιπόν, στο να κυττά-ξη μ' ένα βλέμμα γεμάτο θυμό τον Ντάξ και κατόπιν πήγε και έπεσε σε μιτ ανα-παυτική πολυθρόνα.

— Έλπιζα, είπες σε λίγο μαλακώτερα, ανάθοντας ένα τσιγάρο, ότι θά εδρίκα καλλίτερη συμπεριφορά μέσα στο σπίτι μου και ετόνισε τις λέξεις, αλλά δεν θαρρείσαι!...

— Αγαπητέ μου Σαρνιέ, έκανε ήπιώ-τερα τώρα και ο Ντάξ, ξέρεις θαυμάσια το σύστημα της εργασίας μου. Στην προκειμένη δε περίπτωση είχα ένα επί-πλέον λόγο να μήν το αλλάξω, έφασαν το πρόσωπο που έκανα τόσην ώρα να με περιμένει έχει ρίξει την μισή του περι-ουσία στην δουλειά αυτή. Έπρεπε λοι-πόν για το συμφέρον του να είμαι αυ-στηρότερος μαζί του!

— Καλά-καλά, άς είναι, δεν ήρθα τώρα εδώ για καυγάδες, μικρέ μου Ζε-ρόμ. Κάτι άλλο σπουδαιότερο έχομε να πούμε.

Ο Ντάξ κάθισε με το ένα πόδι στο πάτωμα στην άκρη του μεγάλου γραφεί-ου που ήταν όπέναντι στην πολυθρόνα όπου είχε χωθή ο Σαρνιέ και είπες απλά σταυρώνοντας τα χέρια.

— Σε άκούω.

Μιτ μικρή παρένθεση έδω για να σ'α-παρουσιάσω τον συνομιλητή του:

«Ο Γκαστόν Σαρνιέ ήταν ένας άνδρας έως πενήντα έτών, αλλά που έδειχνε πολύ νεώτερος, παρ' όλους τους λευκούς κροτάφους του, χάρις στην ένεργητικό-τητα της φυσιογνωμίας του και την ε-ξαιρετική ευκινησία του που συνεδύαζε-το με μιτ εμφάνιση άθλητική. Τ'ά χα-ρακτηριστικά του προσώπου του με τ'ά μικρά και γεμάτα λάμψη μάτια του, το λεπτό στόμα με τις δυο κάθες ρυτίδες στα δυο άκρα του, και τ'ά έξωγαμμένα μ'ηλα των παρειών του, έδειχναν φυσιο-γνωμία γκάγκαστη μάλλον παρ'α κινημα-τογραφικού επιχειρηματίου. Κάποτε ο Ντάξ άστεινόμενος, του είχα πη ότι θάκαμε καλλίτερα για πρωταγωνίστριας ος κανένα άστυνονικό φίλμ, παρ'α για

χρηματοδότης αισθηματικών ταινιών.

Ο Σαρνιέ άρκεσθηκε να χαμογέλαση. — Λοιπόν, είπες άπαντώντας στον Ντάξ, να ξέρης ότι αν χρηματοδότησα το «Ερωτικό νοττουόν» δεν το έκανα τόσο γιατί είχα ένθουσιασθή με το «σε-νάριο» του όσο γιατί μου είχε άρέσει ε-ξαιρετικά αυτή ή μικρούλα, ή Άνριέτ Φράνς.

— Πρώτη φορά το άκούω αυτό, έκανε ψυχρά ο Ντάξ. Μέχρι της στιγμής έπι-τευα το αντίθετο, ή τουλάχιστον, ότι κάμνεις μαζί μου μιτ πρώτης τάξεως εμ-πορική επιχείρηση.

— Όπως και αν έχη σου εξομολογού-αι, σήμερα, ότι είμαι τρελλά έρωτευμέ-νος με την πρωταγωνίστριά σου...

— Και έλπίζεις, συνεπλήρωσε ο Ντάξ, ρυθίζοντας μ' αυτήν ένα φίλμ να την κα-ταφέρης;

— Κάτι τέτοιο...

— Και έπειδή δεν την κατάφερες... έρχεσαι τώρα να σε βοηθήσω εγώ! Σε συλλυπούμαι φίλε μου, αλλά δεν μπορώ, εγώ, να σου κάμω τίποτε, είπες άπότομα ο σκηνοθέτης.

— Όταν θελήσης μπορείς πολύ ώραία έκανε συγκατώντας την λύσσα που τον είχε κυριεύσει, ο Σαρνιέ. Μπορείς έκα-να να μου προετοιμάσης καμμιτ συναν-τηση μαζί της, μπορείς να της μιλήσης, υπορείς...

— Άκουσε εδώ, Σαρνιέ, είπες ήρεμα διακόπτοντας τον συνομιλητή του ο Ντάξ, είμαι σκηνοθέτης εγώ, δεν είμαι...

— Τι; Πώς;...

— Αυτό που είπα! Το έπάγγελμά μου, το όποιο αγαπώ και για το όποιο ύπερη-φανεύομαι, είναι να φτιάνω φίλμ, και όχι να κάνω τον μεσάζοντα στους έκά-στοτε χρηματοδότης μου! Αυτό θέβαια, δεν σημαίνει, ότι θέλω να παίξω και τον ρόλο του φύλακος-άγγελου της ήθικής των ηθοποιών. Είναι έλεύθεροι αυτοί να διαθέσουν τον έαυτό τους και τις ώ-ρες τους, όπως θέλουν, αλλά μετά το τέ-λος της δουλειάς, και έξω από το στούν-τιο!...

— Και αν είχα την άξίωση να πάρης από την Άνριέτ τον ρόλο της;

— Θά διέπραττες μιτ μεγάλη άνοη-σία. Η Άνριέτ Φράνς είναι πολύ καλά στο ρόλο της αυτή.

— Όποτε δεν θέλεις; Μά επί τέλους, ποιος διατάζει εδώ μέσα!...

— Εγώ! Έκανε στον ίδιο ήσυχο τόνο ο Ντάξ. Διάβασε το συμβόλαιό μας και θά ιδής. Μου δίνει όλη την δικαιοδοσία της έκλογής των ηθοποιών, της προσλή-ψεως ή της άπολύσεως των...

— Όποτε εγώ, δεν είμαι παρ'α για να πληρώνω;

— Άκριδώς, αγαπητέ μου! Άλλά και για να εισπράττης αύριο τα κέρδη που όσφαλώς θά έχη ή επιχείρησις, αν μ' άφι-σης ήσυχο να κάνω την δουλειά μου! Το αντίθετον έντελώς θά συμβή, αν θελήσης να ανακατευθής σε πράγματα που είναι της άπόλυτου άρμοδιότητος και δικαιο-δοσίας μου.

— Και αν άπέσυρα τ'α κεφάλαιά μου;

— Θά σε παραπέμψω και πάλι στο συμβόλαιό μας: δεν έχεις αυτό το δι-καίωμα, φίλτατέ μου Σαρνιέ. Άλλωστε, και αν μπορούσες, σε τίποτε δεν θά σε

φρελούσε αυτό, τ'ό φίλμ βρίσκεται ποδ'ε το τέλος του και τ'α μεγαλείτερα έσοδα έχουν γίνει.

Μπρός στην ήρεμη αυτή αντίδραση του Ντάξ και προπάντων, ύστερ' από το τε-λευταίο επιχείρημά του, ο θυμός του Σαρνιέ έλυνε σαν το βούτυρο επάνω στην φωτιά.

— Τέλος πάντων, είπες, έχεις έναν τρόπο να αντικρούης τον άλλο που τον κάνεις να βουδαιίνεται, είπες μ' ένα χαμό-γελο. Πρέπει, όμως, να ξέρης Ζερόμ, ότι ούδέποτε άλλοτε έχω έρωτευθ'ή ο-πως αυτή την φορά, καθώς επίσης ότι και καμμιτ γυναίκα δεν μου έχει αντίσταθ'ή ως τώρα όπως ή Άνριέτ. Και όμως, την γυναίκα αυτή την θέλω και θά την άποκτήσω! Φαντάσου, όμως να άδιαφορή τόσο στις προτάσεις μου! Να με περιφρο-νή έμένα, τον Γκαστόν Σαρνιέ! Και τί δεν της προσέφερα: άπό κολλιέ μαργαρι-ταριών ως το αυτοκίνητο πολυτελείας και το ιδιόκτητο μέγαρο! Αύτη, όμως ύψώνει πάντα με άδιαφορία, με περιφρ-νηση μάλιστα, τους όμους. Είναι να τρελλαθ'ή κανείς!...

—Τί να γίνη; Τυχρά! έκανε ο Ντάξ. Είχες την άτυχία να πέρης στην μόνη από τις θεντέτες μου που έννοει να μένη άπροσέλαστη...

— Υπάρχει, λοιπόν, και γυναίκες ά-προσέλαστες;

— Υπάρχει, αύτή, και για σένα εί-ναι αρκετό, απήντησε με μιτ σκληρή ει-ρωνεία ο Ντάξ. Δεν μπορείς όμως να πής ότι δεν ε'α προειδοποίησα. Δεν θέ-λησες τότε να με άκούσης, με κορόιδεψες μάλιστα. Σου είχα πη: ή Άνριέτ ή μόνη. Όσοι προσπαθήσαν να της κά-νουν κόρτε έχασαν απλούστατα τον και-

ρ'ό τους. Κανένας, μ' άκουες;— κανένας δεν ξέρε, να έχη, όχι πια έραστή, άλλ' ένα απλούστατο φλέρτι!...

—Δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε να ήταν αλήθεια αυτό!...

— Και εν τούτοις. Η Άνριέτ, σοδ έ-παναλαβάνω, ή μοναχή και δεν θέλει παρές. Πρέπει, λοιπόν, να το πάρης ά-πόφαση και να κυττάξης να παρηγορη-θής άλλο!

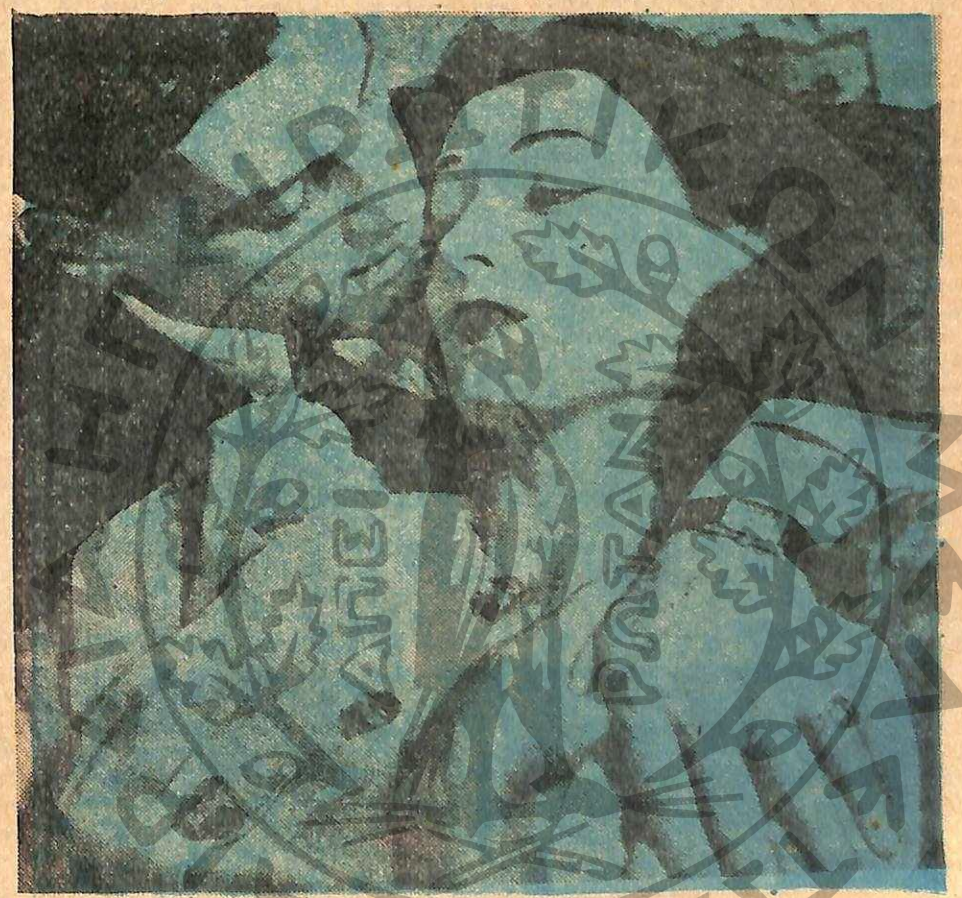
— Να το πάρω άπόφαση! φώναζε ο άλλος. Φαίνεται δεν ξέρεις καλά τον Γκαστόν Σαρνιέ. Καμμιτ γυναίκα δεν μου έχει αντίσταθ'ή έμένα, και δεν θά μου αντίσταθ'ή ούτε ή Άνριέτ Φράνς, όσο μεγάλη στάρ και αν είναι! Σου εί-πα: την γυναίκα αυτήν την θέλω και θά την άποκτήσω!

Και ξανακυριεύμένος από την λύσσα του σηκώθηκε και βγήκε με μεγάλα βή-ματα από το γραφείο:

Ο Ζερόμ Ντάξ τον κύτταζε καθώς έ-φευγε, ύψωσε τους όμους και προ-φέροντας μιτ φράση μέσα στην όποια γι-νότανε λόγος για κάποιο συγαμερό κα-τοικίδιον, σηκώθηκε και βγήκε, έπιστρέ-φοντας στην αίθουσα του γυρίσματος.

Σε λίγο, μέσα στην άτιμωσφαρία εκεί-νη που τόσο τον ήλέκτριζε, ο Ντάξ έα-νάβρισκε τον έαυτό του και άφωσιονόταν και πάλι στην δουλειά του, ξεχνώντας και τον Σαρνιέ και το άνόητο—κατά την γνώμη του—αίσθημά του.

Αθέλα του, όμως, αυτή την φορά, και χωρίς ίσως να το αντιλαμβάνεται, έλάζε συμπεριφορά απέναντι της πρω-ταγωνίστριας του Ήταν τώρα μαλακώ-τερος μαζί της, λές και κάποια νέα συμ-πάθεια—ή συμπάθεια του προστάτου προς τον προστατευόμενο—τον συνέδεσε

Για ένδεκάτη φορά εκείνο το πρωί, ξανάρχισε το γύρισμα της ίδιας σκηνής

πώς το σημερινό μου κομμάτι θα θυμίζει Μυρζέ;

— Κανένα ανέκδοτο από εκείνη την εποχή, έχεις να μου πής;

— Από τότε, όχι. Απ' αργότερα όμως... Άλλωστε, δεν χρειάζεται να σου το πω... Τό ξέρεις...

Τόν κυττάω με απορία... Όρες είναι! Δεν δέχομαι να θέτουν σε τέτοια δοκιμασία την μετριοφροσύνη μου... Μα ο Ορέστης επιμένει. Και υποχωρώ.

Δεκέμβριος του 38. Κατέβαινα, κάποιον μεσημεράκι, την Λεωφόρο Πανεπιστημίου, όταν στο Διεθνές είδα τον Όρεστη (Πρός Άρσιν κάθε παρεξήγησης, εώς λέω ότι συνδέομαι χρόνια με τον κ. Λάσκο με μια ειλικρινέστατη φιλία). Τον είδα, τόν πλησίασα, και στρώθηκα στο τραπέζι του. Κουδεντιάζοντας πέρασε κανένα τέταρτο. Για κέρασμα, ούτε λόγος σ' όλο αυτό το διάστημα. «Πώς τ'όπαθε;» σκεφτόμουνα. Βέβαια ήταν άφηρημένος κάπως και νευρικός, αλλά και πάλι, μούκανε εντύπωση. Σε μία στιγμή γέλωτα:

— Έφαγες;

Του αποκρίθηκε καταφατικά:

— Και σύ;

Δεν μπόρεσε να κρατηθώ άλλο. Ξέσπασα.

— Τόν Άθλιο τόν αδελφό μου! Από χτές το μεσημέρι τόν περιμένω να μου φέρη λεπτά και κείνος... πέρα βρέχει!

Κατάλαβα. Ο Λάσκος πεινούσε.

Με το δικαίωμα της φιλίας, του πρότεινα να τόν διευκολύνω. Και κείνος άδιστακτα δέχτηκε. Σηκωθήκαμε και πήγαμε στα Όλυνπια, όπου με γέλια και καλαμπούρια— Άχ! Λάσκο, τί μου κάνεις!—τουάνα το τραπέζι.

Η πληρωμή μου; Ένα τετράστιχο που μούφτιαξε με ρίμες που του έδωσα εγώ. Άκουστε το.

«Με μελιτζάνες μουσακά και με ολίγη φάβα
μούκανε γεύμα σήμερα ή φίλη μου
Χριστίνα
και έτσι απ' το νού θα βγῇ ξανά τών
στίχων μου ή λάβα
γιατί αν δεν έτρωγα, ωϊμέ, θα πέθαι-
να από την πείνα».

Και κάτι άλλο. Έδωδά που τὰ λέμε, ούτε σήμερα μ' άφισε να πληρώσω τόν λογαριασμό μου. Έτσι, ξεπλήρωσε...τήν υποχρέωσή!...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Προλήψεις

Ός γνωστόν, οι άνθρωποι δεν χόδουν ποτέ το ψωμί τους με το μαχαίρι, σέ μικρά τεμάχια, αλλά τὸ τεμαχίζουν με τὰ δάχτυλά τους.

Η συνήθεια αυτή είναι αρχαιοτάτη. Προέχεται δὲ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ πρώτα αἰμηρὰ ὄργανα που ἐχρησίμευσαν στὸ κόψιμο, ἦσαν καμωμένα ἀπὸ σίδερο, τὸ δὲ σίδερο ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς Έβραίους καὶ τοὺς Γαλάτας ὡς ἁγία μυσία. Τὸ ὄνομα μάλιστα τοῦ σιδήρου στὴν Αἴγυπτο ἐσήμαινε ἀκόκκαλο τοῦ Διὰ βόλου. Γι' αὐτό, τὸ ἄγγιγμα τοῦ σιδήρου πάνω στὸ ψωμί ἐθεωρεῖτο ἁγιασμός.

Καὶ αὐτὴ ἡ συνήθεια ἐφθασε ὡς τὴν ἐποχή μας.

Τζαμπατζήδες ἐπὶ 161 χρόνια

Εἰς τὰς 16 Μαΐου τοῦ 1840 ἔγιναν μετὰ κάθε ἐπιστημόντη τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου κτίριου τῆς «Όπερα Κομίκ» τῶν Παρισίων. Τὸ νέον κτίριον εἶχε κτισθῇ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου ἦτο καὶ τὸ παλαιόν καὶ ἐπάνω εἰς τὸ οἰκόπεδον τὸ ὅποιον εἶχε προσφέρει δωρεὰν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὁ Δούξ τοῦ Σουαζέλ. Τὸ τὸ μόνον που εἶχε ἀξιώσει εἰς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν δωρεάν του ὁ γενναῖος Δούξ, ἦταν τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦν δωρεάν αὐτὸς καὶ οἱ ἐπ' αὐτὸν κληρονόμοι του ἕνα ἀπὸ τὰ πύ καλὰ θεωρεῖα τοῦ θεάτρου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ἐδέχθη φυσικὰ εὐχαρίστως τὴν πρότασιν αὐτὴν τοῦ Δουκὸς καὶ εἰς τὰς 28 Αὐγούστου τοῦ 1781 ὑπεγράφη σχετικὴ συμβολαιογραφικὴ πράξις ἣ ὁποία ὑφίσταται καὶ σήμερα. Ὅταν ἐκτίσθη τὸ νέον θέατρον, εἰς τὰ 1840, οἱ κληρονόμοι τοῦ Δουκὸς ἤξισαν τὰ δικαιώματά τους τὰ ὅποια καὶ τοὺς ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Τὰ δικαιώματα αὐτὰ μετεβιβάσθησαν κληρονομικῶς εἰς τὴν Δούκισσαν Γκραμμόν, τὴν κ. ντὲ

Στανβίλ, τὴν Δούκισσαν τοῦ Μαριέ κ. ο. κ. ε.

Εἰς τὰ 1880 ὅμως ἐσκέφθη ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ πλεον τὰ 99!!! χρόνια κατὰ τὰ ὅποια παρεχόλυνθησαν, ὁ Δούξ καὶ οἱ κληρονόμοι του ὡς τζαμπατζήδες τὴς παραστάσεως τῆς «Όπερα Κομίκ». Έτσι, ἔπαι ἐφθασαν κάποιο δρόμῳ οἱ εὐτυχεῖς κληρονόμοι διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παράστασιν, τοὺς ἐδηλώθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ πληρώσουν, καὶ αὐτοὶ εἰσιτήριον, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι κοινοὶ θνητοί. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κληρονόμοι δὲν ἐδουλοῦντο καθόλου ἀπὸ τὴν δήλωσιν αὐτὴ καὶ ἤγειραν ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ Γαλλικοῦ Δημοσίου τὸ ὅποιον ὑπεχρεώθη νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ καὶ πάλιν τὴν δωρεάν χρῆσιν τοῦ θεάτρου!

Δυὸ σκέψεις

— Τὸ χρέμα εἶναι σήμερα τὸ μοναδικὸ εἶδωλο που συγκεντρώνει τὴν παγκόσμιαν λατρεία.

ΓΚΥΓΙΕΡΜΕ

— Ἄν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἴμαστεν τόσο ἐγωῖσται δὲν θὰ παραπαυνοῦμαστεν ποτὲ γιὰ τὸν ἐνωϊσμό τῶν ἄλλων.

ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΩ

Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Σχολαστικοῦ

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Ἡγαπητοί μοι μαθηταί

Ταλαιπώρος καὶ τάλας
Καὶ πίνης γὰρ ἐκ τῶν σφοδρῶς καὶ μάλα πενομένων
Οὐκέτι δὲ Μαχαργιάς, ὡς ὁ τῆς Καπουρτάλας
Καὶ οὐραϊσθε, ἐσεὶ τὸ μάννα περιμένων,
Ἰδοὺ· παρουσιάζομαι τούπικλην μετὰ θάμβους:
Ἄκχεψι μὰς Σχολαστικὸς, υἱὸς τοῦ Χαραλάμους!

Ἀκαψιμὰς Σχολαστικὸς, μεστὸς πάσης ὑγείας,
Καθηγητὴς Ἑλληνικῆς ἀπλῶς Φιλολογίας,
Ἐσθ' ὅτε δὲ Λατινικῆς, — ἐκ λόγων ἴσως πείνης:—
Παρουσιάζω ἐμαυτὸν, ἀπλήστως κ' ἐξ ἀπίνης
Καὶ πέποιθα καὶ δέδοχα λαμπρῶς μεταβληθῆναι
Ἐκάστην τρεῖς ἀνόητοι καὶ κοῦφον κεφαλὴν,
Διδάσκων ἀπαρέμφατα, τετελεσμένους μέλλοντα
Εἰς ὅλους τε τοὺς θέλοντας ἢ καὶ τοὺς μήπω θέλοντας!

Τοιγάρτοι, οὖν καὶ τοιγαροῦν, καὶ ξανά φτοῦ!...Τὸν γάρτοι

Ἄσπι κανὼ διορισθείς, ἐν «Ἐδδομάδι», ἄσπι, θέλω διδάξαι, ὃ μαθηταί, πᾶσαν φιλολογίαν
Καί, ὑπερσπουδαιότερον, τὴν ἐτυμολογίαν
Πάσης δυσκόλου λέξεως, ἐν ἄλλοις λόγοις δὲ Λαμπροὶ προσωινίζονται καὶ δυσσεφεῖς σπουδαί
Μὲ ἀντιλήψεις ἐσαεῖ, προσωπικῶς, ἐμάει!...

Ἐσ' ὃ λοιπὸν ἀνοήτως, διερωτῶ ὑμᾶς:
— Ροδάκιν α!...Παραχαλῶ; Ἡ λέξις αὕτη πόθεν;
Οὐ γὰρ ὁρῶ ἀπάντησιν ἤκουσαν, οὐδ' αὐθόθεν!...
Ἐσ' ὃ καὶ μόνος ἀπαντῶ, γνωρίζων ὅλα ἐκεῖνα:
Κέλκηνται ἀπλῶς: ροδάκιν α τὰ ρόδα ἐν τῇ Κίνα!...

Γένοιτο τοῦτο ἀκετόν, κατίστοι, ὡς ἀορχή
Συνέχεται δ' ἐπόσχουα λαμπρὰν καὶ προσεχῇ!

Ο κ. ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

Ένα ἐξωτικὸ διήγημα Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἀνναμίτη

Ὁ Ναγκιὰν εἶχε γνωρισθῇ μετὰ τὴν Μαργκερίτ στὸ Παρίσι ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ συμπλῶσῃ τὴς σπουδῆς του. Τὴν ἀγάπησε, τὴν παντρεύτηκε καὶ τὴν ἔφερε μαζί του στὸ Ἀννάμ, ὅταν τελείωσε τὴς σπουδῆς του. Τὸ πατρικὸ του σπίτι στὸ ὁποῖο ἐγκατεστάθησαν, ἦταν ἕνα σωστὸ ἀνατολίτικο παλάτι, χαμένο μέσα σ' ἕνα ὑπέροχο κῆπο. Σ' αὐτὸ ὁ Ναγκιὰν δεχόταν πολλοὺς Εὐρωπαίους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Πιερ Ντυβέρ, που γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἀπὸ τὴν κυρία Ναγκιὰν καὶ δὲν ἄφησε νὰ κερδίσῃ καὶ τὴν δικὴ της ἀγάπην.

Οἱ ΔΥΟ ἐρωτευμένοι περπατοῦσαν σφιχτοπιασμένοι ἀνάμεσα στὴς σκιερὰς δένδροστοιχίης τοῦ βασιλικοῦ κήπου, στὸ Ἀννάμ. Ὁ Πιερ Ντυβέρ, ἕνας νέος με ἀθλητικὸ ἐξωτερικόν, ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ξανθὸ πρόσωπο τῆς Μαργκερίτ καὶ τῆς ἔδωκε ἕνα φιλή. Σαφινὰ ὅμως ἔσφυγε ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν κύτταξε με ὕφος τρομαγμένο.

— Τί σοὺ συμβαίνει; ρώτησε ὁ Πιερ.
— Δὲν εἶδες ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ καλάμια; Μιὰ σκιά μὰς παρακολουθοῦσε. Μοῦ γάνηκε πὺς ἦταν ὁ ἄνδρας μου...

— Ἀστείον πράγμα! τῆς εἶπε ὁ νέος γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Τί γυρεύει τέτοια ὥρα ἐδῶ ὁ ἄνδρας σου; Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴς ἔξῃ δὲν φεύγει ποτὲ ἀπὸ τὰ ὑψηλά του καθήκοντα τοῦ παλατιοῦ. Καὶ ἡ ὥρα δὲν εἶναι οὔτε πέντε.

— Ἐχεις δίκην, εἶπε ἡ Μαργκερίτ χωρὶς μεγάλην πεποίθησιν. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω νὰ με ὑποψιάζεται, ἐπειδὴ με λατρεύει.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐτοιμαζόνταν νὰ συνεχίσουν τὸν περίπατό τους, ὅταν εἶδαν ξαφνικὰ τὸν κ. Ναγκιὰν, τὸν ἄνδρα τῆς Μαργκερίτ, νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν φοροῦσε τὴν παροπαράδοτη ἐνδυμασίαν τῶν μανταρινίων τοῦ Ἀννάμ, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἀμέσως πὺς ἦταν Ἀνναμίτης.

— Διάβοι! ψιθύρισε ὁ Πιερ. Ὁραῖα τὴν κάθισαν!...

Χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ἔσπευσε πρὸς τὸν Ἀνναμίτην λέγοντας:

— Νὰ μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξις! Τὸ κλεῖσατε σήμερα νορτίτερα τὸ γραφεῖόν σας!

— Θὰ ἄκουσες φαίνεται πὺς ἔκανα ἐδῶ τὸν περίπατό μου μετὰ τὴν εὐγενικὴν συντροφίαν τοῦ κ. Ντυβέρ καὶ ἤλθες νὰ μὰς συναντήσης, πρόσθεσε χαμογελῶντας μετὰ ἐπιτήδευσιν ἡ Μαργκερίτ.

— Ὁχι, ὁχι, εἶπε ὁ Ναγκιὰν. Εἶναι ἀπλὴ σύμπτωσης. Εἶχα πονοκέφαλο καὶ βγήκα γιὰ νὰ πάρω λίγον ἀέρα.

Μιλοῦσε ἡρεμὰ καὶ μειδιῶντας ὥστε οἱ δύο ἐνοχοὶ ἠσυχάσαν: Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τοὺς εἶχε ἰδῇ νὰ φιλιώνταν.

Τὴν ἐπομένη τοῦ μοιραίου ἐκείνου περιπάτου μέσα στὸν βασιλικὸ κῆπο τοῦ Ἀννάμ, οἱ δύο ἐρωτευμένοι συναντήθηκαν καὶ πάλι. Ὁ Πιερ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν φιλίαν του. Ὅταν τὴν εἶδε ὅμως νὰ φθάνῃ χαρούμενη καὶ γελαστή, ὅπως πάντοτε, βεβαιώθηκε πὺς ὅλα εἶχαν πάει καλά.

— Πρόσεχε! τῆς εἶπε ὁ Πιερ. Οἱ Ἀνναμίτες εἶναι μεγάλοι τεχνίτες καὶ κρύβουν βεβαίᾳ ὅτι σκέπτονται.

— Ἰσως. Ὁχι ὅμως καὶ ὁ ἄνδρας μου. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀκόμη περισσότερον, σὲ πληροφοροῦ ὅτι μοῦ εἶπε νὰ σὲ καλέσω νὰ φᾶς ἀπόψε μαζί μας.

Ὁ κ. Ναγκιὰν ὑποδέχθηκε τὸν Πιερ μετὰ τὴν πρὸ μεγάλη φιλοφροσύνη. Ὑστερα ἀπὸ τὸ ὑπέροχο γεῖμα καθίσαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ που ἦταν προσωρινῶς γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν καλῶν φίλων καὶ ἀρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ διάφορα θέματα. Ὁ Ἀνναμίτης τοὺς μιλοῦσε γιὰ διάφορες συνήθειες τοῦ τόπου του που, καθὼς εἶπε, ἦταν μάλλον βάρβαρες.

— Ὑπάρχουν παραδείγματα χάριν ἀκόμη ἄνθρωποι που μεταχειρίζονται τοὺς πρὸ ἀπάνθρωπους τρόπους γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴς γυναῖκες τους ὅταν βεβαιωθοῦν πὺς τοὺς ἀπατοῦν.

— Ὅστε εἶναι καὶ οἱ Ἀνναμίτες ζηλότυποι; ρώτησε ἡ Μαργκερίτ.

— Περισσότερο ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι, ἀποκρίθηκε ὁ ἄνδρας τῆς χωρὶς ν' ἀλλάξῃ καθόλου τὴν ἐκφράση τοῦ προσώπου του.

— Καὶ πὺς ἐκδικοῦνται; ρώτησε ὁ Πιερ προσπαθώντας νὰ δώσῃ σταθερὸ τίνο στὴ φωνή του.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ σὰς τὸ διηγηθῶ, εἶπε ὁ Ἀνναμίτης. Εἶναι τόσο σκληρὴ ἡ ἐκδίκησις αὕτη, ὥστε φοβάμαι πὺς δὲν θὰ μπόρῃς νὰ τὴν ἀκούσῃ ἡ Μαργκερίτ.

— Ὁχι, ὁχι! Θέλω νὰ τὴν ἀκούσω! εἶπε ἡ γυναῖκα του. Πρέπει νὰ μάθω ὅλες τὴς συνήθειες τοῦ τόπου στὸν ὁποῖο ζῶ...

— Ἀς εἶναι! ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Ναγκιὰν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὸ συννηθισμένους τρόπους ἐκδικήσεως ἦταν κάποτε νὰ τεμαχίζον τὸν ἐρωμένο τῆς ἀπιστοῦς προ-

στὰ στὰ μάτια της. Ἐννοεῖται ὅτι ὕστερα ἀκολουθοῦσε καὶ ὁ ἰδικὸς της τεμαχισμός. Πολλὲς φορὲς ἐπίσης χρησιμοποιοῦσαν μιὰ λεπτὴ μεταξωτὴ κλωστή που ἐκοβε σιγὰ-σιγὰ τὸν λαιμὸ τῶν ἐνόχων. Ἄλλοι πάλι προτιμοῦν νὰ ξαπλώσουν χάμω τὴν ἀπιστὴ καὶ νὰ δάλουν ἕναν ἐλέφαντα νὰ τὴν κἀν λυώμα.

— Καθὼς βλέπω, δὲν χωράτευσαν διόλου οἱ πρόγονοί σας, εἶπε μετὰ πνιγμένη φωνῇ ὁ Πιερ.

— Εἶναι τρομερό! πρόσθεσε ἡ Μαργκερίτ. Ἐλπίζω νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά τέτοιοι: ἀπάνθρωποι σύγγυοι στὸ Ἀννάμ.

— Τί νὰ σὰς πῶ; ἀπήντησε μετὰ τὴν ἱδια πάντοτε ἡρεμίαν ὁ Ναγκιὰν. Ὑπάρχουν πάντοτε πολλοὶ ἄνθρωποι που ἀκολουθοῦν τὴς συνήθειες τῶν προγόνων τους...

Κάποια ἡμέρα δήλωσε ὁ Ναγκιὰν στὴν Μαργκερίτ ὅτι θὰ πῆγαινε γιὰ λίγες ἡμέρες στὸ Λάο-Μπάο, που βρίσκονταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ἀννάμ, ἐπάνω σ' ἕνα ἄγριο ἀπότομο βουνό, γιὰ κυνήγι.

— Εἶναι ἀνάγκη νάρθω καὶ ἐγὼ μαζί σου; ρώτησε ἡ Μαργκερίτ.

— Ξέρεις ἀγάπη μου ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀποχωρισθῶ. Ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ φοβάσαι. Σοὺ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ βρισκώμαι πάντα κοντὰ σου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Ναγκιὰν ἦταν τόσο καθησυχαστικὸς καὶ τόσο πειστικὸς, ὥστε ἡ Μαργκερίτ τὸν ἀκολούθησε μετὰ εὐχαρίστησιν ὡς τὸν παλιὸ πύργο. Λίγο προτοῦ νὰ φθάσουν στὸν πύργο, που ἦταν παλὰ ἰδιοκτησίαν τῶν Ναγκιὰν, πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ ἕνα τάφο. Ὁ Ναγκιὰν στάθηκε γιὰ λίγο, προσκύνησε μετὰ εὐλάβεια καὶ ὅταν ξαναγύρισε κοντὰ στὴν γυναῖκα του τῆς εἶπε:

— Εἶναι ὁ τάφος κάποιας θείας μου που πέθανε κατὰ τὸν πρὸ τραγικὸν τρόπο. Τὴν κατασπάραξαν οἱ τίγρεις.

— Οἱ τίγρεις; ρώτησε τρομαγμένη ἡ Μαργκερίτ.

— Ναι, ἀπήντησε ὁ Ναγκιὰν. Σε κάποια στιγμή ἀδυναμίας ἀπάτησε τὸν θεῖο μὲν. Καὶ ἐκεῖνος δὲν τῆς τὸν συγχώρησε. Τὴν ἔδεσε σφιχτὰ σ' ἕνα δένδρο, μέσα στὸ δάσος. Τὸ ἄλλο πρωὶ δὲν βρέθηκαν παρὰ τὰ κόκκαλά της.

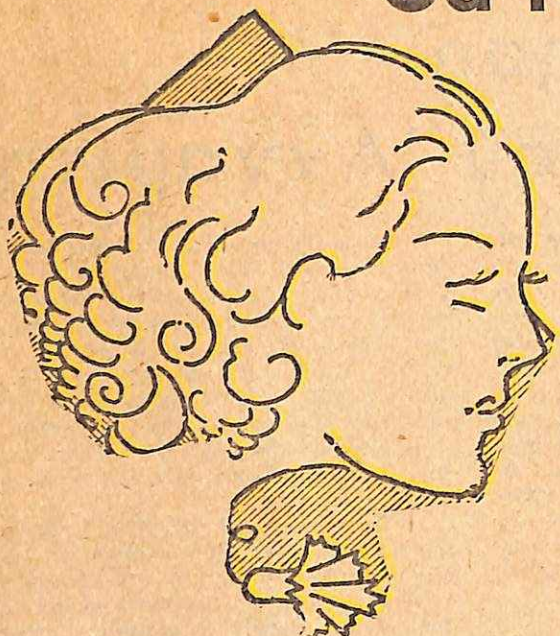
— Καὶ δὲν μαθεύτηκε ποτὲ τὸ ἐγκλήμα τοῦ θεῖου σου; ρώτησε.

— Ποιὸς μπορούσε νὰ τὸ ἀποδείξῃ; Τὸ ἄγριο βουνὸ κρατᾷ κατὰ τὰ μυστικά του. «Ένα τυχαῖο δυστύχημα» εἶπε ὁ θεῖος μου. Καὶ κανένας δὲν ἐξήτησε περισσότερες ἐξηγήσεις.

Στὸν πύργο τοῦ Λάο-Μπάο τοὺς ὑποδέχθηκε ὁ Μονόγγκι, ἕνας ἀπαίσσιος Ἀνναμίτης, που ἔδειχνε διαρκῶς τὰ κοφτερά του δόντια.

— Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ φύγω γιὰ κυνήγι, εἶπε ὁ Ναγκιὰν στὴν Μαργκερίτ. Ὁ (Συνέχεια στὴν σελίδα 49)

Θά τόν αγαπῶ πάντα

Ομόναχη και μελαγχολική όπως πάντα, καθόταν ή κυρία Φριάν και συλλογιόταν την χαμένη της εὐτυχία. Ήταν μιὰ συμπαθητική κανστανή, ὡς τριάντα ἐτών, πού ἂν δέν εἶχε διαρκῶς αὐτό τὸ μελαγχολικὸ ὄψος θά μπορούσε νὰ ξεπερῶν ἄλλους πολλοὺς ἄνδρες. Τὰ μάτια της ἦταν προσηλωμένα στὴν φωτογραφία ἑνὸς νέου, μὲ ὠραίο παράστημα καὶ ἐλκυστικὸ πρόσωπο. Ήταν ἡ φωτογραφία τοῦ Πιέρ Φριάν, τοῦ συζύγου της, πού εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια.

Μὰ ἡ κυρία Φριάν ὥστόσο δέν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ πού ἐξαικολοθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ μ' ὅλο πού δέν ὑπῆρχε πιά.

Ἀποτραβηγμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἡ νεαρὴ χήρα δέν δεχόταν παρὰ μόνον μερικοὺς παλιούς, ἐλκεκτοὺς φίλους τοῦ Φριάν.

— Ένας ἀπ' αὐτούς, ὁ πιδὼ παλῆς καὶ ὁ πιδὼ καλὸς φίλος τοῦ Πιέρ ἦταν ὁ Γκαστόν Λερούα, τὸν ὁποῖον ἤθελε ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ ἀναγγεῖλῃ ἡ καμπαριέρα:

— Ὁ κύριος Λερούα ἐρωτᾷ ἂν μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν κυρία, εἶπε ἡ καμπαριέρα.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ κυρία Φριάν. Ἄς περάσῃ ἀμέσως.

Ὁ Γκαστόν Λερούα ἦταν ἕνας παράξενος τύπος ἄνδρος. Τὸ πρόσωπό του, πλαισιωμένο ἀπὸ ἄφθονα μαλλιά καὶ στολισμένο μὲ ἕνα παχὺ μουστάκι, πρῶτιδε ἕναν ἄνθρωπο ἀποφασιστικὸ πού λογάριζε ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ἀλλὰ δέν ἔπαυε, παρ' ὅλο τὸν ἐγωισμό, νὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ τρυφερά αἰσθήματα, πού καταντούσε γρήγορα τὴν συμπάθεια ἐκείνων πού τύχαινε νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ήταν ὁ πιδὼ πιστὸς σύντροφος τῆς χήρας τοῦ παλικοῦ φίλου, τῆς ἑκανε πολλὰ συχνὰ ἐπισκέψεις καὶ μιλοῦσε πάντα μαζί της γιὰ τὸν καὶ μένο τὸν Πιέρ πού εἶχε πεθάνει τόσο νέος.

Ἐρχόντανε ὅμως στιγμὲς πού ἡ κυρία Φριάν διέκρινε στὰ μάτια τοῦ Λερούα μιὰ παράξενη ἐκφραση. Πολλὲς φορές, ἐκεῖ πού τοῦ μιλοῦσε, εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ἐκείνος δέν τὴν ἀκού-

γε παρὰ τὴν κυττοῦσε περίεργα. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Λερούα, ὁμολογοῦσε πολλὰς φορές στὸν ἑαυτό του, πὼς ἡ συμπαθητικὴ κυρία Φριάν εἶχε πάψει νὰ εἶναι γι' αὐτὸν μονάχα ἡ χήρα ἑνὸς παλικοῦ, καλοῦ φίλου του. Πολλὰς φορές, ὅταν ἀρχίζε πάλι ἡ συζήτηση γιὰ τὸν μακαρίτη Φριάν, κατελάμβανε τὸν Λερούα ἕνα ἄριστο συναίσθημα πού δέν μπορούσε νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ διαφορετικὰ ἀπὸ «ζήλεια». Ζήλευε τὸν πεθανεμένο πού ἐξαικολοθοῦσε νὰ λατρεύεται τόσο πιστὰ τρία χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό του ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο πλάσμα.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μιὰ συμβουλή, εἶπε ὁ νέος.

— Συμβουλή ἀπὸ μένα;

— Ναι. Μοῦ προσφέρουν μιὰ θέση στὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλὰ δέν ἀποφασίζω νὰ τὴν δεχθῶ ἐπειδὴ δέν θέλω νὰ φύγω τόσο μακριὰ ἀπὸ σὰς. Ἐλάτε μαζί μου! Κάντε με τὸν πιδὼ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. Γίνετε γυναίκα μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐκρινειά σας, Γκαστόν, εἶπε ἡ χήρα. Ξέρετε πόσο σὰς ἐκτιμῶ καὶ πόσο σὰς συμπαθῶ. Ἀλλὰ δέν μπορῶ νὰ προδώσω τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὸν Πιέρ.

Ὁ Λερούα φάνηκε λίγο σὰν νὰ διστάζῃ. Ἐπειτα, ἀποφασιστικὰ, πρόσθεσε:

— Καὶ ἂν αὐτὸς πού νομίζετε ἄξιο τῆς ἀγάπης σας ἦταν ἕνας παλῆς ἄνθρωπος, ἕνας τιποτένιος πού σὰς ἀπατοῦσε μὲ τίς πιδὼ κοινὲς γυναίκες; Διαβάστε αὐτὰ τὰ γράμματα γιὰ νὰ πεισθῇτε πόσοις ἐρωμέ- νες εἶχε...

Ἡ κυρία Φριάν ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη, σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ ἕνα ὁπλισμα.

Ἐπειτα ἔβριξε ἕνα περιφρονητικὸ ὄμμα στὰ γράμματα πού τῆς πρότεινε ὁ Λερούα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐχὼ κι' ἐγὼ ἕνα γράμμα τοῦ Πιέρ, τὸ τελευταῖο του, πού τὸ ἔγραψε σὲ μένα πρὶν πεθάνῃ καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσω ἂν μάθαινα καμμιὰ φορὰ πὼς εἶχε παρασυρθῇ καὶ μὲ βεβαίωσε ὅτι ἡ μόνη γυναίκα πού λάτρευε στ' ἀλήθεια ἦ- μουν ἐγώ. Σήμερα σὲς ἐρχόσαστε νὰ φαρμακώσετε τὴν ἱερὴ μου ἀνάμνηση γιὰ νὰ ἐκανοποιήσετε τίς δικές σας ἐπιθυμίες.

Ἄν μ' ἀγαποῦσατε στ' ἀλήθειαν δέν θά πληγώνετε μὲ τόσο βάρβαρο τρόπο τὸ πιδὼ ἀγνὸ μου αἰσθημα.

Ὅτι, ὅμως, καὶ νὰ πῇτε, ὁ Πιέρ μὲ ἀγαποῦσε, μὲ ἐλάτρευε καὶ θά τὸν ἀγαπῶ ὅπως πρὶν, περισσότερο ἀπὸ πρὶν.

Κατάχλωμη ἀπὸ τὸν θυμὸ, ἡ κυρία Φριάν ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κυττάζοντα τὸν ἐπισκέπτη της μὲ μίσος, τοῦ φώναξε:

— Πηγαίνετε!

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΠΟΙΟΝ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

Ὅλοι μας, ἄλλοι πιδὼ πολὺ, ἄλλοι πιδὼ λίγο, ἔχουμε ὀνειρευθῇ τὴν ἰδεώδη γυναίκα ἢ τὸν ἰδεώδη ἄνδρα, τὸ ἰδεώδες πρόσωπο πού θά ἡγούμεθα νὰ συναντήσωμε στὴ ζωὴ μας, μαζί μὲ τὸ ὁποῖο νομίζουμε πὼς θά μπορούσαμε νὰ θροῦμε τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

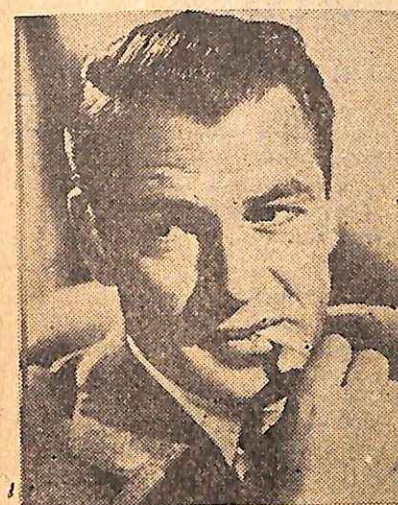
Προκειμένου περὶ ἄνδρων, πὼς ὀνειρεύονται οἱ γυναῖκες τὸν ἄνδρα αὐτόν, τὸ περιγράφουσι τοῦ παραμυθιοῦ, τὸν γόητα, τὸν ἐξαιρετικό, τὸν τέλειον, τὸν ὀνειρεμένο;

Προσπάθησα, ποτὲ νὰ τοῦ δώσω μιὰ μορφή, νὰ τὸν περιγράψω στὴ σκέψη τῶν λεπτομερῶς, νὰ τοῦ δώσω ὄψος, ἐμφάνιση, ἡλικία, σιλουέ- τα;

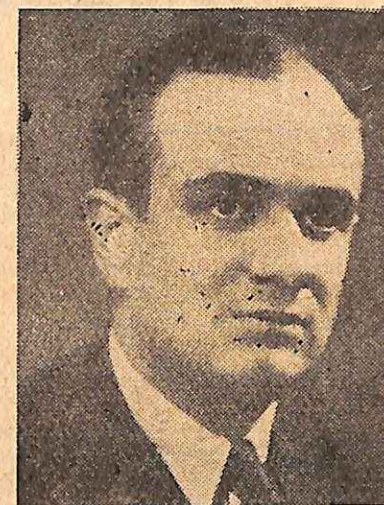
Στὴν ἐναντί σελίδα δημοσιεύουμε 9 διαφορετικὸς τύπους ἄνδρων. Οἱ ἀγαπητὲς μας ἀναγνώστριες ἂς διαλέξουν ἐκεῖνοι πού πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὸ ἰδανικόν τους. Ἄς σημειώσουν τὴν κρίση τους, κι' ἂς περικεν- τρὼν, τὸ προσεχὲς φύλλο μας ὅπου θά κάνουμε ἕνα μικρὸ ὑποδείγματι τοῦ ὁμοψήφου: σ.μ.α. μεταξὺ 21 ἑλληνίδων διαφορετικῆς νοσηρίας, μορφώσεως, ἐπαγγέλματος, ἡλικίας.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ εἶνε:

1.— ΠΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ
2.— ΧΡΙΣΤΟΣ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΔΟΣ
3.— ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
4.— ΑΛΕΞΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
5.— ΜΠΕΝΖΑΜΙΝΟ ΙΝΒΑΛΙ
6.— ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΝΛΑΝ
7.— ΣΠΗΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑΚΟΣ
8.— ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΣΚΟΝΟΣ
9.— ΖΑΝ ΚΑΜΠΕΝ
10.— ΠΑΥΛΟΣ ΣΥΛΛΑΝΩΝΙΔΗΣ

1.— ΑΣΤΗΡ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

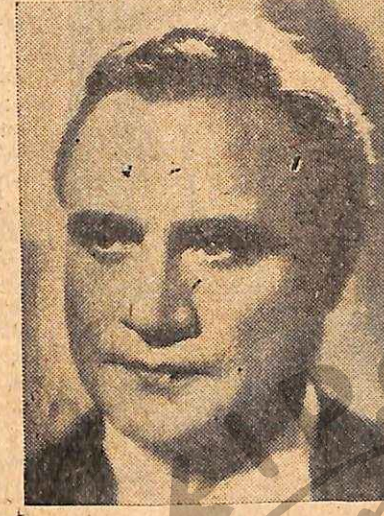
2.— ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

3.— ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ

4.— ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

5.— ΤΕΝΟΡΟΣ

6.— ΑΘΛΗΤΗΣ

7.— ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

8.— ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

9.— ΑΣΤΗΡ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Από την άγνωστη

ΤΥΝΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ

- Μιά τραγική βασιλοπούλα
- "Υστερ" από ένα χρόνο ευ-
τυχίας...

Η ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ ήταν ανίστα-
τη! Τραπεζία κατάφορτα από φα-
γητά μέσα σε χρυσά και αργυρά
δοχεία ήταν στρωμένα στους
δρόμους, και οι προσόψεις των σπιτιών
ήταν στολισμένες με ύφασματα διαμαρτυ-
ράς και με πολύτιμα ταπέτα. Στόν 'Ιππό-
δρομο μεγάλες εορτές καλούσαν το πλή-
θος σε καθημερινά πανηγύρια και ο ίδιος
ο Βασιλεύς ο Θεόφιλος ελάμβανε μέρος
σε αγώνες ιππικού. Γιατί όμως ήταν
σέ 'αγώνες; Κατά τον πόλεμο ήταν
τόσο ευτυχισμένος και χαρούμενος ο 'Ι-
τόσο σαρπτότολος; Επάντρεψε την κόρη του—
την πιο αγαπημένη από τις κόρες του—
την Μαρία!

Καταστάσιση μέσα στα θαυμάσια φο-
ρέματά της, η νεαρή νεοφύλα έμοιαζε με
είδωλο χρυσό. Ήταν δεκάξη μόλις χρό-
νων, και δεν έμοιαζε καθόλου με τις θρη-
σκώλετες αδελφές της που περνούσαν
την ημέρα τους με προσευχές. Ήταν ζω-
ηρή, έξυπνη, χαριτωμένη, και συνεδούζε
την ομορφιά της μητέρας της με το
πνεύμα του πατέρα της που κυριολεκτι-
κά την ελάτρευε...

Ο ευτυχισμένος που θα την έκαινε
γοναίκα του ήταν ένας από τους άξιω-
ματικούς του Παλατίου ο 'Αλέξιος ο
Μουσελέζης.

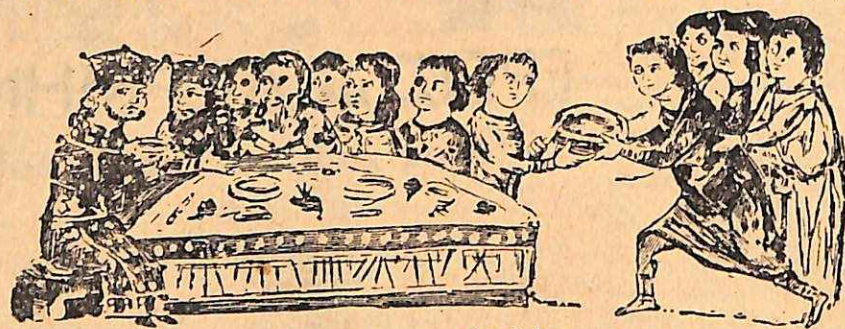
Μέσα στις ατελείωτες τελετές του
πρωτοκόλλου, η νεαρή βασιλοπούλα
είχε βρή τον καιρό να προσέξει τον
ιερό αυτό άξιωματικό. Τά μαύρα
φλογερά μάτια του, έκαναν την καρ-
διά της να χτυπά τρελλά, και ο Θεόφι-
λος που θυμόταν ότι κι' ο ίδιος ο αήτο-
κράτωρ Μιχαήλ, ο πατέρας του, είχε άρ-
χίσει την σταδιοδρομία του ως άπλοος
άξιωματικός, δεν έβρισκε τον γάμο αυτόν
άταίριαστο. 'Ιψέ άλλου, ο 'Αλέξιος ήταν
δραστήριος, ικανός, έδινε ελπίδες μεγά-
λου μέλλοντος και ο μόνος γιός του Θεο-
φίλου, ήταν την εποχή εκείνη άκομμη νή-
πιο. "Αν κατά τύχη ο θρόνος λήθευε
προώρως, έπρεπε να υπάξει κάποιο δυ-
νατό χέρι να συνεχίσει την αρχή και
ν' αντιμετωπίσει τον έθνος του κρά-
τους και της δυναστείας. Γι' αυτό, αντί
ν' αφήσει, εν περιπτώσει θανάτου του,
τους στρατηγούς να αντιμάχονται για
την κατάκτηση της πορφύρας, προτιμού-
σε να έχει κάποιον δικό του συγγενή—
ένα γαμπρό του, λόγου χάριν— έτοιμο
ν' αναλάβει την εξουσία και να φυλάξει
τά δικαιώματα του μικρού Μιχαήλ.

Οι σκέψεις αυτές έκαναν τον Θεόφιλο
να βλέπει ευχαιστική την προτίτηση
της Μαρίας για τον μελαγχρόνο άξιωμα-
τικό, και γι' αυτό έδινε κάθε δυνατή
λαμπρότητα στον γάμο εκείνο.

Τό ποιά της ημέρας των γαμων, ώχρη
επεί συγγίνηση για το μεγάλο της ζώης

της γεγονός, η νεαρή πριγκίπισσα πρό-
βαλλε στο αυτοκρατορικό θεωρείο για να
κάνη την καθιερωμένη σε τέτοιες περι-
στάσεις πρόκυψη, να επιδειχθεί δηλα-
δή στον λαό. Βαρύτιμος χρυσούφαντος
μανδύας σκέπαζε τους λεπτούς της ώ-
μους και πυκνές σειρές τα μαργαριτάρια
του λιθοκόλλητου διαδήματος που άστρα-
φτε στο κεφάλι της σκίαζαν δεξιά και α-
ριστερά το παιδικό πρόσωπό της πούχε
δεχθεί από νωρίς τις σφοδές περιποιήσεις
των πιο επιδείξων στην τέχνη των καλ-
λυντικών θεραπευνιδών. Οι «δήμοι» ξέ-
σπασαν σε έπαιρημίες:

— Φυλάξοι, σε ό Θεός εις πλ η-

Βυζαντινό συμπόσιο.

(Ανάγλυφο της εποχής)

θος χρόνων εν τη πορφύρα! έ-
κραύαζαν.

Κι' ο ίδιος ο πατριάρχης λίγην ώρα
αργότερα άλλαξε στο αυτοκρατορικό παρεκ-
κλήσιο του Αγίου Στεφάνου τα στέφανα
των νεονύμφων, ενώ το δολόχρυσο όργα-
νο που ο Θεόφιλος είχε κατασκευάσει,
συνόδευε τους ψαλμούς.

Η βασιλεύουσα όλόκληρη πανηγύριζε.
Ο λαός συμμετείχε στην οικογενειακή
του αυτοκράτορος χαρά και το κρασί κυ-
λούσε άφθονο στα ποτήρια, ενώ οι πιο
καλλίφωνοι ψάλτες κατευώδωναν το νέο
ζευγάρι μετά το πανηγυρικό γεύμα στο
τρύκλινο των Δεκαεννέα άκουσμάτων
ψάλλοντας επιθάλματα:

— Χαρά εις το ζεύγος το χρυσόν
— Χαρά εις τα κάλλη αὐτῶν!

Χάρη στον γάμο του με την κόρη του
αυτοκράτορος ο 'Αλέξιος είχε πάρει τον
τίτλο του Καίσαρος. 'Αλλά με τί τέτοια
βασιλική εὐνοία δημιουργήθηκε και τις α-
νάλογες υποχρεώσεις. Κι' ο ίδιος, όταν σε
λίγο οι 'Αραβες άρχισαν να λεηλατούν
τις ελληνικές πόλεις της Συκίας και ο
Θεόφιλος βοήθηκε απασχολημένος στην
Μικρασία, έστειλε τον 'Αλέξιο, τον νεό-
νυμο γαμπρό του, κατά των νέων αυτών
επιδρομέων.

Ο νέος φάνηκε αντάξιος της έμπιστο-
σύνης του αυτοκράτορος και συνιστούσε
τοῦς 'Αραβες. Μά δεν ήταν λίγοι και έ-
κείνοι που τον φθονούσαν για την ξαφνι-
κή και ανέλπιστη τύχη που τον έφερε ως
το σκάνδαλο του θρόνου. Κι' ενώ εκεί-
νος προχωρούσε μακριά, οι έχθροι του άρ-
χισαν να τον διαβάλλουν στον αυτοκρά-

τορα και πένθερό του.

Ο Θεόφιλος ήταν φύσει δίαιος και
καχύποπτος. Είχε δη άλλωστε τόσες δι-
αιες αλλαγές θασιλείων, ώστε η δυσπι-
στία του δεν ήταν άδικαιολόγητη, και ό-
ταν άκουσε να του λένε ότι ο 'Αλέξιος έ-
τοιμαζόταν ν' αποσιτισθεί και να κρατήσει
δικές του τις Αυτικές επαρχίες, πίστεψε
εύκολα τους κατηγορούς. 'Αφήρσε άμέ-
σως από τον γαμπρό του την αρχηγία
και τον εκάλισε να άπολογηθεί.

Η Μαρία άκούοντας την ξαφνική δυσ-
μένεια του λατρευτού της, ρίχτηκε στα
πόδια του πατέρα της.

Τά δάκρυα της αγαπημένης του κόρης
φάνηκαν να τον μαλάσουν προς στιγμήν.
Μά άμέσως θυμήθηκε το παράδειγμα του
Λέοντος που άναφέραμε άλλοτε. Η Μα-
ρία όμως επέμενε:

— Καλλίτερα να με σκοτώσης με τά
χέρια σου παρά να δώ να πάθω κακό ο
'Αλέξιος.

Ο Θεόφιλος άναγκάστηκε να ύποχω-
ρήσει και για να ξαναφέρει την χαρά στο

πρόσωπο της κόρης του, έδωσε τον τιμω-
ρό του σ' έναν επίσκοπο για να τον φέρη
ως δείγμα άμνηστίας στον 'Αλέξιο.

Μά οι συγγίνησεις αυτές συνέτριψαν
την νεαρή πριγκίπισσα. Πριν ο 'Αλέξιος
προλάβει να επιστρέψει στην πρωτεύ-
ουσα, η άτυχη Μαρία—που ένα μόλις χρό-
νο ένωρίτερα η βασιλεύουσα όλόκληρη
πανηγύριζε τους γάμους της—ξεψυχούσε
χωρίς καν να προφθάσει να ξαναδεί τον
αγαπημένο της άντρα.

Ο θάνατος αυτός ύπήρξε ένα φοβερό
κτύπημα για τον Θεόφιλο. Δεν μπορούσε
να πιστέψει πως είχε χάσει έτσι για
πάντα, μέσα σε λίγες μέρες, το πιο αγα-
πημένο παιδί του. Κι' άφοδ όλη η αγάπη
του για εκείνην δεν μπόρεσε να την κά-
μη εύτυχη, απέφασσε και νεκρή ακόμη
να την γεμίσει τιμές: Παρήγγειλε να
της κατασκευάσουν λάρνακα από καθαρό
ασήμι, και για να άπαθανάτιση τ' όνομά
της μ' εύλογίες ώρισε ότι ο τάφος της
Μαρίας θα ήταν άσυλος. Κάθε δηλαδή
καταδικαζόμενος που θα κατέφευγε εκεί
θα έμενε άθικτος.

Όσοι άκουμπόσαν στην λάρνακά της
θα συνεχωρόντο... Και όμως... ο άντρας
της, ο αγαπημένος της, εκείνος για τον
όποιον ίκέτευε με δάκρυα, και που ίσως
ή συγγίνησή της για τη δίωξή του ναχε
προκαλέσει τον θάνατό της, όταν γύρισε
στην Βασιλεύουσα δεν διέφυγε την τι-
μωρία. Ο πεθερός του τον κατέδρασε σε
ραβδισμούς! Και η νεκρωμένη καρδιά
της Μαρίας θα λισθάνθηκε άσφαλώς τό-
σους πόνους όσα κτύπηματά δέχτηκε ο
άντρας π' άνάπησε.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟ
συνέβη πραγματικά

ΛΙΓΕΣ στιγμές πριν κλείση για
πάντα τα μάτια του ο Μανώλης
Ραπίδης φώναζε την κόρη του την
'Ασπασία και τον γιό του πιο

στεννού του φίλου, τον 'Ιάκωβο, και τους
είπε: «Παιδιά μου, 'Εγώ θα σάς αφήσω
σε λιγάκι όπως άφισε εδώ και λίγα χρό-
νια τον 'Ιάκωβο ο πατέρας του. 'Υποσχέ-
θηκε μου πως δεν θα χωρισθίτε ποτέ ο
ένας από τον άλλον. Μεγαλώσατε σχεδόν
μαζί. Φροντίσατε να μέινετε πάντοτε ά-
γαπημένοι. Και όταν φθάσετε στην ήλι-
κία του γάμου, ύποσχεθήτε μου να γίνε-
τε ένα άνδρόγυνον».

Η 'Ασπασία και ο 'Ιάκωβος το ύπο-
σχέθηκαν ειλικρινά. Ο έτοιμοθάνατος έ-
πιασε τα χεράκια τους, τα έσφιξε με τις
τελευταίες του δυνάμεις μέσα στα δικά
του και σε λιγάκι ξεψύχησε με χαρούμε-
νο πρόσωπο. Πέθανε ήσυχος.

✽

Πέρασαν από τότε μερικά χρόνια.

Ο 'Ιάκωβος ήταν υπάλληλος στην
Γραπεία «Εμπορικής Πίστωσης» και τα-
ξίδευε σχεδόν καθημερινά στο τραμ με
την συνάδελφό του 'Ελένη Παπα.
Η 'Ελένη ήταν μια νόστιμη μελαχροινή,
πάντοτε σοβαρή αλλά πάντοτε πρόθυμη
να γελάσει με το παραιμικό άστείο. Η
καθημερινή της συνάντηση με τον 'Ιάκω-
βο είχε δημιουργήσει μεταξύ τους έναν
στενό φιλικό σύνδεσμο. Κατά την διάρ-
κεια του σύντομου ταξιδιού τους κουτσο-
μπόλευαν τους διαρόρους συναδέλφους
των, μιλούσαν για τους προετοιμαζόμε-
νων και για τα μελλοντικά τ'ον σχέδια.

Ο 'Ιάκωβος ανέφερε τακτικά το όνομα
της 'Ασπασίας και έλεγε στην 'Ελένη
πως η μικρή παιδική του φίλη θα γινό-
ταν πολύ γρήγορα γυναίκα του. Η 'Ελέ-
νη πάλι τον βεβαίωνε πως δεν θα παν-
τρευόταν παρά μόνον όταν θα συναντού-
σε έναν νέο που θα τον αγαπούσε με όλη
της την καρδιά και που θα φαινόταν ά-
ξιος της αγάπης της. "Ηθελε να εύτυχή-
ση κι' η ίδια και να κάνει εύτυχο μένο
τον άνδρα που θ' άναπαύσει.

✽

Η 'Ασπασία ήταν κολλητήρια σ' ένα ά-
πο το πολυτέλεστερο καταστήματα γυναι-
κείων ειδών. Είχε κι' αυτή το μικρό της
φλέρι. Ο κύριος Εγγένιος, αντιπρόσω-
πος ενός μεγάλου οίκου ειδών πολυτελεί-
ας, έπισκεπτόταν συχνά το κατάστημα
στο όποιον εργαζόταν η 'Ασπασία. Και
κάθε φορά που έρχόταν, δεν παρέλειπε
να την χαιρετίσει φιλοφρονέστατα, να
την ρωτήσει για την ήγεια της και, αν
εύχαινε να την συναντήσει την ώρα της

εξόδου, την καλούσε για μια μύρα στο
πόδι. Ο κύριος Εγγένιος της είχε προ-
τείνει μάλιστα να πάνε μαζί στο θέατρο,
να κάνουν μια κυριακάτικη έκδρομη κτλ.
Η 'Ασπασία όμως εύρισκε πάντοτε μια
πρόφαση για ν' άποφύγη αυτές τις προσ-
κλήσεις. Και όταν τελείωναν πια όλες
της οι προφάσεις, τού έκανε την μεγάλη
δήλωση: «Είμαι άρραβωνιασμένη!»

Ο 'Ιάκωβος και η 'Ασπασία συναντιό-
νταν σχεδόν καθημερινά. Δεν ύπήρχαν
μεταξύ τους μυστικά. Ο 'Ιάκωβος είχε
διηγηθεί στην παιδική του φίλη και μέλ-
λουςαν γυναίκα του τις σχέσεις του με

**Δυό νέοι έχουν δώσει λό-
γο, μά η καρδιά τους έχει
δοθή άλλου και βρίσκονται
μπροστά στο τραγικό δι-
λημμα...**

την 'Ελένη και η 'Ασπασία του είχε μι-
λήσει για τον κ. Εγγένιο που την πολι-
ορκούσε διαρκώς με τις προσκλήσεις του.

— Έχω μια ιδέα, είπε κάποτε η 'Α-
σπασία. Να κάνουμε την έρχομένη Κυρι-
ακή μια έκδρομη και οι τέσσερες μαζί.
Πού έφέρε; Μπορεί να συνεννοηθούν με-
ταξύ τους ο κ. Εγγένιος μου με την 'Ε-
λένη σου και να γίνουν κι' αυτοί ένα εύ-
τυχισμένο ζευγάρι!

Η 'Ελένη δέχθηκε εύχαρίστως την
προσέλευση επειδή, καθώς είπε, ήταν πο-
λύ περίεργη να γνωρίσει την μηστή του
'Ιακώβου. Ο κ. Εγγένιος δεν έφερε έ-
πίσης την παραιμική αντίρρηση. Ήταν
βέβαιος πως όταν βρισκόταν αντιμετώ-
πος με τον άγνωστο αυτόν ανταγωνιστή,
η 'Ασπασία θα έκανε την σύγκριση και
θα τον προτιμούσε από τον 'Ιάκωβο.

✽

Η κυριακάτικη έκδρομη ύπήρξε έξαι-
ρετικά εύχαιστη. Ο 'Ιάκωβος και η 'Α-
σπασία, σάν άρραβωνιασμένοι που ήσαν,
προχωρούσαν πιασμένοι από το χέρι, μέ-
σα από τον άνθισμένο κάμπο. Από κοντά
άκολουθούσαν ο κ. Εγγένιος και η 'Ελέ-
νη. Τα γέλια τους και τα ξεφωνητά τους
έδειχναν πως, αν και βλέπόντουσαν για
πρώτη φορά, είχαν συνεννοήσει θαμνάσια
μεταξύ τους.

— Νομίζω πως οι φίλοι μας έσιμξαν
για καλά, είπε ο 'Ιάκωβος στην 'Ασπα-
σία. Από μέσα του όμως σκεπτόταν:
«Ελπίζω να μη μου ξεμαλώσει την 'Ε-
λένη αυτός ο γελοίος!»

— Αυτό βλέπω κι' εγώ, άποκρίθηκε η
'Ασπασία.

Μά από μέσα της σκεπτόταν: «Ελπί-
ζω να μη του άρέση αυτή η 'Ελένη περισ-
σότερο από ό,τι του άρέσει εγώ».

✽

Τό άλλο βράδυ συναντήθηκαν και πάλι
ο 'Ιάκωβος και η 'Ασπασία. Μίλησαν
για την έκδρομη, μίλησαν για τους νέους
των φίλους και για διάφορα άλλα πράγ-
ματα. Ήταν εν τούτοις ολοφάνερο πως
ήθελαν να μιλήσουν για κάτι ακόμη. Πρώ-
τος άπεφάσαν να μιλήσει ο 'Ιάκωβος.

— 'Ασπασία, Νομίζω πως αυτός ο κύ-

ριος Εγγένιος σου άρέσει.

— Είναι πολύ καθώς πρέπει κύριος.

— Δεν έννοώ αυτό. Θέλω να είπω πως
αν δεν ύπήρχε η ιερή ύπόσχεσις που δώ-
σαμε στον πατέρα σου, θ' άποφάσιζες ί-
σως να τον προτιμήσεις από έμένα.

— Τί άνοησίες είναι αυτές;

— 'Αλλά μ' όλο που προσπαθούσε να κά-
νη την αδιάφορη δεν κατόρθωσε να άπο-
κρίνη την ταρχή της. Μόλις όμως ξα-
ναβάρηκε την ψυχραιμία της, πρόσθεσε:

— 'Ιάκωβε, Μου φαίνεται ότι μιλάς
για τις σχέσεις μου με τον κύριο Εγγέ-
νιο επειδή δεν θέλεις να μιλήσω εγώ για
τις δικές σου σχέσεις με την 'Ελένη. Νο-
μίζω κι' εγώ πως αν δεν ύπήρχε ο όρκος
μας, δεν θα είχες τον παραιμικό διαταγ-
μό να μ' έγκαταλείψεις για χάρη της.

— Άκούσθηκες μικρή σιγή.

— 'Ασπασία, είπε πρώτος ο 'Ιάκω-
βος. Δεν νομίζεις ότι είναι προτιμότερο
να μιλήσουμε ειλικρινά; 'Αγαπίωσατε
με μιαν άγάπη αδελφική. Είμαι βέβαιος
πως ότιδήποτε κι' αν συμβή δεν θα άπο-
μακρυνθούμε ο ένας από τον άλλο.

— Τό πιστεύω κι' εγώ, 'Ιάκωβε.

— Λοιπόν;....

— Λοιπόν;....

Κανείς από τους δυό τους δεν έδωσε
άπάντηση σ' αυτό το «λοιπόν». Ούτε ξα-
ναμίλησαν ποτέ γι' αυτό το ζήτημα.

✽

Κάποιο πρωί έλαβε η 'Ασπασία το ά-
κόλουθο γράμμα του 'Ιακώβου:

«Πολυαγαπημένη μου 'Ασπασία,
«Έπρεπε να δώσουμε ένα τέλος. Έμ-
πιστεύθηκα το τέλος αυτό σ' έναν πατρι-
κό μου φίλο. Είναι ένας πολιτισμένος
άνθρωπος που καταλαβαίνει πολύ καλά
την ζωή. Τού διηγήθηκα την ιστορία μας
και όμολογώ ότι με κατάλαβε πολύ κα-
λά. Μου είπε ότι ο πατέρας σου θέλησε
να μάς δη ένωμένους επειδή πίστευε ότι
θα εύτυχούσαμε ο ένας στο πλευρό του
άλλου. Πρώ πάντως, ήθελε την εύτυχία
μας. "Αν ήξερε όμως πως θα μπορούσαμε
να γίνουμε άκούη πιο εύτυχοι μένοι πα-
ραβαίνοντες τον όρκο μας, θα χαιρόταν
ακόμη περισσότερο. Μικρή μου 'Ασπα-
σία, αν πρόκειται να σε πικράνη αυτό
το γράμμα μου, μη μου το κρύψεις. Είμαι
έτοιμος να κάνω για σένα και την πιο
μεγάλη θυσία.
'Ιάκωβος»

Η 'Ασπασία άσπληνσε:

«Αν μου ύπόσχεσαι πως θα μέινω
για πάντα ο πιο καλός μου φίλος, ο με-
γαλύτερός μου αδελφός, σου ύπόσχομαι
κι' εγώ πως θα εύγνωμονώ για πάντα
τον άνθρωπο που σου έδωσε αυτήν την
συμβουλή. Πιστεύω κι' εγώ πως ο πατε-
ρούλης μου, αν μάς βλέπη από εκεί που
είναι, θα χαρή πολύ για την εύτυχία που
είναι, θα χαρή πολύ για την εύτυχία που
άποκτήσαμε χωρίς να θυσιάσουμε την ά-
γάπη μας.

»Σε φίλο αδελφικό

«Ασπασία»

Και τώρα, ο 'Ιάκωβος με την 'Ελένη
και η 'Ασπασία με τον Εγγένιο άποτε-
λούν δυό εύτυ- μένα και χαρούμενα
ζευγάρια. Και ό,τι μαζί άποτελούν τού
πιο εύχαιστη παρέα.

✽

κύριο ντέ Σαίν-Ρεμύ, πού έκτελει χρεή Αούλάρχου. Ποιόν νά αναγγείλω, παρακαλώ;

Στό άκουσμα του όνόματος ντέ Σαίν-Ρεμύ, ό άγγελιαφόρος κοκκίνισε λιγάκι.
— Πές τε στον κύριο ντέ Σαίν-Ρεμύ, είπε, ότι ό ύποκόμης τής Βραζελόνης φέρνει στον Πρίγκηπα τής Όρλεάνης ένα έπειγον προσωπικό μήνυμα τής Αούτου Ύψηλότητος του Πρίγκηπος Κοντέ.

Μπροστά στην τόσο έπίσημη δήλωση, ό σκοπός έκανε μια βαθειά υπόκλιση και ύστερα χύθηκε μέσα στα Άνάκτορα. Ό κύριος ντέ Σαίν-Ρεμύ έβγαλε σκεδόν άμέσως, τρέχοντας όσο του επέτρεπε ή μεγάλη του κοιλιά.

— Σεις, στο Μπλουά, κύριε ύποκόμης; είπε. Καλώς όρισατε, κύριε Ραούλ!

— Τά σέδη μου, κύριε ντέ Σαίν-Ρεμύ.
— Πόσο θά χαρή ή κυρία Λά Βάλ... θέλω νά είπω ή κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ άμα σάς ίδθω. Ό Πρίγκηψ εύρίσκαται την στιγμή αυτή επάνω στο γεύμα. Είναι άνάγκη νά τό διακόψω;

— Ναι και όχι, είπε ό άγγελιαφόρος. Έν πάση περιπτώσει ή καθυστέρησης μπορεί νά είναι δυσάρεστη. Φέρνω μεγάλη και εύχαριστα νέα.

— Τότε περάστε άμέσως, είπε ό κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ, και ώδήγησε τον ύποκόμητα μέσα στα Άνάκτορα.

Η άφιξη ενός έκτακτου άγγελιαφόρου, σταλμένου από την Αούτο Ύψηλότητα τον Πρίγκηπα Κοντέ, διαδόθηκε σαν άστραπή στα Άνάκτορα. Ό κύριος ντέ Σαίν-Ρεμύ μπήκε μέσα στην μεγάλη αίθουσα του φαγητού όπου έτρωγαν ο Πρίγκηψ, ή Πριγκήπισσα με τά μέλη τής αούλης των.

— Για ποιο λόγο γίνεται αυτή ή άνησυχία την ώρα που τρώω; ρώτησε ό Γάστων τής Όρλεάνης.

— Έβγαλε ένας έκτακτος άγγελιαφόρος από τόν Παρίσι, είπε ό κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ. Αν θέλη όμως ή Ύψηλότης σας, μπορεί νά τον δεχθώ και μετά τό σσηητό.

— Από τόν Παρίσι; ρώτησε κατάπληκτος ό Πρίγκηψ. Και ποιός τόν στέλνει;

— Ό Πρίγκηψ Κοντέ.

Χωρίς νά ζητήσει περισσότερες πληροφορίες, ό Γάστων είπε στον κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ νά εισαγάγη άμέσως τόν άγγελιαφόρο, ενώ ταυτοχρόνως έδωσε στους αούλικούς του νά ένοήσουν ότι έπρεπε νά έγκαταλείψουν την αίθουσα. Έτσι, ενώ από την μία μεριά έμπαινε ό ύποκόμης, από την άλλη νά απομακρυνόνταν οι αούλοι και οι κυρίες τής τιμής, γιά νά σταθούν, όπως πάντοτε, πίσω από την πόρτα, προσπαθώντας ν' άρπάξουν καμιά λέξη από την συζήτηση. Ό κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ παρουσίασε στον Πρίγκηπα τόν άγγελιαφόρο λέγοντας:

— Ό ύποκόμης τής Βραζελόνης ένας ευγενής του τόπου μας.

Ό Ραούλ τής Βραζελόνης, στάθηκε στην μέση του τραπέζιού, σέ τρόπο που νά βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα στον Πρίγκηπα και στην Πριγκήπισσα. Ό Γάστων τής Όρλεάνης πήρε, γιά λόγους διπλωματικούς ένα ύφος έντελώς άδιάφορο και χωρίς ούτε καν νά γυρίση προς τό μέρος του άγγελιαφόρου ρώτησε:

— Άν δέν κάνω λάθος έρχεσθε από

τό Παρίσι;

— Μάλιστα, κύριέ μου.

— Πώς έχει στην υγεία του ή Μεγαλειότης του;

— Θαυμάσια, κύριε.

— Και ή νύφη μου;

— Η Βασιλομήτωρ ύποφέρει πάντοτε αλλά τόν τελευταίο καιρό είναι κάπως καλύτερα.

— Άκουσα νά λένε ότι έρχεσθε έκ μέρους του Πρίγκηπος. Θα πρόκειται άσφαλώς περί παρεξηγήσεως.

— Όχι, δέν είναι παρεξηγήσεις. Ό Πρίγκηψ με έπεσφόρτισε νά διαδιδάσω στην Ύψηλότητά σας αυτό τό γράμμα.

Η Πριγκήπισσα έβριξε ένα αγωνιώδες βλέμμα στον Ύψηλό της σύζυγο, προσπαθώντας νά μαντέψη τίς σκέψεις του. Εκείνος όμως είχε αντίληφθί από τό ύφος του άγγελιαφόρου ότι οι ειδήσεις που έφερε δέν ήταν άχρηστες και γιά τόν λόγο αυτό τό είπε:

— Άν τό περιεχόμενο τής επιστολής αούτης δέν σάς είναι άγνωστο, σάς παρακαλώ νά την διαβάσετε δυνατά γιά νά λάβω άμέσως γνώσιν και ή Πριγκήπισσα.

Ό ύποκόμης έκανε μια βαθειά υπόκλιση και άρχισε νά διαβάξη: «Η Αούτο Μεγαλειότης άναχωρεί σήμερα γιά τό ισπανικά σύνορα όπου θά συναντήσει την μέλλουσα Βασίλισσά μας. Μου έκανε την μεγάλην τιμήν νά μου αναθέση τόν διακανονισμό του ταξιδιού και έξέφρασε την έπιθυμία νά διανυκτερεύση στο Μπλουά. Σας παρακαλώ λοιπόν νά με πληροφορήσετε μέσω του ύποκόμητος τής Βραζελόνης έάν ή Ύψηλότης σας θά έδέχετο νά αναλάβη την σχετικήν φροντίδα. Έν έναντίά περιπτώσει θά κανονίσω διαφορετικά τό δρομολόγιο».

Η πριγκήπισσα έβριξε μια γρήγορη ματιά στον Πρίγκηπα και μόλις άντελήφθη τίς διαθέσεις του φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε, γιά νά την ακούσουν και οι αούλοι που κρυφάκουαν πίσω από την πόρτα:

— Θα είμαστε εύτυχείς νά φιλοξενήσουμε εδώ τόν Βασιλέα και την ακολουθία του.

— Διαβιβάστε σάς παρακαλώ στον Πρίγκηπα Κοντέ την εύγνωμοσύνη μας γιά την έξαιρετική αυτή προτίμηση, πρόσθεσε ό Γάστων. Και πότε μπορούμε νά ύπολογίζουμε με την έξαιρετική αούτη τιμή;

— Ό Βασιλεύς θά φθάση πιθανότατα άπόψε, είπε ό ύποκόμης.

— Έλθσημόνησα άλήθεια νά σάς έρωτήσω περί τής ύγείας του Καρδινάλιου και πρωθυπουργού μας Μαζαρινού, είπε ό Γάστων.

— Η ύγεία του έχει θαυμάσια, Ύψηλότατε.

— Θα εύρίσκωνται θέβια και οι άνεψιές του στην ακολουθία του Βασιλέως Λουδοβίκου;

— Όχι Κύριε. Ό Καρδινάλιος διέταξε τίς δεσποινίδες Μαντσίνι νά άναχωρήσουν γιά τό Μπουάξ. Άκολουθούν την άριστερή άγνη του ποταμού Λουάρ, ενώ ό Βασιλεύς και ή συνοδεία του ακολουθούν την δεξιά.

— Πώς; Όποτε ή δεσποινίς Μαρία Μαντσίνι δέν άνήκει πλέον εις την αούλην; ρώτησε κατάπληκτος ό Γάστων.

— Πρό παντός αούτη, όχι! είπε με ύφος μυστηριώδες ό Ραούλ.

Όστερα από μερικές ακόμη τυπικές λέξεις, ό άγγελιαφόρος του Πρίγκηπος Κοντέ έγκατέλειψε την αίθουσα, ενώ ό Γάστων τής Όρλεάνης καλούσε και πάλι τούς αούλικούς του γιά νά αναγγείλη τό έξαιρετικό γεγονός:

— Κύριοι. Η Αούτο Μεγαλειότης ό Βασιλεύς Λουδοβίκος ό 14ος μου κανει την ύψιστην τιμήν νά παραμείνη μίαν ήμέραν στο Μπλουά. Έλπίζω ότι ό Βασιλεύς και άνεψιός μου δέν θά λάβη την παραμικράν άφορμήν νά μετανοήσιν διά την άπόφασίν του.

— Ζήτω ό Βασιλεύς! φώναξαν όλοι οι συγκεντρωμένοι αούτικοι εύθως μόλις έδωσε τό σύνθημα ό κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ.

Ό Γάστων κατέβασε τό κεφάλι. Είχε έλπίζει ότι ή ζητωκραυγή αούτη θά άπευθυνόταν κάποτε στον ίδιο τόν έαυτό του.

Ό μόνος που δέν είχε πιά ούτε δευτερόλεπτο καιρό εκεί μέσα ήταν ό κ. ντέ Σαίν-Ρεμύ, που έπρεπε νά φροντιση γιά όλες τίς λεπτομέρειες τής φιλοξενίας του Βασιλέως. Η πρώτη του δουλειά ήταν νά φροντίση γιά τόν ύποκομητα τής Βραζελόνης. Τόν πλησίασε με μεγάλη ευγένεια και τό είπε:

— Είναι περιττόν νά σάς πληροφορήσω ότι ύπάρχει στα Άνάκτορα ένα διαμέρισμα γιά σάς.

— Σας ευχαριστώ πολύ, άπήντησε ό ύποκόμης, αλλά καθώς καταλαβαίνετε, έφόσον, είμαι στο Μπλουά, δέν βλέπω την ώρα πότε νά ιδώ τόν πατέρα μου.

Ό Ραούλ διέσχισε διασπαστικός τόν άνακτορικό κήπο όταν άκουσε άξαφνα νά τόν φωνάξη μια γλυκαία, γυναικεία φωνή: «Κύριε Ραούλ! Κυρίες Ραούλ! Γύρισε και αντίκρυσε τό μελανό πρόσωπο τής δεσποινίδος Μονταλαί, που τό έδλεπε γιά πρώτη φορά.

III

Η συνάντησις

— Έχετε την καλωσύνη νά με ακολουθήσετε; τό είπε ή άγνωστη σ' αυτόν νέα.

Χωρίς νά ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις ακολούθησε την δεσποινίδα Μονταλαί μέσα από τά δρομάκια του πάρκου και ύστερα άρχισε νά άνεβαίνει μαζί της μια στενή σκοτεινή σκάλα.

— Θα μπορούσα νά σάς ακολουθώ έτσι ώρες όλόκληρες, είπε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο ό Ραούλ.

— Μήν άνησυχήτε, τό άποκρίθηκε ή νέα. Φθάσαμε στό τέγμα!

— Άνοιξε μια πόρτα, και χωρίς νά προσθέση άλλη λέξη, τόν ώδήγησε μέσα από δωμάτια και διαδρόμους στην μεγάλη αίθουσα όπου αντίκρυσε δυό άθωα γαλανά μάτια.

— Μονταλαί! φώναξε ή Λουίζα. Αούτό που κάνετε είναι μεγάλη άπρονοησία. Θα με εκθέσετε!

— Και πώς θά έπαιρνε διαφορετικά τό γράμμα σας ό κύριος Ραούλ, άν δέν τόν ώδήγουσα ως εδώ; ρώτησε με μεγάλη άπάθεια ή δεσποινίς Μονταλαί.

— Όστερα, γυρίζοντας προς τόν Ραούλ, πρόσθεσε:

— Δέν πιστεύω νά έχετε θυμώσει και

σεις μαζί μου κύριε έπειδη σας έφερα νά συναντήσετε την δεσποινίδα;

Ό Ραούλ έσκυψε πρώτα και φίλησε με μεγάλη ευγένεια και με όχι λιγωτερο πάθος τό χέρι τής Λουίζας. Όστερα γύρισε και κύτταξε την μελαχροινή νέα.

Η Λουίζα έσπευσε νά τό την παρουσιάση λέγοντας:

— Η δεσποινίς Αούρα ντέ Μονταλαί, δεσποινίς επί των Τιμών τής Κυρίας.
— Δέν με παρουσιάζετε κι' έμένα στην δεσποινίδα; ρώτησε ό ύποκόμης.

— Ό! Εκείνη σάς γνωρίζει τόσο καλά!

Η Λουίζα πρόσφερε τίς λέξεις αυτές με ένα ύφος που σήμαινε: «Γνωρίζε τόσο καλά ότι αγαπιόμαστε».

Όστερα από μερικές άλλες τυπικές λέξεις, οι δυό νέες ζήτησαν νά μάθουν ποιά ήταν τό μεγάλο άγγελμα που είχε άναστατώσει ξαφνικά τά Άνάκτορα.

— Δέν είναι πιά μυστικό, είπε ό Ραούλ. Ό Βασιλεύς, ταξιδεύοντας γιά τό Πουατιέ, θά φιλοξενηθί γιά λίγο στο Μπλουά.

— Ό Βασιλεύς; Έδώ; Με όλόκληρη, με την άληθινή Βασιλική αούλη; φώναξε ή Μονταλαί χτυπώντας τά χέρια της άπό χαρά. Πότε; Πότε θά έρθουν;

— Ίσως άπόψε, τό πολύ αύριο.

— Και τόν συνοδεύουν και οι δεσποινίδες Μαντσίνι;

— Όχι.

— Μά πώς είναι δυνατόν; Όλος ό κόσμος λέει ότι ό Λουδοβίκος δέν πηγαίνει πουθενά χωρίς την ένοουμένη του δεσποινίδα Μαρία Μαντσίνι.

— Την φορά όμως αούτη τό άπηγόρευσε ό θεός της, ό Καρδινάλιος Μαζαρινός, έπειδη ό Λουδοβίκος πρόκειται νά νυμφευθί την Ύφαντη τής Ίσπανίας Μαρία-Θηρεσία.

— Όποτε έτσι αγαπάτε σεις οι Παρίσινοι; φώναξε με όρμη ή Μονταλαί. Κατά διαταγήν του Καρδινάλιου; Άν είναι έτσι τότε είμαστε πολύ πιο προσδεδεμένοι έμεις εδώ στο Μπλουά!

— Μή ξεχνάτε δεσποινίς, έκαμε ό Ραούλ, ότι πρόκειται περί κρατικών συμφερόντων.

— Τί θά είπῃ κρατικά συμφέροντα; συνέχισε με περισσότερη όρμη ή νέα. Είναι άνδρας ό Λουδοβίκος ή όχι; Είναι ή δέν είναι Βασιλεύς; Άγαπάει την Μαρία Μαντσίνι, ή δέν την αγαπάει;

— Την λατρεύει, είπε ό ύποκόμης.
— Έ! Τότε λοιπόν νά την παντρευθί! Και άν άκούη πρόκειται νά γίνει πόλεμος με την Ίσπανία, πρέπει νά την παντρευθί!

— Μονταλαί! Είστε θεότρελλη! είπε ή Λουίζα. Άλλοίμονο άν έσκέπτοντο όλοι σάν και ες!

— Κι' εγώ σάς θεβαίω ότι άν πηγαίνετε με την λογική, δέν θ' αγαπήσετε ποτέ αληθινά! άπήντησε ή Μονταλαί.

— Μήν ξεχνάτε ότι ή Βασιλομήτωρ θέλει νά παντρεύη τόν Λουδοβίκο με την Ύφαντη τής Ίσπανίας. Και όταν μάς άπαγορεύουν οι γονείς έναν έρωτα, πρέπει νά τόν άποφύγουμε.

Η Λουίζα πρόσφερε τά τελευταία λόγια άφίνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό, ενώ ό Ραούλ κατέδραξε με δυσχεστερημένο ύφος τό μάτι του.

Η Μονταλαί έτοιμαζόταν νά γελάσει

με όλη της την καρδιά. Άντί όμως νά γελάση φώναξε τρομαγμένη:

— Σοσσι! Κάποιος άνεβαίνει την σκάλα! Είναι ένα θήμα θαρό. Άς ελπίζουμε πως θά είναι ό κύριος Μαλικόρν.

Η Λουίζα και ό Ραούλ κυττάχθηκαν με άπορία όταν άκουσαν τό όνομα αυτό. Δέν είχαν όμως καιρό γιά χάσιμο έπειδή τά θήματα πλησίαζαν όλο και περισσότερο.

— Θεέ μου! φώναξε ή Λουίζα. Είναι τά θήματα τής μητέρας μου!

Ό Ραούλ κύτταξε με άμνηχανία τίς δυό νέες και έκανε μια κίνηση προς την πόρτα τού εξώστη.

— Σταθήτε, φώναξε ή Μονταλαί. Η ντουλάπα μου είναι πολύ πιο άκίνδυνη και πολύ πιο άσφαλης καταφύγιο.

Και χωρίς νά περιμένη άπάντηση έσπρωξε τόν Ραούλ μέσα στην εύρωστη ντουλάπα που έκλεινε τίς θραυνές της τουαλέττες. Την ίδια σχεδόν στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ή μητέρα τής Λουίζας, ή κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ.

Η Μονταλαί έσπευσε νά τής προσφέρει μια πολυθρόνα γιά νά καθισί, ενώ ή Λουίζα παρακαλούσθε κατάχλωμη τά γινόμενα.

— Δέν έχουμε καιρό γιά καθισί, είπε ή κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ. Πρέπει νά έτοιμάσετε τίς θραυνές σας τουαλέττες.

— Και γιά ποιο λόγο; Τί συμβαίνει; ρώτησε ή Μονταλαί προσποιούμενη την άνηξερη.

— Μά δέν τά μάθατε, λοιπόν τά νέα; φώναξε ή μητέρα τής Λουίζας. Δέν συναντήσατε κανέναν;

— Τί νά μάθωμε εδώ μέσα στο έρημητηρι μας, είπε πάλι με τό πιο άθώο ύφος ή Μονταλαί.

Την ίδια στιγμή όμως συναντήθηκαν τά μάτια της με τά μάτια τής Λουίζας, που έδειχναν με άγωνία κάποιο σημείο του δωματίου. Γύρισε με τρόπο και είδε τό καπέλλο του Ραούλ, άφημένο επάνω σέ μια καρέκλα. Χωρίς νά χάση την ψυχραιμία της, ή δεσποινίς ντέ Μονταλαί πήγε και στάθηκε μπροστά στην καρέκλα, ενώ εξακολουθούσε νά κυττάξη έρωτηματικά την μητέρα τής Λουίζας.

— Έ! λοιπόν, είπε ή κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ, ότι πρόκειται περί κρατικών συμφερόντων.

— Τι θά είπῃ κρατικά συμφέροντα; συνέχισε με περισσότερη όρμη ή νέα. Είναι άνδρας ό Λουδοβίκος ή όχι; Είναι ή δέν είναι Βασιλεύς; Άγαπάει την Μαρία Μαντσίνι, ή δέν την αγαπάει;

— Την λατρεύει, είπε ό ύποκόμης.

— Έ! Τότε λοιπόν νά την παντρευθί! Και άν άκούη πρόκειται νά γίνει πόλεμος με την Ίσπανία, πρέπει νά την παντρευθί!

— Μονταλαί! Είστε θεότρελλη! είπε ή Λουίζα. Άλλοίμονο άν έσκέπτοντο όλοι σάν και ες!

— Κι' εγώ σάς θεβαίω ότι άν πηγαίνετε με την λογική, δέν θ' αγαπήσετε ποτέ αληθινά! άπήντησε ή Μονταλαί.

— Μήν ξεχνάτε ότι ή Βασιλομήτωρ θέλει νά παντρεύη τόν Λουδοβίκο με την Ύφαντη τής Ίσπανίας. Και όταν μάς άπαγορεύουν οι γονείς έναν έρωτα, πρέπει νά τόν άποφύγουμε.

Η Λουίζα πρόσφερε τά τελευταία λόγια άφίνοντας έναν βαθύ αναστεναγμό, ενώ ό Ραούλ κατέδραξε με δυσχεστερημένο ύφος τό μάτι του.

Η Μονταλαί έτοιμαζόταν νά γελάσει

Ρεμύ. Άφού δέν ξέρετε τίποτα σάς πληροφορώ ότι όπου και νάναι φθάνει ό Λουδοβίκος 14ος και θα φιλοξενηθί στο Μπλουά! Δεσποινίδες μου, αυτό σημαίνει πως πρέπει νά φροντίσετε νά εισάσετε ώραιες.

— Ό! φώναξε ή Μονταλαί. Πηγαίνετε γρήγορα με την μητέρα σας Λουίζα, νά έτοιμάσετε την τουαλέττα σας.

— Έλα, είπε ή κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ και πιάνοντας την κόρη της από τό χέρι τήν τράβηξε προς τόν διάδρομο.

Μόλις βγήκαν έξω, πρόσθεσε αούτητά:

— Δέν σου έχω άπαγορεύσει νά επισκέπτεσαι την Μονταλαί στο διαμέριμά της;

— Μά είναι ή μόνη μου φίλη, είπε ή Λουίζα. Άλλως τε μόλις είχα φθάσει κι' εγώ.

— Και δέν άντελήφθηκες τίποτα;

— Σάν τί;

— Μέσα στο δωμάτιο τής Μονταλαί ήταν ένα στρατιωτικό καπέλλο, τό καπέλλο αούτο του γελιού του Μαλικόρν. Δέν ντρέπεσαι λίγο, ή έστειλωτη, νά δέχεται άνδρικές έπισκέψεις;

Η Μονταλαί είχε κολλήσει τό αούτι της στην πόρτα και δέν έχασε ούτε λέξη από τά λόγια τής κυρίας ντέ Σαίν-Ρεμύ. Μόλις άκουσε την μητέρα και την κόρη νά απομακρύνωνται, άνοιξε την ντουλάπα και είπε στον Ραούλ που είχε γίνει κατάχλωμος.

— Γρήγορα! Πηγαίνετε! Άν σάς ιδούν εδώ θά είναι πολύ δυσάρεστο γιά όλους μας. Η κυρία ντέ Σαίν-Ρεμύ δέν είναι από εκείνες που γελιόνται εύκολα.

— Θεέ μου! Κι' άν τό μάθω ό πατέρας μου; είπε ό Ραούλ.

— Θα σάς καλλώση, έ; Ά! κύριε ύποκόμης! Πώς φανόσκατε ότι άνήκετε στην Βασιλική αούλη! Τρέμετε τόν Βασιλέα. Δόξα τφ Θεφ, έμεις εδώ στο Μπλουά είμαστε διαφορετικοί. Όταν άγαπάμε, άδιαφορούμε γιά τόν μπαμπά και γιά τή μαμά! Άν δέν με πιστεύετε, ρωτήστε τόν κύριο Μαλικόρν!

Λίγες στιγμές άγορεύεσα ό Ραούλ έφανε επάνω στο γρήγορο αλόγο του, ενώ ή Μονταλαί μονολογούσε λέγοντας:

— Καθμένη Μονταλαί, είσαι πάντα θύμα τής φιλίας... θύμα του έρωτος...

— Ό Ραούλ και ό πατέρας του

Ό Ραούλ κέντησε τό αλόγο του γιά νά φθάση όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο πατρικό του σπίτι. Από τόν καιρό που είχε προσληφθί στην ύπηρεσία του Πρίγκηπος Κοντέ, ένα όλόκληρο χρόνο δηλαδή, δέν είχε έπισκεφθί τόν πατέρα του. Για τόν λόγο αυτό άπό τήν ώρα που νά τον συναντήση ή μητέρα του, ή Λουίζα, έβγαζε μέσολαβήσε ή άπόρρητο της δεσποινίδος ντέ Μονταλαί, ή οποία άνεβαίνει την συνάντησή του με την Λουίζα γιά άργότερα.

Βοήκε την καγκαλλόπορτα του κήπου δρθάνοιγτη και ώρμησε με τό αλόγο του μέσα στην πλατεία δεινδοστοιχία που ώδηγούσε στην είσοδο του σπιτιού, χωρίς νά προσέξη ένα γέρο που έστεκε ανάμεσα στα λουλούδια και χειρόνομος άπειλητικά. Μόνον όταν ό γέρος έόυλε θυμωμένος τίς φωνές, γύρισε ό Ραούλ και τού κύτταξε χωρίς όμως νά κόψη καθόλου την ούρα του.

— Πιο ψηλά! Πιο ψηλά!

Η άρτίστα, που είχε σηκώσει την στιγμή αούτη τό φόρεμά της πολύ πιο πάνω από τό γόνατο, σταμάτησε θυμωμένη τό τραγούδι, και είπε:

— Πιο ψηλά! Είσατε πολύ πρόστυγος, κύριε!

Είχε νομίζει, ή καθύβνη, ότι τό από ψηλά άκούσσε την... φούστα της!

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Μορφαί του παρελθόντος πολέμου

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ πόλεμος με τὰς τρομακτικὰς μεταπτώσεις του από τῆς μίας στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, φέρει εἰς τὴν μνήμην μίαν δραματικὴν στιγμὴν τοῦ παγκοσμίου πολέμου τοῦ 1914—18.

Τὴν 21ην Αὐγούστου τοῦ 1914 ἔφθασεν ἡ εἰδήσις εἰς τὸ γενικὸν γερμανικὸν ἀρχηγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἔδραν του εἰς τὸ Κόμπλεντς, ὅτι οἱ Ρώσοι εἶχαν νικήσει τὴν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν φὸν Πρίτβιτς γερμανικὴν στρατιάν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ διαβῶν τὸν Βιστούλαν. Ἀμέσως ἀφῆρθη ἡ ἀρχηγία τῆς στρατιάς αὐτῆς ἀπὸ τὸν Πρίτβιτς. Ἐγενήθη ὁμοῦ τὸ ἐρώτημα: Ποῖος θὰ τὸν ἀντικαθίστοῖσε κατὰ τὴν δυσχερεστάτην καὶ κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν διεκυνθεύετο ἡ τύχη δολοφονοῦ τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου; Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Μόλτικε ἐδίσταζε ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν τοῦ καταλλήλου προσώπου. Τότε παρουσιάσθη ὁ ὑπασιπότης του φὸν Στάιν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα πού εἶχε φθάσει τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ πού κανεὶς δὲν εἶχε ὁρῆ καὶρὸ νὰ τὸ διαβάσῃ. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφερε τὴν ὑπογραφήν ἐνδὲς ἀποστράτου στρατηγοῦ καὶ ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἀκόλουθα: «Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ σκεφθῆτε καὶ ἐμένα, ἂν σὰς χρειασθῇ κανένας διοικητὴς Σώματος. Φαντάζεσθε ὑποθέτω μὲ ποῖον ἐδῶς συναισθήματα εἶδα τοὺς συναδέλφους μου πού εἶχαν τὴν ἰδίαν σειράν ἀρχαιότητος μὲ ἐμέ, νὰ φεύγουν διὰ τὸ μέτωπον, ἐνῷ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐδῶ ἐν ἀσφαλείᾳ. Φλέγομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπηρετήσω καὶ πάλιν τὴν πατρίδα μου καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ μεγάλη μου ἡλικία δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου.

Χίντεμπουργκ»

— Νομίζω ὅτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού χρειάζομεθα, εἶπεν ὁ φὸν Στάιν μόλις διάβασε τὸ γράμμα.

— Καὶ πού εὐρίσκεται τώρα; ἠρώτησεν ὁ Μόλτικε.

— Εἰς τὸ Ἀννόβερον. Σκοτώνει τὸν καιρὸν του διαβάζοντας ἐφημερίδας καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπιχειρήσεων μετὰ σημασιολογίας ἐπάνω στὸν χάρτη. Εἶναι 67 ἐτῶν, ἀλλὰ διατηρεῖται καλῶτερον ἀπὸ πολλοὺς νέους. Πρὸ πάντων, ὁμοῦ, ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὸν χάρισμα: εἶναι ὁ μόνος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς πού δὲν ἔχει ποτέ του νεύρα!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Μόλτικε. Νὰ κληθῇ ἐπείγοντως.

Προσπάθησαν νὰ συνεννοηθοῦν μετὰ τὸν Χίντεμπουργκ τηλεφωνικῶς, ἀλλὰ ἦσαν ἀργὰ καὶ ὁ στρατηγὸς εἶχε κατακλιθῇ.

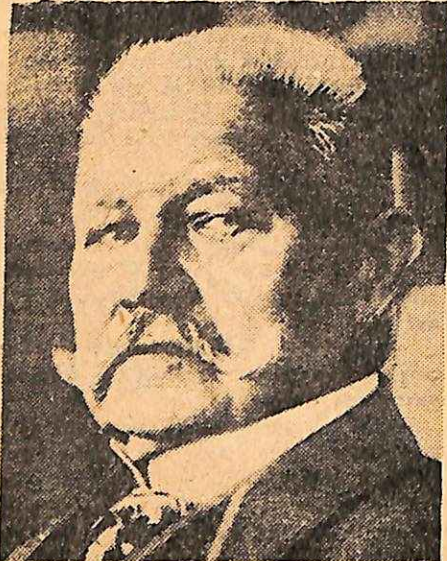
Τοῦ ἔστειλαν ἀμέσως ἕνα ἐξαιρετικῶς ἐπείγον τηλεγράφημα μὲ τὰς δύο λέξεις: «Εἰσθε ἔτοιμοι;» Ὁ Χίντεμπουργκ κατέλαβε ἀμέσως ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ κἀπου καὶ ἀπήντησεν ὀλίγα λεπτά ἀργότερα: «Εἰμαι ἔτοιμος» Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ δεύτερον ἐξαιρετικῶς ἐπείγον τηλεγράφημα ἐπληροφόρει τὸν Χίντεμπουργκ, ὅτι ὁ στρατηγὸς Λούντεντορφ ἐπιβαίνει ἐκτάτου ἀμαξοστοιχίας μετέβαινε εἰς Ἀννόβερον διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ, καὶ ὅτι τοῦ ἀντιθέτο

διόρισμα τοῦ 8ου σώματος εἰς τὸ ρωσικὸν μέτωπον.

Στρατάρχης ΧΙΝΤΕΜΠΟΥΡΓΚ

σικὸν μέτωπον.

Εἰς τὰς 3 ἀκριβῶς ἔφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν ἀτμομηχανὴν καὶ ἕνα βαγόνι. Ἀπὸ τὸ βαγόνι αὐτὸ ἐπὶβησεν ὁ Λούντεντορφ ὁ ὁποῖος εἶχε νῆδη διορισθῇ ἐπιτελάρχης τοῦ Χίντεμπουργκ. Κατὰ τὴν διάσκεψιν τοῦ ταξιδίου ὁ Λούντεντορφ κατετόπισε τὸν Χίντεμπουργκ ἐπὶ τῆς κρίσιμότητος

Ὁ Στρατάρχης Χίντεμπουργκ ὅταν εἶχε ἐκλεγθῇ πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

καταστάσεως πού εἶχε δημιουργηθῇ εἰς τὸ ρωσικὸν μέτωπον καὶ ἐπὶ τῶν πρώτων ἀποφάσεων τὰς ὁποίας εἶχε λάβει τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον διὰ νὰ ἀνακοπῇ ἡ προέλασις τῶν Ρώσων.

— Ἐχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτ' ἄλλο; ἠρώτησε μὲ ἀπόλυτον ἀταραξίαν ὁ Χίντεμπουργκ τὸν ἐπιτελάρχην του.

— Ὁχι, στρατηγέ μου.

— Τότε πάμε νὰ κοιμηθῶμε, εἶπε μὲ τὸ ἡρεμώτερον ὕψος τοῦ κόσμου ὁ Χίντεμπουργκ. Ὁ Θεὸς ἂς εἶναι μαζί μας!

Κατεκλιθὼν καὶ σὲ λίγο τὸν κατέλαβε ἀδιατάρακτος ὕπνος, σὰν νὰ μὴν ἐδάφυνε ἤδη τοὺς σιδαροὺς ὄμους του τὸ βαρύτατον καθήκον νὰ ἐπανορθώσῃ μίαν κατὰστασιν κρίσιμωτάτην καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὴν προέλασιν τοῦ προελαύνοντος ἐχθροῦ.

Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Χίντεμπουργκ ἀναφέρει διὰ μακρῶν τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν σκηνὴν καὶ προσθέτει 5-στορικὴν αὐτὴν σκηνὴν καὶ προσθέτει 5-τι χάρις εἰς τὸν ὕπνον ἐκεῖνον ἐξύπνησε τὴν ἄλλην ἡμέραν θαλερώτατος, νηφάλιος, ἔτοιμος πρὸς ἄμεσον δράσιν.

Τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο συμβούλιον ἐν τῷς τῆς ἀμαξοστοιχίας, δὲν εἶχε διαρκέσει περισσότερον ἀπὸ μισή ὥρα. Ἀλλὰ τὸ σύνταγμα αὐτὸ νοσηρὸν δίστημα

το περισσότερον ἀπὸ ἀρκετὸν ν' ἀντιληφθῇ ὁ Χίντεμπουργκ πλήρως τὴν κατὰστασιν καὶ νὰ καταστρώσῃ ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμὴν τὰ σχέδια τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν θραύτερον εἰς τὴν θριαμβευτικὴν νίκην τοῦ Τά ν ν ε ν μ π ε ρ γ κ, μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλυντέρας νίκας τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ὁ Χίντεμπουργκ ἀνέλαβε θραύτερον καὶ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τῶν γερμανικῶν δυνάμεων. Ἦτο ὁμοῦ πλέον ἀργὰ διὰ νὰ συγκρατηθῇ μία κατὰστασις ἡ ὁποία εἶχε προχωρήσει. Μετὰ τὸν πόλεμον, ὁ γηραιὸς στρατάρχης ἦτο τὸ ἰνδαλμα τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, διετέλεσε δὲ μέχρι τοῦ θανάτου του Πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας. Ἡ κηδεὶα του ἐτελέσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Χίτλερ, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε πρωθυπουργὸς τοῦ Ράιχ, μὲ πρωτοφανὴ ἐπιθνητικότητα. Μία μεγαλοπρεπὴς πομπή, τῆς ὁποίας ἡγήθη ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα ὁ σημερινὸς Φύρερ τῆς Γερμανίας, συνώδευσε τὸ φέρετρόν του μεγάλου νεκροῦ ἀπὸ τὸ Βερολῖνον ἕως τὸ Τάννενμπεργκ.

Ἡ πομπὴ προχωροῦσε περὶ καὶ κατὰ τὴν νύκτα, φωτιζομένη ἀπὸ χιλιάδας δάδας πού κρατοῦσαν στὰ χεῖρα των οἱ στρατιῶται. Ἡ μουσικὴ ἔψαλλε πένθιμα ἐμβατήρια καθὼς καὶ τὸ ἀναμνηνὸν τραγοῦδι τοῦ νεκροῦ: «Εἶχα ἕνα νύκτροφο...». Τὸ θέαμα ἦτο ἐκτάκτως ἐπιβλητικόν. Τέλος, τὸ φέρετρόν ἐφθασε στὸ Τάννενμπεργκ, ἐκεῖ ὅπου ὁ γηραιὸς στρατάρχης εἶχε κερδίσει τὴν καταπληκτικὴν του νίκην κατὰ τῶν ρωσικῶν στρατιῶν. Ἐνῶπιον ἑκατοντάδων χιλιάδων λαοῦ, πού τὸν προέπεμψαν μὲ καταφανὴ συγκίνησιν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὁ νεκρὸς ἐτάφη εἰς ἕνα γυμνὸν λόφον. Ἐκεῖ ἡγήθη μεταγενεστέρως ἕνα τεράστιον μανωλεῖον, ἀπεριττον καὶ ἐπιβλητικόν.

Μολοντί ὁ Χίντεμπουργκ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν σχεδὸν 90 ἐτῶν, διετήρει μὲχρι σχεδὸν τῶν τελευταίων του ἡμερῶν, ἀμειωτάτως τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς του δυνάμεις. Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνηγέρθησαν εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν πολλὰ μνημεῖα πρὸς τιμὴν του, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν ἀκόμη μέχρι σήμερον νὰ εἶναι λαϊκὸν προσκύνημα. Γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴν του ἔχουν γραφῇ πολλὰ βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα ἀσχολοῦνται μὲ τὴν στρατηγικὴν του τέχνην, ἄλλα μὲ τὰ κατορθώματά του καὶ ἄλλα μὲ τὰ ἄπειρα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαφαίνεται ὁ ἀπλὸς ἀλλ' ἀποφασιστικὸς του χαρακτὴρ. Ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα ἔχουν ὁμοῦ τὰ Ἀπομνημονεύματά του τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὁ ἴδιος καὶ τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς μία πολὺτιμος συμβολὴ εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Εὐρώπης.

ΧΑΝΣ ΜΠΕΡΝΧΑΡΝΤ

Στὴν μακρινὴ Παραγουάη

Ἔνας δικτάτωρ

...μέ φουστάνια!

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ἀναφέρει, πολλὰς γυναῖκες πού ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ καταστραφῶν εὐτυχισμένοι λαοὶ καὶ νὰ χυθοῦν ποταμοὶ δολοφονημάτων αἵματος. Καμμὴ ὅμως ἀπὸ τὰς γυναῖκες αὐτὰς δὲν μπορεῖ ἴσως νὰ φθάσῃ σὲ ἀγριότητα καὶ θηριωδία τὴν Ἑλίζα Λύντς ντέ Κατρεφάξ, πού φιλοδόκησε νὰ γίνῃ Αὐτοκράτειρα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς! Προικισμένη ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ μίαν ἐξαιρετικὴν καλλονὴν ἀλλὰ καὶ μὲ μίαν ἀκόμη πὺρ ἐξαιρετικὴν ἐρομαντία, ἡ Ἑλίζα Λύντς πού εἶχε γεννηθῇ στὰ 1835 στὴν Ἰρλανδίαν, παντρεύθηκε σὲ ἡλικία 15 μόλις ἐτῶν τὸν Γάλλο στρατιωτικὸν ἱατρὸν ντέ Κατρεφάξ καὶ ἔφυγε λίγο ἀργότερα μαζί του γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Ἡ ὁμορφιά τῆς δὲν ἀφίσε ἀσυγκίνητους τοὺς ἀξιωματικούς τῆς γαλλικῆς φρουρᾶς τοῦ Ἀλγερίου. Ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς φρουρᾶς ὡς τὸν τελευταῖον ἀξιωματικόν, ἦσαν ὅλοι ξετρελιμένοι μὲ τὴν ὁμορφὴν Ἰρλανδῆ πού χάριζε ἀφειδῶς τὴν εὐνοίαν της πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλον.

Τὰ σκάνδαλα εἶχαν γίνῃ πιά ἀπίστευτα καὶ ὁ μόνος πού δὲν τὰ γινώριζε ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κατρεφάξ πού τὴν λάτρευε σὲ τέτοιο βαθμὶ ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Ὅτι δὲν ἔκανε ὅμως ὁ σύζυγος γιὰ νὰ προσάσῃ τὴν συζυγικὴν του τιμὴν, τὸ ἔκανε ὁ Ρώσος κόμης Μίκιαελ, πού ἦταν καὶ αὐτὸς τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Κάλεσε μὴ μὲρα σὲ μονομαχίαν τὸν διοικητὴ τῆς φρουρᾶς τοῦ Ἀλγερίου, πού εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνετα ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς του στὴν ἀγάπῃ τῆς ὁραίας Ἑλίζας, καὶ τὸν τραυμάτισε βαρεῖα. Τὸ σκάνδαλον πού ἔξασπασε τότε ἦταν τόσο μεγάλο ὥστε ἡ ὁραία Ἰρλανδὴ ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ μὲ τὸν πᾶμπλουτο Ρώσσο εὐγενὴ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔζησε γιὰ λίγον καιρὸ μαζί του, σπαταλώντας σὲ διασκεδάσεις τὴν περιουσίαν του. Ἀλλὰ ὁ Ρώσος κόμης δὲν ἄργησε νὰ τὴν βαρεθῇ καὶ ἔτσι ἡ Ἑλίζα Λύντς ντέ Κατρεφάξ βρέθηκε μίαν ἡμέραν στὴν ἀνάγκη νὰ μεταβάλῃ τὸν ἄνομιο ἔρωτα σὲ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα. Ὁμορφὴ, ἔξυπνη καὶ ἀσυνείδητη ὥστε ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ μὴ ἀπὸ τὴν πύλιν πὺρ περιφρονησμένη τοῦ Παρισιῶ. Ἀλλὰ οὔτε τὰ πλούτη πού εἶχε συσσωρεύσει, οὔτε ἡ ζήλεια τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Παρισινοῦ ἡμίκοσμου ἐφθάναν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν φιλοδοξίαν τῆς «Ἑλ», ὅπως τὴν ὀνόμαζαν οἱ πύρ εὐνοοῦμενοί της. Τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ βρῇ τὸ μεγάλο της «θύμα», ἕναν ἄνδρα πού θὰ τὴν βοηθοῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ φιλόδοξα ὄνειρά της.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ἦταν ὁ στρατηγὸς Φραντσίσκο Σολάνο Λοπέθ πρῶτος υἱὸς τοῦ Ἀντόνιο Λοπέθ, πού εἶ-

χε αὐτοανακηρυχθῇ σὲ δικτάτορα τῆς Παραγουάης καὶ διοικοῦσε τὴν χώρα του πύρ ἀπολυταρχικὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Τσάρους τῆς Ρωσίας. Ὁ Φραντσίσκο Σολάνο Λοπέθ εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὴν Εὐρώπην γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον, ἐπειδὴ προοριζόταν νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέρα δικτάτωρ τῆς Παραγουάης. Φορτωμένος χρυσάφι, ντυμένος μὲ μὴ παράξενη στρατιωτικὴν στολὴν πού θύμιζε ἀπερρέτα, καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν ἀνάλογον ἀκολουθίαν, ὁ στρατηγὸς Φραντσίσκο Λοπέθ ἔγινε γρήγορα ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ Παρισιῶ πού ἡ ἐμφάνισή τους προκαλοῦσε τὴν γενικὴν θυμηδία. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπασιπότης του ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ τὴν ὁραία Ἑλίζα ντέ Κατρεφάξ καὶ θέλοντας νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του καὶ μέλλοντος δικτάτορος, τοῦ μίλησε γι' αὐτήν.

— Εἶναι, ἀσφαλῶς,

ἡ ὁραϊότερη καὶ ἡ ἐξυπνότερη γυναικὴ τοῦ κόσμου, τοῦ εἶπε, ἡ μόνη γυναῖκα πού εἶναι ἄξια νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας τοῦ πρώτου στρατηγοῦ τῆς Παραγουάης.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Λοπέθ. Φέρτε τὴν ἀμέσως!

— Συγγνώμην στρατηγέ μου, εἶπε ὁ ὑπασιπότης. Αὐτὰ τὰ πράγματα γίνονται ἐδῶ στὴν Εὐρώπην κάπως διαφορετικὰ. Δὲν θὰ ἔρθῃ αὐτὴ σὲ σὰς ἀλλὰ θὰ πάτε σεῖς νὰ τὴν συναντήσετε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε πάλι καλόβουλα ὁ στρατηγός. Κανονίσατε τότε μὴ συνάντησιν.

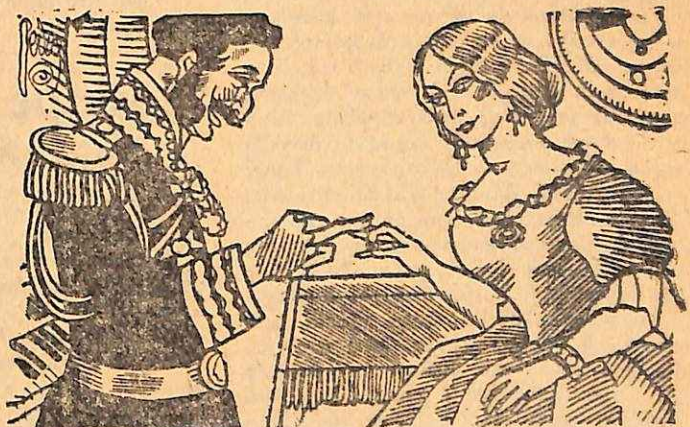
Ὁ ὑπασιπότης κανόνισε πραγματικὰ μὴ συνάντησιν πού ἔγινε μοιραία ὄχι μόνο γιὰ τὸν Φραντσίσκο Λοπέθ ἀλλὰ καὶ γιὰ δολοφονητὴν τὴν Νοτίου Ἀμερικῆς.

Μία ἡλικιωμένη, ἀξιοσεβαστὴ κυρία, δέχθηκε τὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῶν ὑπασιπότην τοῦ μέσας ἕνα ἀπλό, ἀσπικὸ σπῆτι πού δὲν παρουσιάζε τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὰ γνωστὰ σπῆτια πού εἶναι ἀφιερωμένα στὴν λατρεία τῆς Ἀφροδίτης. Αὐτὸ σπῆτι νῆς, ἡ μὴ ξανθὴ καὶ ἄλλῃ μεγαλοχρυσή, ἔδωκε «ἀ ν η ψ ι ἔ ς» τῆς ἡλικιωμένης κυρίας, προσέφερεν στοὺς ξένους ἀναψυκτικὰ καὶ καθήσαν ὕστερα νὰ τοὺς διασκεδάσουν παίζοντας πᾶνον καὶ τραγουδώντας. Ὁ στρατηγὸς Φραντσίσκο Σολάνο Λοπέθ δὲν ἄργησε νὰ γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν χάρι τῆς ξανθῆς. Καὶ ὅταν σὲ λιγὰν ἀποσύρθηκε ἡ ἡλικιωμένη κυρία, προσεβλήθη κατὰ σπῆτι καὶ ἡ μελαγχρινὴ ἐξαφανίσθηκε μὲ τὸν ὑπασιπότην τοῦ στοῦ διπλανοῦ δωματίου,

ὁ ἀγροίκος στρατηγὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σακκούλιν γεμάτο χρυσὰ νομίσματα καὶ τὰ πρόσφερε στὴν ὁραία Ἑλίζα γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ θέληγά της. Μὰ ἡ Ἑλίζα δὲν πῆγαινε τὴν φορὰ αὐτὴ γιὰ λεπτὰ. Ὁ στρατηγὸς ἀπὸ τὴν Παραγουάη ἦταν τὸ μεγάλο θῦμα πού ζητοῦσε τόσον καιρὸ.

— Ἐμεῖς στὴν Εὐρώπην δὲν δίνουμε τὴν ἀγάπην μας γιὰ χρυσάφι, τοῦ εἶπε πονηρὰ, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκτίμησιν. Πάρτε λοιπὸν πίσω τὰ λεπτὰ σας καὶ μίληστε μου γιὰ τὴν ὁραία σας πατρίδα τῆς ὁποίας θὰ γίνετα μίαν ἡμέραν ὁ ἄξιος ἀρχηγός.

Καὶ ὁ στρατηγὸς τὴν φίλησε, τῆς εἶπε ὅσο πύρ πολλὰ μποροῦσε γιὰ τὴν πατρίδα του, γιὰ τὸν φυσικὸν της πλοῦτον καὶ γιὰ τὰ μελλοντικά του σχέδια. Ἡ Ἑλίζα τὸν ἀκούε μὲ προσοχὴ καὶ ὅταν ὁ στρατηγὸς τελείωσε τὴν ἀφήγησίν του, δὲν τῆς ἔμεινε πιά ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὺρ βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς μεγάλης τῆς καριέρας. Ἡ δόξα τὴν προέμενε μὲ ἀνυ-

Ἡ Ἑλίζα πού εἶχε χάρισι γιὰ ἀνάμνησιν ἕνα δαχτυλίδι.

κτὲς ἀγκάλες.

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τῆς παρὰ τὸ ἄλλο πρῶτ. Ἡ Ἑλίζα τοῦ εἶχε χάρισι: γιὰ ἀνάμνησιν ἕνα δαχτυλίδι πού, καθὼς τοῦ εἶπε, τὸ φοροῦσε ὁ Μέγας Ναπολεὼν σὲ ὅλες του εἰς ἐνδοξες μάχας.

— Πάρτε το! τοῦ εἶπε. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ εἶχε δωρήσει σὲ ἕναν συγγενὴ μου πού ἦταν στρατηγὸς στὸν γαλλικὸν στρατὸ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ κληρονομήσα. Πάρτε το. Ἀνῆλαι σὲ σὰς, τὸν μέλλοντα Μεγάλον Ναπολέοντα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς!

Ὅταν τὸ ἄλλο βράδυ ἡ Ἑλίζα ντέ Κατρεφάξ ἐξηνόουσε γιὰ τὸ ἐπίσημον γεύμα πού παρέθετε πρὸς τιμὴν τῆς στὴν προσέβια τῆς Παραγουάης ὁ στρατηγός, ἔβριξε μὴ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη τῆς. Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν τῆς φάνηκε σὰν νὰ φοροῦσε κορώνα στὸ κεφάλι της, καὶ κἀνώντας μὴ βαθεῖα ἀπόκλιση μπροστὰ στὸν καθρέφτη, μίθρησε:

— Χαίρετε, Μεγαλειοτάτη!

Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἡ πρωτεύουσα τῆς Παραγουάης Ἀσουθὸν ὑποδεχόταν τὸν Φραντσίσκο Λοπέθ ἐπιστρέφοντα μὲ τὴν συνοδείαν τῆς γυναικας πού θὰ αἰματοῦντο δολοφονητὴν τὴν χώρα. Ἡ προκλητικὴ τῆς ἐμφάνισις καὶ ἡ ἀφάνταστη σπατάλῃ μὲ τὴν ὁποία ζοῦσε εἰς βάρος τοῦ ἥθους καὶ ἐργατικοῦ λαοῦ, τὴν ἔκαναν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἀσυμπαθῇ. Πολλοὶ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τῆς δείξουν κατὰ πρόσωπον τὴν περιφρόνησίν τους. Καὶ ἡ Ἑλίζα κράτασε σημείωσιν γιὰ νὰ τοῦ

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ

Του Χέρμαν Λάντον

Η υπόθεση
«Κάλμον-Μπρήκ»

ΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ την πρωινή του εφημερίδα, καθώς έπαιρνε ένα πρωτό πρωτόγευμα του στήν δερμάτινο του μεγάρου του, ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός καθώς διάβασε την είδηση:

Η ΥΠΟΘΕΣΗ «ΚΑΛΜΟΝ-ΜΠΡΗΚ»

«Η αίτηση του Πήτερ Κάλμον, περί αναθεώρησης της δίκης του, απερίφωτη από το Άνωτατο Δικαστήριο. Συνεπώς εις τον μελλοθάνατον Κάλμον δεν απομένει παρά η έλπίς να του δοθή χάρις, πράγμα αμφίβολον ως εκ της απήχσεως την οποίαν είχε το έγκλημά του εις την κοινήν γνώμην. Συντάκτης μας, επισκεφθείς τον συνήγορο του καταδίκου τον εδρε τελείως απηλπισμένο. Ο διάσχυος δικηγόρος εξακολουθεί εν τούτοις να πιστεύη εις την αθωότητα του πελάτου του, παρά τας συντριπτικές ενδείξεις που υπερέωσαν τους ενόρκους να εκδώσουν την θανατικήν έτυμωγείαν. Όσον αφορά τας δέσμας των 35.000 λιρών, δεν εβρέθη μέχρις ώρας ήντις αυτών παρὰ τας ερευνάς του αστυνομικού επιθεωρητού Σούμερ, όλα δε πείθουν ότι ο Πήτερ Κάλμον θα πάρη το μυστικόν του εις τὸν τάφον.»

Αφού ξαναδιάβασε την είδηση, ο άριστοκράτης πήγε στο τηλέφωνο και πήρε το ακουστικό:

— Άλλο-άλλο! Καλημέρα Σούμερ. Τι γίνεσαι; Έχω μέρες να σε δω. Α! Καταλαβαίνω. Ψάχνεις να βρῆς τις 35.000 λίρες του Μπρήκ. Απερίφωτη η αίτηση αναθεώρησης της δίκης; Πότε η έκτέλεσις; Ω! Έχεις λοιπόν 28 μέρες ακόμη ο κατάδικος μπροστά του. Σε 28 μέρες μπορεί ν' αλλάξει η όψη του κόσμου. Έοχεσαι να φῶμε μαζί το μεσημέρι; Καλά. Θα 'άψω όλη τη φροντίδα στον Μπίλκιγκ. Γεια σου.

Κατὰ τὴν μιὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς Μπίλκιγκ πηγαινοερχόταν στήν τραπεζαρία φέρνοντας γεμάτες πινατέλλες καὶ παίρνοντας τις ἄδειες, οἱ δύο φίλοι συζητοῦσαν γιὰ τὴν πολυκύριστη ὑπόθεση Κάλμον-Μπρήκ.

— Καὶ ὅμως! ὑπεστήριζε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Μοῦ φαίνεται φίλε μου πὼς ὁ Κάλμον εἶναι ὅμμα δικαστικῆς πλάνης. Μὴν ξεχνᾷς μιὰ σημαντικὴ λεπτομέρεια. — Ποιά;

— Τὸ ὅτι δὲν βρέθηκαν οἱ 35.000 λίρες γιὰ τὴς ὁποῖες ἔγινε τὸ ἐγκλημα!

— Βρέθηκαν ὅμως 2.800 λίρες στήν τσέπη του Πήτερ Κάλμον κατὰ τὴν στιγμή τῆς συλλήψεώς του. Πού τις βρῆκε αὐτὸς τις 2.800 λίρες ὁ Κάλμον, ὁ ὅποιος τὴν προπαρμονὴ τοῦ ἐγκλήματος εἶχε πούλησε τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ 500 λίρες μολοντὶ τοῦ εἶχε στοιχίσει

κι' ἀνέθηκε ἀργά-ἀργά στὸ πρῶτο πᾶτωμα. Μόλις ὥστόσο ἔφθασε σὲ μιὰ πόρτα καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλειδάκι γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὡπισθοχώρησε ἐντρομος ἀφίνοντας μιὰ μικρὴ πνιγμὴν φωνή. Ἡ πόρτα, ἀνοίγει σιγά-σιγά μόνη της! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἄμεταλαντευόμενος, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν ἢ νὰ κραυγάζῃ ζῆτῶντας βοήθεια. Δὲν πρόλαβε ὥστόσο ν' ἀποφασίσῃ καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε δρόμελα καὶ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, δύο στίβα-ρά χέρια τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὴν μέση, τὸν σήκωσαν σὺν νύκταν πονηρὸς καὶ τὸν περνοῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ σὺν ἓνα μόνον μοσχοδάλλι. «Ένα σαρδωνιστὸ γέλιο ἔφθασε στ' αὐτιά του με τὸν κρότον τῆς πόρτας ποὺ ἔκλεισε ξοπίσω του. Ἀφ' οὗ ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, ὥρ-θώθηκε, γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ἡλε-κτρικοῦ καὶ περιέφερε δόλοφονα τὸν τὸ βλέμμα του. Μέσα στὸ χάλλ τὰ εἶδεν όλα στὴ θέση τους ἀλλὰ μόνις πέρασε στήν βιβλιοθήκη του, ἔμεινε σὺν ἀπολι-θωμένος. Τὰ συρτάρια ἔλα τοῦ τραπέζι-οῦ του βρισκόνταν τραβηγμένα καὶ τὸ περι-εχόμενό τὸν σκόρπισε στὸ τραπέζι καὶ στὸ πάτωμα. Ὁρθάνοιχο ἦταν καὶ τὸ μικρὸ του χρηματοκιβώτιο! Μὲ τρεμάμενα χέ-ρια ἐπίσε ἓνα μυστικὸ ἐλατήριο στὸ πό-δι τοῦ τραπέζι-οῦ του καὶ ἀναστένανς μ' ἀνακούφιση μὲλις σχηματίσθηκε κάποιο ἀνοιγμα καὶ κύτταξε μέσα σ' αὐτό. Σα-νᾶκλεισε τότε τὸ μικρὸ ἀνοιγμα καὶ προ-χώρησε στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιό του. Ένα ἐπισκεπτήριο τυλιγμένο σὺν σιγαρέττο καὶ σφηνωμένο στήν κλειδα-ριά, τοῦ κίνησε τὴν προσοχή. Τὸ τράθη-ξε καὶ διάβασε κατὰπληκτικῶς:

— Ναι. Ἄν σκόπευε ὅμως νὰ τὸν δο-λοφονήσῃ κι' αὐτόν, θὰ τοῦ ἐπετίθετο ξαφνικά, ἀμέσως μόνις ἔκλεισε τὴν πόρτα ξοπίσω του. Δὲν θὰ τὸν πῆγαινε μέσα στήν τραπεζαρία του νὰ τοῦ δείξῃ ποῦτα τὸ πτώμα... καὶ νὰ τὸν δολοφονή-σῃ κατόπιν. Ὑστερα, ἔχουμε τὴν κα-τάθεση τοῦ πόλιςμαν πρῶτος ἔτρεξε στὶς φωνὲς τοῦ Τζίμ Πόρτεν. Αὐτὸς θε-βαίωσε στήν δίκη ὅτι βρῆκε τὸν Τζίμ Πόρτεν ἔκτακτο καὶ τὸν Πήτερ Κάλμον σὺν ἀπογαυνωμένο σὲ ἓνα φωτεῖο, νὰ κυττάξῃ μὲ φόβη τὸ πτώμα τοῦ Μπρήκ. — Ἰσως, ἀντικρύζοντας τὸ πτώμα τοῦ φίλου του νὰ κυριεύθηκε ἀπὸ τὸν τρόμο. — Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ πιθανά, εἶ-ναι ὅμως καὶ πολὺ ἀπίθανα Σούμερ. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια: Φοβῶμαι ὅτι ἔ-γινε πάλι μιὰ δικαστικὴ πλάνη. Έω-σὸν δὲν βρισκόνταν οἱ 35.000 λίρες θὰ ἔ-ξακολουθῶ νὰ ἀμφιβάλλω.

— Ἄλλὰ βρέθηκε κάτι πολὺ πρὶ περ-σικῶ: Βρέθηκε ἡ τσάντα μέσα στήν ὁ-ποία βρισκόνταν, οἱ τριανταπέντε γιλιάν-δες καὶ ἡλίαντα βρέθηκαν στὸ πηγᾶδι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Πήτερ Κάλμον!

— Πόδες τέτοιες ἐνδείξεις δὲν στεί-λανε ἰσθῶς στήν κομιτάδα! Ἄλλὰ εἶπα-με: Μεσολαβῶν 28 μέρες ὡς τὴν στιγμή τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως.

ΜΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυ-χτα, ὅταν ἓνα ταξὶ σταμάτησε μπρὸς στήν πόρτα μιᾶς μικρῆς πολυκατοικίας καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἓνας κοντὸς καὶ ἀδύνατος νέος νευμένος με σκύβιν, ὁ ὅ-ποιος ἀπερῶε τὴν μεσάκλειστη πόρτα

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τις δέκα τὸ πρωί, ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ ἔ-παιξε στὸν κήπο τοῦ μεγάρου του με τὸν σκύλο του Ἀλήτη, ὅταν ἡ καγκελῆνια πόρτα τοῦ κήπου τοῦ ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ ἰνσπéκτωρ Σούμερ.

— Πῶς εἶδῶ; Μήπως σκάρωσε τίποτα πάλι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Ναι, διέρρηξε τὸ σπίτι καὶ τὸ χερ-ματοκιβώτιο τοῦ Τζίμ Πόρτεν

— Τοῦ κυριωτέρου μάρτυρος κατήγο-

νίας στὴν δίκη τοῦ Πήτερ Κάλμον;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ τί τοῦ πῆρε;

— Τίποτα. Τοῦ ἄφισαν ἓνα μικρὸ χαρτζιλίκι!

— Τί θυμάσαι τύπος! Ἐπῆγες γιὰ νὰ κλέψῃ, βρῆκε κακομοιριά καὶ φτώχεια καὶ ἄφισε κατὶ! Καὶ ὁ ἡλίθιος αὐτὸς τὸν κατήγγειλε;

— Μεταξὺ μας τώρα, Μάρτεν. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ πῆρε κατὶ ὁ «Λωποδύ-της-Φάντασμα» ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Πόρτεν. Τί πῆρε ὅμως; Ἀγνωστο. Ὡς τὸ μάθουμε ὥστόσο σὲ λίγες μέρες. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ διάρρηξις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζίμ Πόρτεν σχετίζεται με τὴν καταδί-κη τοῦ Πήτερ Κάλμον.

Ὁ Μπίλκιγκ ποὺ ἔφθασεν ἐκεῖνη τὴ στιγμή βιαστικῶς, διέκοψε τὴν συνομί-λιαν δύο φίλων.

— Μίστερ Σούμερ, σὰς ζητοῦν ἀπὸ τὴν Σκότλαντ-Γουάτ στὸ τηλέφωνο.

— Ναι; Εἶχα εἰδοποιήσει ποῦ θὰ με βρῖσκανε ἂν παρουσιαζόταν τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ. Ἀς δοῦμε λοιπὸν τί τὸ ἐξαιρετικὸ παρουσιάσθηκε. Καὶ ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἄφισε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἐπέστρεψε σκεπτικῶς κοντὰ στὸν Μάρτεν Ντάλ.

— Χμ! Δὲν στὰ ἔλεγα; Κάτι τὸ ἐξαι-ρετικὸ συμβαίνει με τὴν ὑπόθεση Κάλ-μον-Μπρήκ.

— Ἀγλαδῆ;

— Ὁ Τζίμ Πόρτεν ἔλαβε ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ Πήτερ Κάλμον, ἀπὸ τὴν φυλακή. Ὁ κατάδικος τοῦ γρά-φει ὅτι θὰ δραπετεύσῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ!

— Καὶ ὁ Τζίμ Πόρτεν τρομοκρατή-θηκε;

— Φυσικά! Ὁ Πήτερ Κάλμον, ἂν πράγματι καπορθώσῃ νὰ δραπετεύσῃ, εἶ-ναι ἱκανὸς νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰτὶ ἡ δι-κή του κατάθεση τὸν παρέδωσε στὰ χέ-ρια τοῦ δημίου.

— Καὶ σκέπτεσαι ὅτι εἶναι δυνατό νὰ δραπετεύσῃ ὁ Πήτερ Κάλμον;

— Τελείως ἀδύνατο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ φαίνεται περίεργο, εἶναι πὼς καπορθώσε ὁ Πήτερ Κάλμον νὰ στείλῃ στὸν Τζίμ Πόρτεν αὐτὴ τὴν ἀπειλητικὴ ἐπιστολή. Ἡ ἀλληλογραφία τὸν καταδί-κων καὶ προπάντων τὸν μελλοθάνατον, λογοκρίνεται!

— Ναι. Εἶναι ἀρεστὰ πείσωρο, Ἀ-κουσε Σούμερ. Κάνουμε μιὰ δουλειά;

— Τί δουλειά;

— Ἐργεσαι νὰ με βοηθήσῃς νὰ παρ-δώσουμε τὸν Τζίμ Πόρτεν στὰ χέρια τοῦ δημίου καὶ ν' ἀποδώσουμε στήν κοι-νωνίαν τὸν Πήτερ Κάλμον;

— Εἶσαι ἀστείλος! Βλέπω ὅτι ἔγινε ὁ Πήτερ Κάλμον ἀλλὰ καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ Τζίμ Πόρτεν, σκότωσε τὸν Μπρήκ!

— Ἀκριβῶς.

— Ἐννευε μεγάλη φαντασία. — Βοὲ ἔχω με ποῦ σοῦ λέω! Κάθη-σε νὰ τὰ ποῦες ἓνα γεράκι...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες, ὁ Τζίμ Πόρ-τεν παρουσιάζοταν καὶ πάλι κατὰπληκτικὸς στήν Σκότλαντ-Γουάτ καὶ ἐπεδείκνυε τὸν ἑαυτὸν δεινῶς ἐπιστολὴ τοῦ Πήτερ Κάλμον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπανέλαμβε ἀ-

πὸ τὴν φυλακή, ὅτι θὰ δραπετεύσῃ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ Σούμερ κυνολύχθηκε τὸν τρομοκρα-τημένο Πόρτεν θεοβαλόντάς τον ὅτι ἦ-ταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιον πᾶ-ρα καὶ ὅτι, γιὰ περισσώτερη ἀσφάλεια, θὰ διατάσσα νὰ διανυκτερεύουν δύο δεσμοφύ-λακες ἀντὶ ἐνός, ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ μελλοθάνατου Κάλμον, τοῦ ὁποῖο ἡ βα-νατικὴ ἐκτέλεσις δὲν ἦταν πιά παρὰ ζη-τήμα ἡμερῶν. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως τῆς ἑ-δρας μέρας, τὸ Λονδίνο ἀναστατώνοταν ἀ-πὸ μιὰ εἰδήση ποὺ δημοσιεύεται στήν τελευταία σελίδα τῶν ἀπογευματινῶν φύλλων: Ὁ μελλοθάνατος Πήτερ Κάλ-μον εἶχε δραπετεύσει, καπορθώσας ἄγνω-στο πῶς, νὰ προμηθευθῇ ἓνα κεραυνόβολο βραχύνει, με τὸ ὅποιο ἐνάρκωσε τὸν δε-σμοφύλακά του! Εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακά του νὰ παίξῃ μαζί του μιὰ παρτίδα «ἐκαρπὲς» γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν δραματικὴ του θέσι καὶ κατὰ τὴν διάρ-κεια τῆς παρτίδας, τὸν ἐνάρκωσε καὶ ὄγῃς ἀπὸ τὴν φυλακὴ φορῶντας τὴ στολὴ τοῦ δεσμοφύλακος!

Διαβάζοντας τὴν εἰδήση, ὁ Τζίμ Πόρ-τεν ἔγινε σὺν τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβο του, κλειδωθήκε στὸ σπίτι του καὶ δὲν ἀνοίξε τὴν πόρτα του παρὰ στὸν Σούμερ, ὁ ὁ-ποῖος προσεφέρθη νὰ τὸν συντροφέῃ ἔλη τὴν νύχτα.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Τζίμ Πόρτεν δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ.

— Μὰ μὴ τρέμεις ἔτσι, τοῦ ἔλεγε ὁ Σούμερ. Ποῦ θὰ πάῃ; Ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆ στήν ἄλλη θὰ ξαναπέσῃ στὰ χέ-ρια μας. Τὸ σπίτι σας ἄλλωστε εἶναι κυκλωμένο ἀπὸ ἀστυνομικούς.

— Δὲν ξέρεις τί σπαταῖς εἶναι ὁ Πή-τερ Κάλμον! Ἀφ' οὗ καπορθώσε καὶ δρα-πέτευσε ἀπὸ τὸ κελλί του, θὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ μέσα σὺ σπῆτι μου.

— Ἀδίκᾳ τρέμεις. Ἀς περάσουμε στήν βιβλιοθήκη σας νὰ κάνουμε καμιά παρτίδα «ἐκαρπὲς» γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὴν ὥρα μας.

Οἱ δύο ἄνδρες πέρασαν στήν βιβλιοθη-κή, κάθισαν στὸ τραπέζι καὶ ἤρπαιαν μιὰ παρτίδα. Ξαφνικά ὅμως τὸ πασαπέ-τσμα παραμερσίθηκε βίαια καὶ φάνηκε τρομερὸς ὁ Πήτερ Κάλμον, κρατώντας δύο πιστόλια καὶ φορῶντας στολὴ δεσμο-φύλακος:

— Ἀκίνητοι καὶ οἱ δύο καὶ φηλὰ τὰ χέρια!

Πρῶτος ὁ Σούμερ ὕψωσε σὺν ἀπολι-θωμένος τὰ χέρια του. Ὁ Τζίμ Πόρτεν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑψώσῃ τὰ χέρια του. Ἐπείσαν τὰ χέρια του παλάτα ἐ-νῶ ψιθύριζε με σδυμένη φωνή:

— Τὸ ἔλεγα! Εἶμαι γαμῆρος!

— Τί ὥρα! ἔχουμε θοισαμωτικὰ ὁ Πήτερ Κάλμον. Ἰδοὺ γιὰ νὰ σκοτώσω ἐκεῖνον ποὺ με κατήγγειλε καὶ θὰ σκο-τώσω καὶ ἐκεῖνο ποὺ με ἐπίασε! Ὡς πε-θάνετε καὶ οἱ δύο!

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Σούμερ δὲν ἔκανα ἄλ-λο ἀπὸ τὸ καθήκον μου.

— Ὡς πεθάνετε καὶ οἱ δύο σας!

— Ἐλεος! ἐπετίθετε ὁ Τζίμ Πόρτεν. Μὴ με σκοτώσῃς Πήτερ.

— Μόνον ἓνας τρόπος ὑπάρχει νὰ μὴ πεθάνω: Νὰ μὴ παραδώσῃς ἀμέσως τις 35.000 λίρες τοῦ Μπρήκ, γιὰ νὰ ζή-σω πλούσιος στὸ ἐξωτερικόν. Ἄν μοῦ τις

παραδώσῃς θὰ σὰς δέσω καὶ θὰ σὰς φι-λώσω μόνο καὶ τοὺς δύο καὶ θὰ φωνώ. Κάνε γρήγορα ἢ ἀγαπᾷς τὴν ζωὴ σου! — Δὲν τις ἔχω! Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ τὸν Μπρήκ.

— Σὺ τὸν σκότωσες! Γνώριζες ὅτι: θὰ μετέφερες αὐτὸ τὸ ποσὸν ἀπὸ τὴν μιὰ Τράπεζα στήν ἄλλη, τὸν παρηκολούθησες καθὼς ὀγῇκε με τὴν τσάντα ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ τὸν σταμάτησες ξαφνικά καταμεσῆς τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ τοῦ πῆς ὅτι, εἶχα πέσει ὅμμα δυστυχήματος καὶ ὅτι χαροπάλευα στὸ σπίτι μου. Ἐπεί τὸν ἔφερες στὸ σπίτι μου καὶ τὸν δολοφονή-σες. Κατόπιν ἤλθες καὶ με βρῆκες γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃς δῆθεν τὰ κυάλια μου γιὰ νὰ πᾶς στὸν ἱππόδρομο. Σὲ πῆρα μαζί μου στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὰ κυάλια μου καὶ, μόνις μῆνυκα καὶ εἰ-δάμε τὸν φίλο μας δολοφονημένο, χάλια-σες τὸν κόσμο φωνάζοντας πὼς ἐγὼ εἶχα δολοφονήσει τὸν Μπρήκ!

— Ψέμματα! Δὲν ἔκανα τέτοιον πᾶ-γμα! Μπορεῖ νὰ μὴ τὸν σκότωσες εὐὺ ἄλ-λα οὐτὲ ἐγὼ τὸν σκότωσα!

— Ἀληθῆρες! Νομίζεις πὼς δὲν ξέρω ὅτι ἂν δὲν πλήρωνες κάποιο χρέος σου 3000 λιρών, θὰ πῆγαινε στήν φυλακὴ ὡς πλαστογράφος; Πῶς τὸν πλήρωσες αὐτὸ τὸ χρέος ἀφ' οὗ εἶσαι ἀκόμη ἐλευθε-ρος; Ποῦ ἔχεις τις λίρες τοῦ Μπρήκ;

— Ἀδίκᾳ με κατηγορεῖς καὶ ἀδικᾶ ὁλεις νὰ με σκοτώσῃς!

— Ἄν κινήσῃς χάθηκες!

Καὶ προχωρῶντας στὸ τραπέζι, ἐπεί-σε τὸ μυστικὸ ἐλατήριο καὶ ἀνοίξε ἡ κρύ-πη.

— Ἰνσπéκτωρ Σούμερ, ἰδοὺ οἱ χιλιάδες τοῦ Μπρήκ, γιὰ τις ὁποῖες κατεδικάσθη ὁ ἀθῶος Πήτερ Κάλμον! Ἰδοὺ καὶ τὸ ἐ-ξωλημένο γαμμάτιο τῶν 3 χιλιάδων. Ὁ Σούμερ εἶχε ἀλλάξῃ κιόλας ἑσος. Ἀτάραχος, φλεγματώδης, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν μέση του τις χειροπέδες.

— Ὁμολογεῖς;

Ὁ Πόρτεν δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἀντι-μετωπίσῃ διμῆτωπο πόλεμο.

— Ναι. Ἐγὼ τὸν σκότωσα. Ψιθύρισε, ἀλλὰ ἡ πρόθεσί μου ἀρεστὰ δὲν ἦταν νὰ τὸν σκοτώσω...

— Καλά, καλά. Δῶσε τώρα τὰ χέρια σου νὰ σοῦ φρεσῶ τὸ ὠραῖο αὐτὸ βρα-χιόλι γιὰτὶ διάζωμαι νὰ βγάλω τὸν Πή-τερ Κάλμον ἀπὸ τὴν φυλακή.

— Τὸν Πήτερ Κάλμον; Νὰ τὸν βγά-λεις;

— Ναι. Αὐτὸς ἐδῶ... γιὰ στοίχη, κατ-τάξῃ τὸν γιόκοι τὴν μεταμύσησίν του...

Εἶναι ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

— Μὰ πῶς ἀνεχάμωφες τὴν κόμπη τοῦ τραπέζι-οῦ; ρωτοῦσε ἔπειτα, τὸν Μάρτεν Ντάλ τὴν ὥρα τοῦ γευμάτου, ὁ φίλος τοῦ Σούμερ.

— Ἀ πλὸς στατα, ἔχουμε ἐκεῖνος. Μὲ ἐπληροφόρησε ὁ «Λωποδύ-της-Φάντασμα». Ὁ Πόρτεν ἔχουμε τὴν ἀνοησία, μόνις τὸ χρηματοκιβώτιό του ἀνοήσια, μόνις τὸν κατεβρύθη στήν ὁρῆθηκε ἀνοήτῶς, νὰ κατεβρύθη στήν ὁρῆθηκε γιὰ νὰ ἐξαχθῇ, ἂν τὰ γοή-κρηπτη γιὰ νὰ ἐξαχθῇ, ἂν τὰ γοή-κατὰ του βρισκόται ἐκεῖ. Αὐτὸ τὸν ἔκα-ψε, γιὰτὶ ὁ ἀνολύπτος «Λωποδύτης-Φάντασμα» δὲν εἶνε ἀκόμη ἀναμωσῆ-ται.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
ΤΑΣΟΥ ΑΥΓΑΘΟΝΙΤΗ
(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς)

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Μπερτέν, μία νέα και όμορφη γυναίκα, αφού έζησε μία μαρτυρική ζωή κοντά στον άνδρα της, χηρεύει. Η πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ο άντρας της ήταν να αναζητήσει μία κόρη που είχε από τον εραστή της Ροβέρτο Βαλλεράν, προτού παντρευθεί, και που είναι τώρα 19 ετών. Ο Βαλλεράν, όμως, που ήταν βαρειά αρρώστος, την διώχνει. Μετά την αναχώρησή της ο Ροβέρτος καταβεβλημένος από την συγκίνηση πεθαίνει. Η Μαργαρίτα αρρώσταίνει.

12ον

ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ αυτός φορούσε μακρύ γούνινο επανωφόρι, πλατύγυρο καπέλλο και χονδρό μάλλινο κασκόλ. Γυαλιά βαθυάλαξα έκρυψαν τα μάτια του. Στο χέρι του κρατούσε μία μικρή βολύτα εντελώς καινούργια.

Μόλις τον είδε ο ξενοδόχος έτρεξε να τον υποδεχθεί.

— Έρχεσθε από το Παρίσι, κύριε; τόν ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Και θα μείνετε απόψε εδώ;

— Βέβαια... Ήλθα για την κηδεία του κ. Ροβέρτου Βαλλεράν.

Ο ξενοδόχος κούνησε το κεφάλι του με θλίψη.

— Μεγάλη ζημία για την περιφέρειά μας! είπε. «Αχ! τον κ. Βαλλεράν θα τον λυπηθούν όλοι. Η κηδεία του θα γίνει αύριο το πρωί στις ένδεκα ακριβώς. Θα είναι πάρα πολλές κόσμος. Θα πάρετε μήπως τίποτα πριν κοιμηθείτε;

— Βεβαίως! Και όσο μπορείτε πιά γρήγορα. Τό κρύο μου άνοιξε την όρεξη!

— Αμέσως!... Πού θέλετε να φάτε εδώ ή στο δωμάτιό σας;

— Προτιμώ εδώ, κοντά στη φωτιά.

— Θα πω να σας φέρουν αμέσως το φαγητό. Άντώνη, παιδί μου, γρήγορα έ-να καθέρι τραπέζιόμντρο! Έσθ. Βικτωρία, πήγαινε να ετοιμάσεις το κυρίου ένα κρεβάτι.

— Στο πρώτο πάτωμα; ρώτησε η υπηρέτρια.

— Ναί...

— Μα δεν έχω κανένα δωμάτιο στο πρώτο πάτωμα, παρά μονάχα το διπλανό της κυρίας που είναι αρρώστη και που φωνάζει δυνατά. Αυτό δεν θα είναι ευχάριστο για τον κύριο...

— Έχεις δικη, έτοιμασε λοιπόν το 9, στο δεύτερο.

Η Βικτωρία βγήκε.

Ο ταξιδιώτης με τα μπλε γυαλιά άκουσε τον διάλογο αυτό.

— Έχετε μήπως εδώ καμμία αρρώστη; ρώτησε τον ξενοδόχο.

— Μάλιστα κύριε, μία ξένη κυρία, πολύ καθώς πρέπει που ήλθε χθες στο Ρομύλλο κατάγεση και που μας έγύρισε από

Ένα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

του Ε. ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

τον Πύργο του Βιρϋ με δυνατό πυρετό και παραμυλητά.

Ακούγοντας να γίνεται λόγος για τον Πύργο Βιρϋ ο άγνωστος ταξιδιώτης, σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε τον ξενοδόχο.

— Με παραμυλητά; ρώτησε.

— Δυστυχώς ναί.

— Και πώς το έπαθε αυτό;

— Αυτή η κυρία είχε πάγει χθες το βράδυ με άμαξι στον Πύργο Βιρϋ και σήμερα το πρωί ξαναπήγε... Χωρίς άλλο θα ήταν φιλενάδα του κ. Ροβέρτου γιατί αλλιώς δεν θα της έστοιχίζε τόσο πολύ ο θάνατός του...

— Είναι νέα ακόμη ή πελάτις σου;

— Μεταξύ τριάντα και σαράντα ετών.

Είναι όμως πολύ όμορφη!

— Και φορεί κατάμαυρα;

— Μάλιστα κύριε.

— Ξέρεις το όνομά της;

— Όχι... Είχα σκοπό να της το ζητήσω για να την καταγράψω στα βιβλία μου, αλλά δεν πρόφτασα. Μήπως την γνωρίζετε εσείς;

— Νομίζω πως την γνωρίζω. Από όσα μου είπες για την ηλικία και το ντύσιμό της... Θα είναι καμιά από τις στενές συγγενείς του βουλευτού...

Και συνεπλήρωσε ο ταξιδιώτης από μέσα του:

«Θα είναι η γυναίκα που είδα χθες στον Πύργο, η πρώην έρωμένη του θείου μου Ροβέρτου Βαλλεράν, η μητέρα της νόσου που θα τα κληρονομήσει όλα, αν δεν βάλει κανείς τα πράγματα στην θέση τους».

Ο άγνωστος, κατάλαβε ήδη από τα λόγια αυτά, ότι ο άνθρωπος με την γούνα και τα σκούρα γυαλιά δεν ήταν άλλος από τον άνεψιό του Βαλλεράν, τον Λεοπόλδο Λαντιέ μεταμφιεσμένο.

Άφου πήρε τα τρία χιλιάρικα από τον εξάδελφό του Πασκάλ Λαντιέ, πήγε και αγόρασε νέα φορέματα, άλλαξε την φυσιογνωμία του σαν ένας τέλειος ήθοποιος και κατόπιν έφυγε για το Ρομύλλο.

— Και η ταλαιπωρη γυναίκα κινδυνεύει; ρώτησε πάλι τον ξενοδόχο.

— Όχι, πολύ!

— Φωνάζετε κανένα γιατρό;

— Τον πρώτο του τόπου μας, ήρθε μάλιστα δυο φορές και έγραψε συνταγές, μάς είπε όμως ότι δεν έγγυαται για τίποτα... Έννοείτε ότι το πράγμα είναι σπουδαίο...

— Πραγματικά... Εύτυχως, όμως, οι γιατροί γελιούνται συχνά, ή μεγαλοποιούν τα πράγματα για να παίρνουν κούρες...

Ο ξενοδόχος γέλασε:

— Έχετε δικη, είπε... Βλέπω ότι ξέρετε καλά τον κόσμο...

Το γεύμα του ταξιδιώτη είχε σερβι-

ρισθεί εν τώ μεταξύ και ο ξενοδόχος αποτραβήχτηκε διακριτικά για να τον αφήσει να φάγη.

Ο άλλος ρίχτηκε με πολλήν όρεξη στο φαγητό, σαν άνθρωπος του οποίου τίποτε δεν έδαυνε την συνείδηση.

«Χωρίς άλλο είμαι ένας άνθρωπος πολύ τυχερός! έσκέπτετο τρώγοντας ο Λεοπόλδος Λαντιέ. Τό εμπόδιο που με ανησυχούσε τόσο, φεύγει από τη μέση μόνο του... Έκείνη την μητέρα την φοβόμουν πολύ... Θα μπορούσε, μετά τον θάνατο του Ροβέρτου Βαλλεράν να απαιτήσει δικαστικώς την κόρη της και να αναγκάσει την αστυνομία της την κάμνει αντίσχυση... Όταν θα σιωπηθί από το κρεβάτι: — αν θα σιωπηθί! — ή υπόθεσις θα είναι τελειωμένη. Τό κορίτσι θα έχη πάει να βρει τον πατέρα του, ή κληρονομία θα είναι στα χέρια μας... και τρέχα γύρευε».

Ο Λεοπόλδος έζητησε και δεύτερο πιάτο φαγητό, ήπιε τρία-τέσσερα μικρά ποτήρια σαμπάνια και αφού πήρε τον καφέ του και κάπνισε ένα τσιγάρο, ανέβηκε στο δωμάτιό του και έπεσε στο κρεβάτι του. Σε λίγο κοιμότανε βαθειά.

Ο θάνατος του βουλευτού είχε κάνει σ' όλη την περιφέρεια βαθειά αίσθηση. Τό πρωί της άλλης μέρας και κατά τας δέκα, άπειρο πλήθος είχε φθάσει στον πύργο του Βιρϋ. Οι επίσημοι, οι συγγενείς και γνωστοί έμπαιναν μέσα, οι άλλοι, οι χωρικοί, οι κάτοικοι του Ρομύλλου, είχαν περικυκλώσει τον πύργο.

Τό φέρετρό του Ροβέρτου Βαλλεράν ήταν έκτεθειμένο στο περιστύλιο.

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ, χωρίς στην καλή του εμφάνιση, είχε κατορθώσει να εισδύσει στο εσωτερικό του πύργου και να ανακατευθί με τον άλλον κόσμο των συγγενών και φίλων. Διακριτικώς πηγαίνοντες μέσα στο πλήθος, είχε τεντωμένο τό αυτί του για να πιάσει καμμία κουβέντα που θα μπορούσε να του δώσει κάποια νέα πληροφορία ή να του χρησιμεύσει οπωσδήποτε.

Ξαφνικά σταμάτησε σ' ένα μικρό δμύλο ο οποίος μιλούσε για τον νεκρό.

— Ίσως σφραγισθούν, έλεγε ένας από τον δμύλο.

— Πιθανόν, απάντησε ένας άλλος.

— Κατ' απαίτησιν των κληρονόμων;

— Όχι, γιατί δεν ξέρει κανείς αν είναι εδώ, άλλ' ούτε είναι βέβαιο αν υπάρχουν και αν έχουν δικαίωμα κληρονομίας, αφού ο Ροβέρτος Βαλλεράν δεν έχει κάνει ποτέ λόγο περί συγγενών. Η σφράγισις θα γίνει κατ' αίτησιν του εισαγγελέως στον οποίον ο δήμαρχος του Βιρϋ ανήγγειλεν επίσημως τον θάνατον του οικοδεσπότη. Ο ειρηνοδίκης πρέπει να έχη πάρει ήδη διαταγές...

— Όπωσδήποτε, φρονώ ότι ή σφράγισις θα γίνει μετά την κηδεία.

— Α, βέβαια...

Η εμφάνισις της κυρίας Αιμιλίας βουτηγμένης στο πένθος διέκοψε την συνομιλίαν.

Ήταν ή ώρα της κηδείας.

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ πλησίασε την

πιστή γυναίκα για να είναι κοντά της και να την επιβλέπη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Έκείνη την στιγμή ένας κοντός και λιγνός άνδρας διέσχισε τό πλήθος και διηυθύνθη προς τό φέρετρό.

— Α! Νά ο γραμματέας του ειρηνοδικείου... ψιθύρισε κάποιος.

Ο Λαντιέ έστρεψε τό κεφάλι.

Ο γραμματέας αφού πήρε λίγο άγίασμα από τό άσημένιο δοχείο που ήταν κοντά στο φέρετρό και τό έρράντισε, ύποκλιθηκε και στράφηκε προς την κυρία Αιμιλία.

— Η ευγένια σας είσθε ή κυρία Σολιέ, ή οικονόμος του κ. Βαλλεράν;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ή κυρία Αιμιλία.

— Ο κ. ειρηνοδίκης, κυρία, λυπείται πολύ που δεν μπορεί να παρευρεθί στην κηδεία του βουλευτού μας, τον οποίον εκτιμούσε πολύ. Σήμερα τό πρωί τον έκάλεσε ο εισαγγελέας του Τροάιγ και θά έλθη εδώ μετά την κηδεία για να σφραγίση την κατοικία του μακαρίτου. Μου ανέθεσε λοιπόν να σας είδοποιήσω ότι ή παρουσία σας θά είναι αναγκαία.

— Θα είμαι στην διάθεση του κυρίου ειρηνοδίκη, κύριε.

Ο γραμματέας έστράφη και πάλι προς τό φέρετρό, έκανε μία νέα υπόκλησις και κατόπιν αποτραβήχθηκε σέ μία άκρη.

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ δεν είχε χάσει ούτε λέξη από την συνομιλία αυτή.

«Καλά πάμε σκέφθηκε, θά μπούνε σφραγίδες. Η οικονόμος θά κρατήση χωρίς άλλο τό μυστικό του κυρίου της και δεν θά μιλήση για την κληρονομία... Έν τώ μεταξύ ή μητέρα βρίσκεται στο Ρομύλλο μετάξιν ζωής και θανάτου. Δεν έχω από εκεί κανένα φόβο... Όλα πηγαινουν κα'ά. Πρόκειται τώρα να μάθω αν θά βρεθί κανένα ένοχοποιητικό έγγραφο και εάν ή κυρία Αιμιλία θά σωπάσιν ως τό τέλος... Έχω τό σχέδιό μου».

Και με τις σκέψεις αυτές, έπροχώρησε λίγο και στάθηκε κοντά στον γραμματέα. Την ίδια ώρα φάνηκαν οι νεκροφόροι, σήκωσαν τό φέρετρό και ή συνοδεία ξεκίνησε.

Πρώτη ακολουθούσε τό φέρετρό ή κ. Αιμιλία, άμέσως δέ έπειτα οι άρχες και οι άλλοι άπεσταλμένοι από τό Παρίσι και την περιφέρεια Ρομύλλου και κατόπιν τό άλλο πλήθος.

Ο γραμματέας του ειρηνοδικείου είχε πάρει θέση στην πομπή, άμέσως μετά τους έπισήμους. Ο Λεοπόλδος Λαντιέ δεν τόν άφίχε από κοντά του. Πήρε θέση δίπλα του και ακολουθούσε την εκφορά σιωπηλός και συνεσταλμένος.

Ξαφνικά, διέκοψε την σιγή και είπε αμνημονότως στον γραμματέα:

— Από τό λίγα που έχω ακούσει κύριε, νομίζω ότι έχω την τιμήν να μιλή στον κύριο γραμματέα του ειρηνοδικείου του Ρομύλλου...

— Μάλιστα, κύριε...

— Και είναι αλήθεια αυτό που λένε ότι θά σφραγίσετε τον πύργο του Βιρϋ;

— Μάλιστα, μόλις έλθω ο κ. ειρηνοδίκης...

— Αυτό σημαίνει ότι ο κ. Ροβέρτος Βαλλεράν δεν έχει κληρονόμους ή δεν είναι ακόμη γνωστόν αν έχη...

— Άμεσοι κληρονόμοι δεν υπάρχουν, καθόσον γνωρίζω, υπάρχουν όμως έμ-

μεσοι, δύο άνεψιοι του μακαρίτου, εκ των οποίων ο ένας μένει στο Παρίσι και ο άλλος ένας φαυλόδοξος, βρίσκεται στην φυλακή του Κλαιβώ.

— Είπατε β ρ ι σ κ ό τ α ν. Γιατί; Μήπως δεν είναι πιά φυλακή;

— Όχι, έδραπέτευσε από όλίγων ήμερών και ή γενική έντύπωσις είναι ότι πέθανε.

— Πώς αυτό;

— Χθες τό βράδυ βρέθηκε στις όχθες του ποταμού κοντά στο Τροάιγ, ή στολή της φυλακής με τόν αριθμό του. Φαίνεται ότι την νύχτα της αποδράσεώς του θέλησε να κρυφθί σέ κανένα από τά πλοία του ποταμού, γλύστρησε, έπεσε στον ποταμό και πνίγηκε.

— Τί περίεργα πράγματα... Μου δώσατε κύριε μου πολύτιμες πληροφορίες από τις οποίες θά έπωφεληθώ.

Ο γραμματέας κύτταξε τόν Λεοπόλδο με περιέργεια και έκπληξη.

— Κατά ποιά τρόπο θά έπωφεληθίτε; ρώτησε.

— Μά είναι άπλούστατο: είμαι δημοσιογράφος και συνεργάζομαι στην μεγάλη Παρισινή έφημερίδα «Φώ» στην όποια συχνά άρθρογραφούσε και ο μακαρίτης Βαλλεράν. Η έφημερίς μου με έστειλε να παρακολουθήσω την κηδεία του βουλευτού και συνεργάτου της και έννοείται ότι ενδιαφέρομαι πολύ για πάν ό,τι άφορά αυτόν και τους συγγενείς του.

— Καταλαβαίνω τώρα πολύ καλά τό ενδιαφέρον σας...

— Την περιέργειά μου, θά θέλετε να πείτε, είπε χαμογελώντας ο ψευδοδημοσιογράφος, γιατί έμεις οι δημοσιογράφοι είμεθα πρό πάντος περιεργοί... Η επαγγελματική ανάγκη δλέπετε...

— Βέβαια, βέβαια, έκανε ο γραμμα-

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΡΕΚΟΡ

Η κυρία Άντρις Ίσακ από τό Λός Βέγκας της Καλιφορνίας, κατορθώσας να κατακτήση κατ' αυτάρ ένα πολύ περίεργο ρεκόρ. Είς τας 10 και 40 πήρε στο Δημαρχείο τό διαζύγιο από τον πρώην της σύζυγο και έσπευσε άμέσως στο ειδικό γραφείο που δίνει τίς άδειες γάμου. Είς τας 10 και 52, δηλαδή μετά 12 λεπτά της ώρας, βρισκόταν και πάλι στο Δημαρχείο όπου έπέλεσε τους γάμους της με τόν κύριο Τζών Τζότζ. Κάποια άλλη κυρία είχε κάνει πρό καιρού τό ίδιο πείραμα, επίσης στην Καλιφορνία. Είχε χρειασθί όμως 13 λεπτά και μισό. Έπομένως ή κυρία Άντρις μπορεί να θεωρείται ότι κατέχει τό περίεργο αυτό ρεκόρ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΟΒΑΛΤΙΟΝ

Τό κοβάλτιον είναι ένα μέταλλον σιλπνόν ως ο γαλφ και σκληρότερον του σιδήρου. Λόγω της σκληρότητός του αυτής χρησιμοποιείται διά την κατασκευήν έργων και μηχανημάτων, αλλά πάντοτε εν αναμίξει με άλλα μέταλλα.

τεύς του ειρηνοδικείου, υπερέφανος που είχε σχετισθί με έναν Παρισινό δημοσιογράφο.

Επικολούθησε κάποια σιωπή. Ύστερα ο Λεοπόλδος ρώτησε:

— Είναι αλήθεια ότι ο μακαρίτης ήταν πολύ πλούσιος;

— Οι γνώμες διαίρουνται.

— Πώς;

— Άλλοι λένε ότι έχει πολλά έκατομύρια, άλλοι πάλι ότι μόνον όσα του εχρειάζοντο για να ζή άνετα.

— Εάν άφισε διαθήκη θά φανή σύντομα ή περιουσιακή του κατάστασις.

— Ασφαλώς, αλλά κανείς ακόμη δεν ξέρει αν έχη κάνει διαθήκη...

Νέα σιωπή επικολούθησε. Την διέκοψε και πάλι σέ λίγο ο Λαντιέ.

— Με συγχωρείτε, κύριε, αν σας φανώ ύπέρ τό δέον αδιάκριτος, αλλά έχω να σας κάμω μία παρατήρησις...

— Είμαι στάς διαταγάς σας.

— Επιθυμώ πολύ να έπισκεφθώ τό εσωτερικόν του Πύργου και τά ιδιαίτερα δωμάτια του μακαρίτου Βαλλεράν, για να μπορέσω να στείλω στην έφημερίδα μου λεπτομερείς ανταποκρίσεις για την κατοικία και τη ζωή που ζούσε σ' αυτήν ή σπουδαίος άνήρ του οποίου θρηνούμε τώρα την άπώλεια... Θα σας παρακαλέσω λοιπόν να μου επιτρέψετε να παρευρεθώ στην σφράγισις του Πύργου.

— Ευχαρίστως θά σας τό επέτρεπα κύριε, αν έξηγείτο από μένα. Άλλά πρέπει να δώσω την άδεια ο κ. ειρηνοδίκης.

— Τότε κάντε μου τη χάρη να ζητήσετε την άδεια αυτή σεις εκ μέρους μου...

— Θα τό κάμω πολύ ευχαρίστως, μόλις φθάσω ο κ. ειρηνοδίκης.

— Σας ευχαριστώ πολύ.

Έν τώ μεταξύ ή νεκρική πομπή είχε φθάσει στο νεκροταφείο, στο παρεκκλησί του οποίου έψάλη ή νεκρώσιμος ακολουθία. Ύστερ' από λίγα λεπτά τό φέρετρό μετεφέρετο στον τάφο. Έξεφωνήσαν τρεις επιτάφιοι λόγοι εκ μέρους πολιτικών φίλων του βουλευτού και τό σώμα του κατεβιβάσθηκε στην τελευταία του κατοικία.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα ο Λεοπόλδος δεν απομακρύνθηκε από τόν γραμματέα του ειρηνοδικείου, παρακολούθωντας ταυτοχρόνως με τό βλέμμα του και τας κινήσεις της κυρίας Αιμιλίας. Η πιστή οικονόμος με τό πρόσωπο διαυρύνοντο γινάτισε επάνω στον τάφο και προσευχήθηκε σιωπηλά. Κατόπιν σηκώθηκε, σκούπισε τά μάτια της και πήρε μόνη της τόν δρόμο για τόν πύργο. Βέδιζε γρήγορα, έπειγομένη να φθάση μία ώρα άρχήτερα στο σπίτι για να υποδεχθί τόν ειρηνοδίκη.

Η έμπιστη του βουλευτού πήγαινε με προθυμία αλλά και με κάποιο φόβο εις συνάντησιν του διασπαστικού λειτουργού. Αν μπορούσε θά άπέφυγε αυτή την ιστορία. Προσπαθούσε να βρη τί θά την ρωτούσε ο ειρηνοδίκης για να έχη έτοιμη την απάντησή της. Φοβόταν μὴν την μπλέξη και την εξαναγκάσει να πη πράγματα τά όποια έχει δοκιμάσει να κρατήση μυστικά μέσα στα βάθη της ψυχής της.

Από πίσω της, σέ μικρή απόστασις, πήγαινε ο γραμματέας ακολουθούμενος από τόν Λεοπόλδο Λαντιέ.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουδεντούλα

Στην άκρη του σύρματος

Αι αγαπητές μου αναγνώστριες γνωρίζουν πόσο ενδιαφέρομαι γι' αυτές, για την καθεμιά τους, και πόσο μεγάλη εύχρηστος αισθάνομαι όταν μπορώ να παράσχω την φιλική μου γνώμη σε κάθε περίπτωση της ζωής των.

Δυστυχώς όμως δεν μπορώ να τις ικανοποιήσω πάντοτε όλες, ούτε τόσον εγκαίρως όσο θα επιθυμούσα. Γιατί, φυσικά, είμαι υποχρεωμένη να κρατώ κάποια σειρά προτεραιότητας, στις απαντήσεις μου. Έξ' άλλου, ο χώρος του περιοδικού ο οποίος είναι περιορισμένος, όπως και όλων των άλλων περιοδικών, κατόπιν των εις του πολέμου περιορισμών, δεν

μου επιτρέπει πάντοτε να επεκταθώ όσο θέλω.

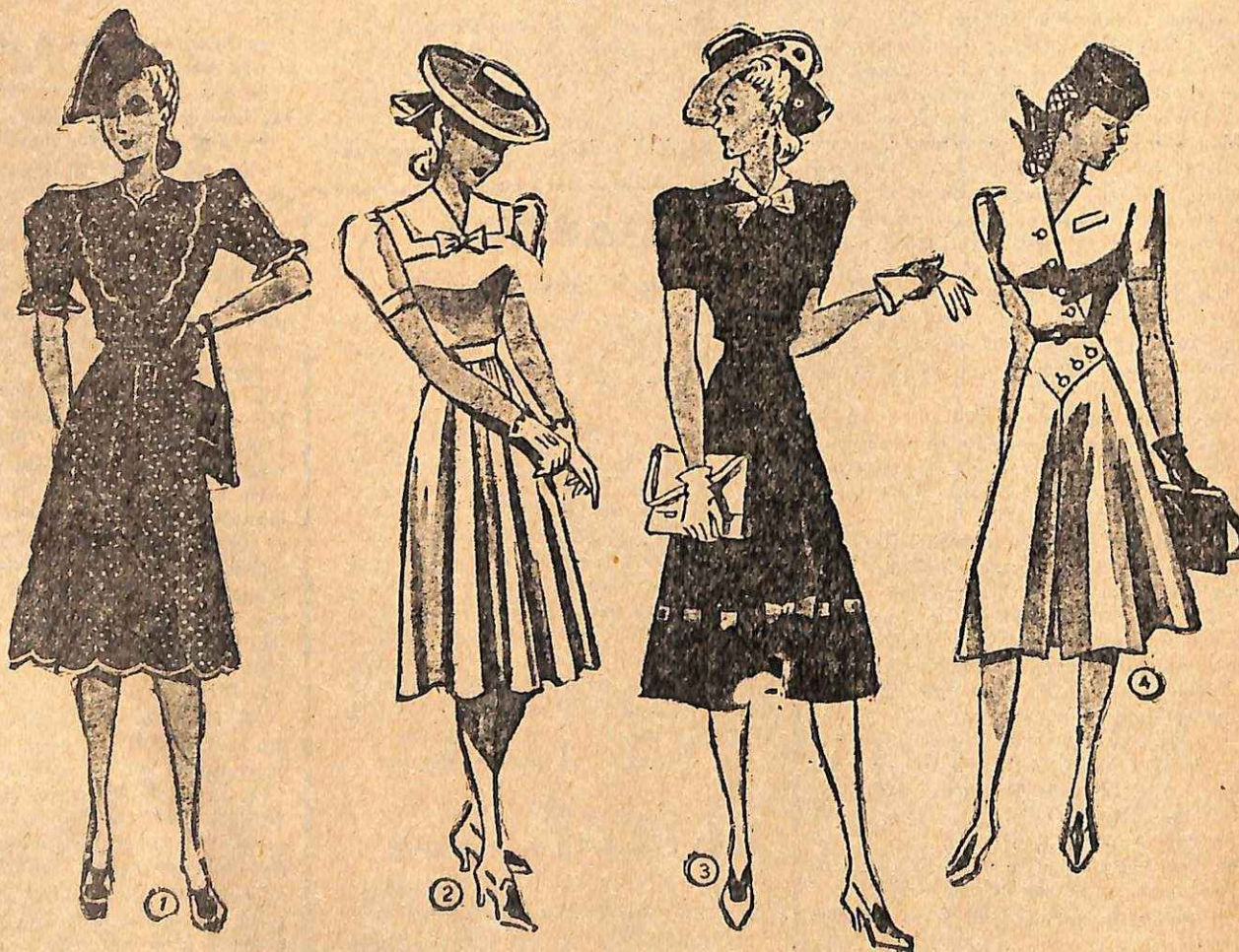
Γι' αυτό, για να ελαφρύνω λίγο τον βάρος της αλληλογραφίας μου, απέφασα να απαντώ και τηλεφωνικώς σε ώριμες επείγουσες ερωτήσεις των αναγνωστριών μου. Προς τούτο, θα βρίσκωμαι στο τηλέφωνο, στη διάθεσή των, τρεις φορές την εβδομάδα, Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο, και ώρα 5-6 μ.μ.

Ο αριθμός του τηλεφώνου μου είναι 20-528.

Φυσικά, στα σπουδαιότερα ζητήματα, σ' εκείνα που απαιτούν κάποια έντεννη στερη ανάλυση και παρουσιάζουν ένα γενικότερο ενδιαφέρον, θα διαθέτω την στήλη αυτή, όπως και στο παρελθόν.

ΛΟΡΑ

Καλοκαιρινά μοντέλα

1) Φόρεμα από κρέπ ντε-σίν μπλε μαρέν με κουά. Φεστόνια κεντημένα με ολόκληρο λευκό.

2) Ολόλευκο φόρεμα λαβύμπλ με ένα φιογκάκι για μοναδικό στίλισμα. Προσέξτε το μπροστινό γκοντάρισμα της φούφας.

3) Φόρεμα από λινό μπλε μαρέν με πρωτότυπη γκοντιούρα από λευκό πικέ.

4) Λευκό φόρεμα, με λευκά κουμπιά και μία χρωματιστή ζωνίτσα ασσορτί με το τσαντάκι και το καπέλλο.

Λεπτομέρειες που μεταβάλλουν τα απλά φορέματα σε μοντέλα

1) **Η χάρι του φεστονιού.**— Τα απλά υφάσματα δέχονται πολύ εύκολα τα φεστόνια. Μ' ένα χρωματιστό ρε-λάνι ή κεντημένα σε ζωηρά αντίθετα χρώματα τα φεστόνια έναρμονίζονται θαυμάσια με τα έμπριμέ με πονά ή λουλούδια.

2) **Ασπροπικέ.**— Θα φορεθώ πολύ από φαντός σε ρελάκια ή φιδόγκους. Απαραίτητο σχεδόν σε όλα τα θαμβοκερά καλοκαιρινά φορέματα.

3) **Κορδέλλες.**— Οι κορδέλλες θα είνε το συμπλήρωμα σχεδόν όλων των φορεμάτων μας. Θα δίδουν την γυναι-

Το κοφτό κέντημα

Το κοφτό κέντημα δίνει πάλι την πρώτη του δόξα. Όλα τα έσω-ρουχία, τα νυχτικά, τα κομπινάζον-

κεντιώνται μ' αυτό. Σας παρουσιάζουμε σήμερα μερικά μοντέλα του είδους προς διευκύνειν σας.

κεία χάρι στα μάλλον αυστηρά μοντέλα της καλοκαιρινής σαιζόν.

4) **Λευκά κουμπιά.**— Τα κουμπιά αυτά είναι πρακτικώτατα από παντός για τα φορέματα που πλένονται. Έφ' όσον τα φορέματα θα γαρνίζονται με πολλά κουμπιά λευκά.

5) **Τα άξονα θα συνηθισθούν πολύ.**— Οι μπλούζες, το κάτω μέρος των φορεμάτων κλπ. θα στολίζονται με άξονα. Να λοιπόν δουλειά για όσες δεν έχουν!

Σουτζουκάκια συμρνεϊκα

Ετοιμάζουμε τον κιμά όπως για τους κεφτέδες, προσθέτουμε όμως λίγο σκόρδο φιλοκομμένο και ένα φλυτζανάκι του καφέ ρύζι. Τον πλάθουμε σε κυλίνδρους μάκρους και χόνδρους ενός δακτύλου, τους οποίους τηγανίζουμε και τους ρίχνουμε κατόπιν σε μία σάλτσα ντυάτζ για να αποψυχθούν.

άκολλητη κανέλι σταθερώς από την τρυφερότερη ιδίως ηλικία, γιατί αλλοιώτικα ή όμορφα της νεότητος περιγέγορα, και κατόπιν με την πάροδο των ετών είνε δύσκολος ή έφαρμόγη των.

Στην Εύρώπη δίνουν μεγάλη σημασία στο κεφάλαιο αυτό της σωματικής φυσικής άγωγής και υγείας. Η μέριμνα για την αισθητική υγεία του παιδιού αρχίζει από το σχολείο κι' από την πιο τρυφερή ακόμη ηλικία. Διότι γνωρίζουν εκεί καλά ότι η σωματική υγεία είναι απαραίτητος για την ωραιότητα και όταν αυτή χάνεται, συμπαράσχει ασφαλώς και την ωραιότητα και την ζωτικότητα του ατόμου, αδιαφόρως ηλικίας. Η ρυθμική γυμναστική διά της οποίας εκπαιδεύεται ή κανονική λειτουργία των εσωτερικών οργάνων του ατόμου και η πρόληψις συσσωρευσως τοπικού λίπους επ' αυτών, εξ αιτίας της οποίας παρουσιάζονται με την πάροδο των ετών ώρισμαί σοβαρά όργανα και παθήσεις όπως ο αθηροσμός, ή αρτηριοσκληρώσις, αι παθήσεις των εντέρων, του ήπατος και της καρδιάς, ο διαβήτης κτλ. έχει επιβληθεί στα σχολεία, στους διαφόρους κρατικούς οργανισμούς και στα εργοστάσια.

Αλλά και στα σπίτια των οί Εύρωπαίαι, καθώς και σε κάθε κλειστό χώρο, και στα γραφεία των ακόμη, δεν παραμελούν κάθε πρωί την επίτελσιν ώρισμένων ελαφρών γυμναστικών ασκήσεων, γιατί ξέρουν καλά πόσο ωφέλιμες είναι στον οργανισμό.

Αι πρόοδοι που έχουν γίνει από δεκαπενταετίας στα ζητήματα της φυσικής άγωγής είναι μεγάλα. Έχον όπ' όψιν μου το τι γίνεται στις διάφορες σχολές σωματικής άγωγής στην Σουηδία, Φινλανδία, Γερμανία και λοιπές χώρες της Εύρώπης, καθώς και τα ειδικά συγγράμματα του Ζάν Πρεβό, του Ρενέ Λακρουά και άλλων ειδικών επάνω στα ζητήματα αυτά, θα σας γράψω μίαν σειράν άρθρων στα οποία θα ιδήτε πως χωρίς καμιά μεγάλη και πολύωρη προσπάθεια, χωρίς θάσνα, χωρίς έξοδα και χωρίς να χρειάζεσθε γυμναστήρια ή ειδικές γυμναστικές αίθουσες, θα μπορούτε να κάνετε τις απαραίτητες γυμναστικές ασκήσεις, τόσον για την γενική ανάπτυξη και κανονικήν λειτουργίαν του οργανισμού όσον και για την τόνωσιν, ανάπτυξιν και φορμάρισμα ώρισμένων μελών του σώματος, την θεραπεία ώρισμένων αντιστοιητικών ελαττωμάτων τους.

Για τις ασκήσεις αυτές σας άρκουν μερικά πολύ απλά μέσα όπως π. χ. μία λαστιχένια μπάλα, ένα μπατονέτι, μία καρέκλα ή ένα σκονιάκι, μπορείτε λοιπόν να τις κάνετε εύκολα στο σπίτι σας, στο ύπαιθρο ή στη θάλασσα.

Προς καλλιτέραν κατανόησιν κι' εύχεροτέραν επίτελσιν των ασκήσεων αυτών θα περιγράψω χωριστά τις γυμναστικές ασκήσεις που χρειάζονται για το καθένα από τα μέλη του σώματος. Π. χ. για τα εσωτερικά όργανα, για τους μύς, για το στήθος, για την ράχιν, για τους μηρούς, τις γάμπες κλπ. Τέλος θα σας γράψω και ειδικά γυμνάσματα για τα πόδια, τα όποια πρέπει να φροντίζετε να έπτελούν στα πα- των οί γονείς, αν θέλουν να είναι αυτά εύρωστα, ζωηρά και με πραγματικώς άρτιαν σωματικήν διάτασιν.

(Στο επόμενο ή συνέχεται)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός Σόλωνος 48

ΦΥΣΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Κινησιοθεραπεία

Περὶ των τρόπων και των μέσων διὰ των οποίων διατηρείται, επί μακρόν ή όμορφα και ή φυσική άνθηρότης του προσώπου έχομε μιλήσει άρκετά. Αλλά ή ωραιότης του προσώπου άποτελεί ένα μόνο μέρος του άρμονικού συνόλου. Γενικώς ένα άτομο, για να θεωρηται καλῶς, ως αισθητικώς ωραίο πρέπει να παρουσιάζη εκτός της ωραιότητος του προσώπου και άνάλογον άρμονία μεταξὺ αὐτῆς και της έν γενεί κανονικής και υγιούς ανάπτυξεως και διαπλάσεως των διαφόρων μελών του σώματος του. Αι φροντίδες μας, λοιπόν δεν πρέπει να περιορίζονται μόνον στην διατήρησιν της ωραιότητος του προσώπου, αλλά και στην άπόκτησιν ενός ωραίου, υγιούς και άρμονικού σώματος, πρῶγμα που συντελεί τεραστίως στην εμφάνισιν ενός αισθητικού συνόλου. Αλλά για να διατηρηθῇ ένα σώμα ωραίο, άρμονικό, γερό και καλοδεμένο χρειάζονται ώρισμένες προσπάθειες και έφαρμόγη μερικών κανόνων υγιεινῆς. Τους κατόπιν στήλη παρέται ο

Ένα αξιοσημείωτο αίσθηματικό μυθιστόρημα

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

στην καρδιά
ΤΟΥ ΖΥΛ ΜΑΡΥ

Τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα ντ'ε Μπωπερώ, σε μια στιγμή απελπισίας σκοτώνει τον άντρα της. Για τον φόνο καταδικάζεται ένας άθλιος, ο Άντικουρ, ο οποίος όμως κατορθώνει να δραπέτευση. Τον προδίδει όμως στην αστυνομία ο Κολλιθέ, ένας άλλοτε συνάδελφός του. Η Μαργαρίτα στο μεταξύ παντρεύεται με τον δικηγόρο Ζάν Ντεμάρ, έναν ανίκανο όμως από τις τύψεις τρελλανίζεται. Ο Άντικουρ την συναντά τυχαίως, και εκείνη ξαναβρίσκει τα λογικά της και δηλώνει το έγκλημά της μπροστά σ' όλους.

10ον

ΚΑΙ τί είχε ο Κολλιθέ; — Κάτι που μου είχε κάμει πολλή εντύπωση: «Πρέπει ν' αναζητήσετε τον φονέα του πατέρα σας μεταξύ των τριών προσώπων που τον έπληξαν για τελευταία φορά: Τά πρόσωπα αυτά είναι: ο Άντικουρ, η μητέρα σας και εγώ. Εάν ο Άντικουρ είναι άθλιος, τότε ο ένοχος είναι ή η μητέρα σας ή εγώ».

— Όταν του προτείνατε να σας συνοδεύσει στο ταξίδι, σας, το έκαμε χωρίς αντίρρηση;

— Άντί! Έναντι! Ίδρωσα ώπου να τον καταφέρα.

— Ο Άντικουρ έβλεπε το κεφάλι του γεμάτος θυμό και άμνηστια.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε, ο μίσος του Κολλιθέ.

Στράφηκε προς την Μαργαρίτα.

— Έχετε πολλή καρδιά να ξαναδείτε αυτόν τον άνθρωπο, κυρία;

— Από τον καιρό της δικής σας... Αυτός πρώτος ήλθε να μου αναγγείλει χαρούμενος την καταδίκη σας...

— Και από τότε;

— Δεν τον ξανάδα.

— Όστε αποκλείεται και αυτό που έσκέφθηκα: ότι δηλαδή μπορεί να σας αγαπούσε μυστικά, ότι τάχα κάνει όλα αυτά για την αγάπη σας... Συγχωρήστε με κυρία, για την σκέψη αυτή, όμως δεν πρόκειται για σας, αλλά γι' αυτόν...

— Και εγώ το αποκλείω αυτό, είπε η Μαργαρίτα γιατί δεν θυμούνται ποτέ να με είχε κυτάξει κάπως διαφορετικά από ό,τι με κύτταζαν οι άλλοι υπάλληλοι των γραφείων του τότε συζύγου μου. Και ξέρετε ότι έμεις οι γυναίκες έχουμε το καλό να διαισθανόμαστε αυτά τα πράγματα.

— Τότε, φώναξε θριαμβευτικά ο Άντικουρ, φοβόταν για τον εαυτό του ο Κολλιθέ!...

— Δηλαδή; Έκαναν κι' οι δυο μαζί, ο Ζάν και ο Ζεράρ.

— Δηλαδή... νά, πώς να σας το πω: κάμνει σαν να είναι αυτός ο ένοχος του φόνου του ν. ντ'ε Μπωπερώ!

— Άντικουρ!... φώναξε ο Ζάν.

— Αυτό που λέω!... έκανε στον ίδιο

τόνο ο Άντικουρ, σφίγγοντας τις γραφίδες του. Είπε πολύ ικανός να κάνει ένα τέτοιο πράγμα! Για ποιό σκοπό, όμως; Αυτό πρέπει να βρούμε. Από εκδίκηση μήπως; Δεν αποκλείεται. Άλλ' αυτό είναι δευτερεύουσα υπόθεση. Τό βέβαιον είναι ότι έσκότωσε, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να έξηγηθή η λύσσα του έναντίον μου, οι απεινωσμένες προσπάθειές του να μην επιστρέψω στη Γαλλία, προσπάθειες που δεν έσταμάτησαν ούτε μπρός σε ένα νέο έγκλημα!...

Μια λάμψη πέρασε εκείνη την στιγμή μέσα από τα μάτια του Ζεράρ. Ο νέος έκανε ένα βήμα προς την μητέρα του και την ρώτησε παίρνοντάς της το χέρι:

— Πές μου μαμά, είδες τον πατέρα να πέφτει.

— Όχι, είχα λιποθυμήσει την ίδια ώρα που έπευροδόλησα.

— Είσαι όμως βεβαία μητέρα ότι πυροβολήσες;

— Άκουσα την έκπυρσοκρότηση.

— Είσαθε άπολύτως σίγουρη; ρώτησε και ο Άντικουρ.

— Ναι, μην άμφιβάλετε...

— Λοιπόν, κυρία, άκούστε καλά τι θα σας πω. Και σεις ν. Ζάν Ντεμάρ, θα θυμηθείτε άλλως τε την λεπτομέρεια αυτή.

— Όταν ήμουν προφυλακισμένος, ο άνακτής μου είχε πη: «Αυτό που αποδεικνύει Άντικουρ ότι είχα προμελετημένο τον φόνο, αυτό που δείχνει το μίσος σου έναντίον του θύματος, την απόφασή σου να εκδικηθής όπωςδήποτε, αυτό, τέλος, που αποδεικνύει ότι δεν έπυροβόλησες έναντίον του έν θρασυφύ ψυχής, είναι ότι δεν τον έπυροβόλησες μια αλλά δυο φορές. Την πρώτη άπέτυχες, ξαναπυροβόλησες λοιπόν, και ή δεύτερη αυτή σφαίρα είναι εκείνη που σκότωσε τον άτυχη άνθρωπο». Καταλαβαίνετε τι θέλει να πη αυτό. Τό όπλο εξέτασθη άπό ένα ειδικό ό όποιος άπεφάνθη ότι δυό σφαίρες έλειπαν από τό περιστρόφο αυτό. Ή μια από αυτές δεν βρέθηκε. Θα έχη χωθή χωρίς άλλο μέσα στά χερά ή σε κάποιο μέρος της ξυλίνης επενδύσεως του τοίχου. Ή άλλη βρέθηκε από τον λατρωδικαστή μέσα στό στήθος του μακαρίτη ντ'ε Μπωπερώ. Ποιάν από τις δυό σφαίρες οίξατε εσείς, κυρία; Την πρώτη ασφαλώς άφου δεν πυροβολήσατε για δεύτερη φορά. Έπομένως δεν σκοτώσατε εσείς με την πρώτη σφαίρα σας τον σύζυγό σας αλλά κάποιος άλλος με την δεύτερη σφαίρα που του έριξε, χρησιμοποιώντας τό ίδιο με σας περιστρόφο!...

Η Μαργαρίτα κύτταξε κατάπληκτη τον Άντικουρ. Άλλά και των άλλων ή εκπλήξεις — άλλα και ή χαρά συγχρόνως — δεν ήταν μικρότερη.

— Είπε δυνατόν!... Είπε δυνατόν!... ψιθύριζε ή άτυχη γυναίκα, την σκέψη της όποιως ένα νέο φως είχε άρχισι να

φωτίζει.

— Ο Άντικουρ άρχισε να γελά.

— Δεν ξέρω αν είναι ή όχι δυνατόν, είπε άπαντώντας στην Μαργαρίτα, είναι, όμως, πολύ λογικό και αυτό μάς φτάνει.

Μήπως εσείς έρριξατε και τις δυό σφαίρες έναντίον του συζύγου σας;

— Όχι!... Όχι!...

— Άν είναι έτσι, θα πη πώς κάποιος άλλος πήρε μετά από σας τό περιστρόφο και έπυροβόλησε...

— Θεέ μου! Θεέ μου!... ψιθύριζε ή Μαργαρίτα μην τολμώντας να πιστέψη ότι ήταν δυνατόν να μη είχε σιωτώσει αυτή τον πρώτο της άνδρα.

Ο Ζεράρ, όμως, έξάλλος από χαρά είχα άγκαλιάσει την μητέρα του και φώναξε:

— Μην άμφιβάλεις μητερούλα, δεν έσκότωσε εσύ!... Ο Άντικουρ έχει άπολύτον δίκιο!... Ο άνθρωπος αυτός έστάλη από την Θεία Πρόνοια για να μάς σώσει, να μάς ξαναδώσει την ευτυχία! Δεν σκότωσε εσύ τον πατέρα μου!...

Και της γέμισε τό πρόσωπο φιλή.

— Και όμως τό θέλησα, παιδί μου!...

— Πιθανόν, άλλα ή Θεία Πρόνοια άγρυπνούσε. Ο Θεός δεν ήθελε να θάψης τά χέρια σου στό αίμα! Όχι, μητέρα, δεν σκότωσε εσύ!... Δεν σκότωσε εσύ!...

Και της γέμισε τό πρόσωπο φιλή.

— Και όμως τό θέλησα, παιδί μου!...

— Πιθανόν, άλλα ή Θεία Πρόνοια άγρυπνούσε. Ο Θεός δεν ήθελε να θάψης τά χέρια σου στό αίμα! Όχι, μητέρα, δεν σκότωσε εσύ!... Δεν σκότωσε εσύ!...

Είπε αλήθεια, λοιπόν; είναι αλήθεια... ψιθύρισε ή Μαργαρίτα τρελλή άπό χαρά.

Και άπότομα χλώμιασε, έκλεισε τά μάτια, έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του γιου της και έμεινε άκίνητη. Είχε λιποθυμήσει.

Έντρομος ό Ζάν Ντεμάρ έτρεξε κοντά της και με την βοήθεια του Ζεράρ έβγαλε την γυναίκα του να καθήση σε μια πολυθρόνα.

Ευτυχώς ή Μαργαρίτα συνήλθε γρήγορα. Άνοιξε τά μάτια της και άντικρύζοντας σκυμμένες από πένος της τις άγαπημένες μορφές του Ζάν και του Ζεράρ χαμογέλασε. Κατόπιν άπλωσε τά χέρια της προς τον Άντικουρ. Αυτός προχώρησε συγκινημένος και πήρε μέσα στά ροζισμένα χέρια του τά λευκά χέρια της νέας γυναίκας και τάσφιξε έλαφρά.

— Σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ... ψιθύρισε ή Μαργαρίτα.

Και κατόπιν στρέφοντας τά μάτια προς τον άνδρα της:

— Ζάν, είπε άποκαϊωμένη, δεν μπορώ, θέλω να ξεκουρασθώ.

Οι άλληλάλληλες συγκινήσεις της θραδύς, τό δραματικό αυτό ξενύχτι την είχα τσακίσει.

Ο Ζάν την πήρε άμέσως από τό ένα μπράτσο ενώ ό Ζεράρ την έπιασε από τό άλλο και την ώδήγησαν στό δωμάτιό της. Σε λίγο ή Μαργαρίτα έξαλωμένη στό κρεβάτι της κοιμόταν βαθειά.

Ο Ζάν κάθισε σε μια πολυθρόνα κοντά στό κρεβάτι της και την κύτταξε,

ενώ ό Ζεράρ πήγε να βρή τον Άντικουρ. Μετά ένα τέταρτο της ώρας φάνηκε και ό Ντεμάρ.

— Κοιμάται, ψιθύρισε στους άλλους. Και έκλεισε σιγά-σιγά την πόρτα.

Κατόπιν προχώρησε προς τον Άντικουρ και σφίγγοντάς του τά χέρια του είπε:

— Πώς θα μπορούσαμε είπε να σου δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας, Άντικουρ; Αυτό που έκανες για τό σπίτι μου, για την γυναίκα μου, για τον Ζεράρ, για μένα, είναι πολύ μεγάλο, τό καταλαβαίνεις;

Ο Άντικουρ χαμογέλασε με καλοκαγαθία.

— Μα μου φαίνεται πώς προσπαθώ να για την ευτυχία σας, προσπάθησα λίγο και για την ευτυχία των δικών μου, και για τον εαυτό μου!...

Βγήκαν από τό μικρό σαλονάκι.

— Ζεράρ, είπε ό Ζάν στρεφόμενος προς τον νέο. Έσύ θα μείνεις εδώ. Πιθανόν ή μητέρα σου να χρειασθή τίποτε, εγώ θα ώδηγήσω τον Άντικουρ στην Ριβωντιέρ, όπου θα μείνη μερικές μέρες κρυμμένος....

Την ώρα που κατέβαινε τις σκάλες συνοδευόμενος από τον Άντικουρ, τον σταμάτησε ό Ζεράρ:

— Μια στιγμή, του είπε, κάτι έχω να σας πω....

Ήταν συγκινημένος όταν έλεγε τά λόγια αυτά και ή φωνή του έτρεμε.

— Σάπα, Ζεράρ, είπε γλυκά ό διάσημος δικηγόρος, ξέρω τι θα μου πής...

— Όχι, όχι!...

— Ναι. Με είχατε ύποπτευθι ότι εγώ έσκότωσα τον πατέρα σου, δεν είναι έτσι!...

Ο Ζεράρ ξέσπασε σε άναφυλλιά!...

— Ό! συγκίνησή, συγκίνησή, φώναξε. Σε συγχωρώ μ' όλη μου την καρδιά.

— Πατέρα μου!...

— Παιδί μου!...

Και οι δύο άνδρες έπιασαν ό ένας στην εγκάλια τό άλλον ένώνοντας τά δάκρυά τους και τους παλμούς της καρδιάς των, για πρώτη φορά ύστερ' από τόσον καιρό....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Στην Ριβωντιέρ

Είχε άρχισι να χαράζει όταν ό Ζάν Ντεμάρ και ό Άντικουρ εγκατέλειψαν τον πυργο του Έξπιλλ, κατευθυνόμενοι στο ύποπτακό της Ριβωντιέρ. Ευτυχώς όμως εκείνο τό πρσί είχε πέσει πυκνή όμίχλη και δεν έκινδύνευαν να γίνουν άντιληπτοί.

Όταν βγήκαν από τό πάρκο ό Ζάν πήρε ένα μόνοπάτι: μέσα από τό δάσος του Μουασσόν, ακολουθούμενος από τον Άντικουρ. Περίπατησαν έτσι έως μισή ώρα. Τόση ήταν ή όμίχλη που δεν έβλεπαν δένια θήματα μακρύτερά τους.

Όσο ή έπαυσις δεν ήταν μακρυνά, ό Ζάν και ό Άντικουρ άκουσαν ήδη τους πρώτους θορύβους της άφηντισέως της.

Ένας πετεινός λαλούσε ξελαργγνόμενος εις την διαπασών, κόττες κακάριζαν, σκυλιά γαύγιζαν. Ένα από αυτά μάλιστα είχε κυλάς όρμήσει προς τό μέρος τους, άλλα άναγνωρίζοντας τον Ζάν Ντεμάρ κούνησε ζωηρά την ούρά του και γαύγισε χαρούμενα πηδώντας διαρκώς όλόγυρά τους.

Βγήκαν τον μπάριμα — Μορελλέ, τον ύπεκμισθωτή του ύποστατικού στην

αύλή.

Ο γέρος σήκωσε τό κεφάλι και βλέποντας τον δικηγόρο χαιρέτησε με ευγένεια.

— Καλημέρα σας ν. Ντεμάρ, κάτι εδώ πρωί-πρωί... Και έιν έχετε μαζί σας ούτε τό όπλο σας ούτε και τό σκυλί σας!...

— Δεν βγήκα σε κυνήγι: μπάριμα — Μορελλέ ούτε και ήρθα εδώ χάριν περιπάτου. Έχω να σου μιλήσω...

Τότε και μόνο ό γέρος — χωρικός άντελήφθη τον Άντικουρ που είχε σταματήσει λίγα βήματα πιδ πίσω, στην είσοδο της αύλης.

— Ο κύριος είναι μαζί σας; ρώτησε τον Ζάν.

— Ναι, είναι φίλος.

— Έ, κύριε! Δεν περνάτε μέσα! φώναξε ό μπάριμα — Μορελλέ του Άντικουρ. Έκεί που σταθήκατε θα άρπάξετε κανένα συνάχι!...

— Έλάτε μέσα να πάρωμε κανένα ποτηράκι μαζί. Κάνει καλό πρωί — πρωί!...

Οι τρεις άνδρες, προπορευόμενοι του γέρου, μπήκαν μέσα στο σπίτι. Εκεί που μπήκαν ήταν μια άρκετά μεγάλη σάλλα, ισόγεια, με πάτωμα από πατημένο χώμα και μ' ένα μεγάλο ξύδι που άναβε σε μια γωνιά. Λίγα χωριάτικα έπιπλα από βαρύ ξύλο τη στόλιζαν.

Ο μπάριμα — Μορελλέ πρόσφερε σκαμνιά στους επισκέπτες του, κοντά στο τζάκι και μπρός σ' ένα μεγάλο τραπέζι.

Και κατόπιν κάθησε κι' αυτός άπέναντί των, άφου πρώτα πήρε από ένα ράφι μια κατασκευασμένη μπουτίλια και τρία πήλινα ποτήρια. Άνοιξε την μπουτίλια, γέμισε τά ποτήρια και πρόσφερε στον Ζάν και στον Άντικουρ τσουγκρίζοντας μαζί τους:

— Στην ύγείά σας!...

— Είς υγείαν, μπάριμα — Μορελλέ, εί-

Δύο εϋδυμα

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΚΗΔΕΙΑ

Ο Όλιβ φθάνει σε κάποιο ξενοδοχείο της Μασσαλίας και γυρίζει ένα δωμάτιο χωρίς κορηούς. Ο ξενοδόχος τον ώδηγει σε ένα δωμάτιο και τον διαβεβαιώνει πως δεν θα βρή ούτε ένα ζούφιρο. Την ίδια στιγμή ανακαλύπτει ό Όλιβ έναν φόβιο κορηό επάνω στο μαξιλάρι.

— Βλέπετε; του λέει ό ξενοδόχος. Ο τελευταίος κορηός του ξενοδοχείου μας ήτύπησεν από την άπληστία του.

Τό άλλο πρωί λέει ό Όλιβ στον ξενοδόχο:

— Ο κορηός που ήτύπησεν ήταν, κατά τά φαινόμενα, μεγάλη προσωπικότητας. Δεν έχετε ιδέαν πόσες χιλιάδες κορηοί ήσαν στην κηδεία του...

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

Ο μπαμπάς θέλει να έξηγήση στον μικρό του γιό τι είναι τό πρόβλημα και του λέει:

— Άγόρασα για την μαμά σου ένα καπέλλο που κάνει 1.800 δραχμές, ένα φόρεμα που κάνει 2.500 δραχμές, 5 ζευγάρια κάλτσες που κάνουν 1.000 δραχμές και ένα ζευγάρι παπούτσια που κάνει 900 δραχμές. Τί είναι αυτό;

— Ή μαμά (έπεμβαίνουσα εις τό μάθημα): Ένα αδιάντροπο φέμμα!

πε ό Ζάν.

— Και τώρα σας άκούω, είπε ό άγαθος γέρος, σκουπίζοντας με την άναποδ το χεριού του τό χερίλ του.

— Είθεθα μόνονι εδώ; ρώτησε ό Ζάν.

Ο γέρος — Νορμανδός τον κύτταξε παράξενα.

— Όλομόναχοι, όπως βλέπετε!

— Δεν μάς άκούει κανείς;

— Έ, άμα του γουστάρει, μπορεί να μάς άκούση ό καλός Θεός! Έκανε γελόντας ό γέρος.

— Ωραία! Λοιπόν, ίδού περι τίνος πρόκειται.

Και ό Ζάν με χαμηλή φωνή και άποφύγοντας να άναφέρη ώρισμένα περιστατικά και ιδίως τον ρόλο που έπαιξε ή γυναίκα του στην ύπόθεση, διηγήθηκε στον χωρικό την περιπέτεια του Άντικουρ, χωρίς όμως να του αναφέρη και ό τι ό φίλος που τον συνόδευε ήταν ό ήρωας όλης αυτής της καταπληκτικής ιστορίας.

Ο μπάριμα — Μορελλέ άκουσε με μεγάλο ένδιαφέρον την αφήγηση του Ζάν και όταν αυτός τελείωσε, φώναξε με θαυμασμό και συγκίνηση μαζί:

— Απαράλλαχτα όπως στά μυθιστορήματα που διάβαζα παιδί!...

— Και όμως, είναι αλήθεια όλα αυτά, καλέ μου μπάριμα — Μορελλέ.

— Και τώρα, τί έγινε; ό φίλος αυτός, ό — πώς τον είπατε; — ό Άντικουρ; Δεν είναι βέβαια σωστό να τον πιάσουν τον άνθρωπο και να τον στείλουν στο κάτεργα!...

— Αυτό εξαγτάται από σένα, μπάριμα Μορελλέ!...

— Από μένα!...

— Ναι!...

— Με ποιά τρόπο;

— Ο άνθρωπος για τον όποιο σου μίλησα είναι ό φίλος άπ' εδώ...

Ο Μορελλέ στράφηκε προς τον Άντικουρ και τον κύτταξε για λίγο σιωπηλός. Κατόπιν είπε:

— Για να πούμε την αλήθεια, τό είχα ύποπτευθι λιγάκι κύριε Ντεμάρ!...

— Λοιπόν, θέλεις να τον κρατήσης γιό ένα διάστημα κοντά σου, εδώ, στην Ριβωντιέρ;

— Ο διάβολε... ψιθύρισε ό γέρος χωρικός ένώνοντας τό κεφάλι του.

— Μορελλέ! Διστάζεις;

— Δηλαδή, δεν πρόκειται γι' αυτό, άλλα να, πώς να τό πω, δεν σάς φαίνεται καί σας πώς τό πρόβλημα είναι λίγο σοβαρό; Άν τον βρούν σπίτι μου;

— Άρρείσαι, λοιπόν;

— Δεν λέω πως άρνούμαι!...

— Τότε θα πη πώς δέχεσαι!...

— Όχι, όχι, δεν είπα και πως δέχομαι!...

— Άλλά τότε;

Σ' αυτό επάνω ό Άντικουρ σηκώθηκε όρθιος. Ήταν καταφανώς στενοχωρημένος.

— Δεν θέλω, είπε, να σας ένοχλώ περισσότερο με την παρουσία μου και τους δύο, θα φύγω!...

Ο Μορελλέ όμως έξηγήθη. Σηκώθηκε κι' αυτός και πιάνοντας τον Άντικουρ από τό μανίκι είπε κατασπυγισμένος:

— Όχι, όχι, δεν είπα διόλου πως πρόπει να φύγης, πατριώτη!...

— Όποτε θέλετε να μείναι;

— Δηλαδή... δηλαδή... κόμπιασε ό Μορελλέ.

(Ή συνέχεια στο επόμενο)

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Απόφαση

Μακριά θα φύγω για να ξήσω μοναχός
σε κάποια χώρα ξερή, πολύ μακριά,
με την μονοτονία του άγνωστου σύν-
(τροφο

και με της θλίψης την πικρότατη παρέα.
Ναί· είναι· αλήθεια· πώς θα κλαίω άσυν-
(κράτητα
δταν το τραίνο θα μακραίνει απ' την 'Α-
(θήνα
κι' όταν θυμάμαι το χαμό κάποιων μα-
(τιών
θλιμμένων, που τα λάτρευα με πάθος.

Μπουκέτα ρόδων μ' εύωδίες μεθυστικές
και θάλασσες κυματιστές και γλάροι
ίσως να φτάνουν για τόν πόνο της αγά-
(πης μου
Κι' ίσως δονούν την ποιητική ψυχή μου.

Ίσως να φτάνουν να ξεχνώ τα μαρμαρώ-
(ματα
τις λύπες, τους καύμους, τις νοσταλγίες,
ανοίγοντας μπροστά μου κάτι, δρίζοντες
πουναι χυμένη ή ατμόσφαιρα της λήθης...

Κι' όλο θα γράφω για τους πονεμένους
(έρωτες,
για το φεγγάρι, για τα δάκρυα και τα
(ρόδα,
αφίνοντας κάποιο χλωμό απόδοραδο
την φορτωμένη — από καπνούς — στερ-
(νή πνοή μου...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

— ΕΞΕ —

Απόψε

Είναι περασμένα μεσάνυχτα, κι' όμως
άγρυπνώ. Απ' τα μάτια μου άθελα κυ-
λούν δάκρυα. Στο νού μου έρχονται και
φεύγουν δειλά τα περασμένα σαν
κινηματογραφική ταινία. Γιατί τάχα; 'Ω
ναί... Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβω.
Απόψε τόν συνάντησα, όλος διόλου τυ-
χαία, ύστερα από τόσα χρόνια. Ήταν
εκείνος που για πρώτη φορά άνοιξε το
ξένοιστο περιβάλλο της καρδιάς μου με
κάποιο μικροσκοπικό κλειδί που τ' όνο-
μάζον 'Α γ ά π η. Και ζήσαμε λίγο και-
ρό στην άνοιξη του έρωτα. Μου έλεγε
πως ή ζωή μας θα είναι πάντα μια σωστή
ίνοξη, ένας παράδεισος. Μ' αλλοίμονο!
'Ηθε κάποιον δειλινό γοργόφτερο κι' ό
χειμώνας στις καρδιές μας. Χωρίσαμε.
'Ετσι είναι ό έρωας. Πληγώνει και φεύ-
γει. Φεύγει για να πληγώσει κι' άλλους.
Μ' αλλοίμονο!... 'Αφίνει πάντα πίσω
του μια πληγή, που τίποτε δεν μπορεί να
τη γιατρέψει, και που λέγεται 'Α ν ά -
μ ν η σ η.

'Απόψε τόν είδα και ξύπνησε ή 'Α-
κάμνηση. Τώρα άγρυπνώ... κι' άθελα
κλαίω. Ποιος ξέρει; Μπορεί και να μην
κοιμηθώ απόψε, άρσού κι' ό πόνος άγρυ-
πνεί, και θα μείνει ίσως αιώνια ξύπνιος...

ΜΑΡΙΝΑ ΛΑΟΥΤΑΡΗ

Βότσαλα!...

Σάν το κύμα ή αγάπη μου άπλωνε νο-
χελικά την άγκαλιά της και με δυό λό-
για ψιθυριστά, λίγο νανούρισμα λυμικό,
τύλιγε στο πλάνο της το κάλεσμα τή
φτωχά τή βότσαλα, π' αφίνονταν, μαγε-
μένα, άπροσπάτευτα, στη δίνη μιας άγνω-
στης χαράς!

Πολλές φορές άγρίευε, ύψώνονταν πε-
λώρια, ξεσπούσε σά δαιμονισμένη!

Κι' έπειτα αποκαμωμένη, γυρνούσε
κουβαλώντας ένα σφοδρό θύματα — φύκια
και βότσαλα!

Τάφερνε βραθεία, τή γκρέμιζε στην ά-
βυσσο της τρέλλας της, τήκανε παιγνί-
δια του άνικανοποίητου πόθου της!

'Απογοητευμένη στο τέλος, τή παρα-
τούσε, άκρωτηριασμένα, χιλιόδασανισμέ-
να, τραγικά άπομεινάρια κάποιου εφήμε-
ρου γλεντιού.

Κι' όλ' αυτά, γιατί ή θάλασσα ζητούσε
τόν βράχο τόν υπερέφανο, που μεγαλό-
πρεπα ύψώνονταν, άδιάφορος στο πλανε-
ρό της κάλεσμα...

Πληγωμένη στον έγωισμό της, σά σί-
φονας ξεσπούσε στο δόλλιο τ' άκρογιάλι
και τάνυχα τή βό-σάλα γινόντουσαν θυ-
σία στο βωμό της εκδικήσεως.

Τόβλεπε ξεκάθαρα, πώς όσο κι' αν πά-
σκιζε δεν θάφτανε ποτέ το βράχο. Κι'
όμως ό έγωισμός της, ή ματαιοδοξία της,
τήν τραβούσαν άκατάχατα στη μεγάλη έ-
πιτυχία.

Χαμένος κόπος! 'Ασκοπη θυσία!
'Ο βράχος ήταν ψηλά, πολύ ψηλά! Τή
παρακάλια της, τή έρωτόλογά της, δεν
τόν φτάνανε... Με ατσαφιδό δεχότανε τή
ξέσπασμα του θυμού της.

Μά κι' αν μπορούσε να τόν φτάση, τί
μ' αυτό; Συγκινούνται οι πέτρες και τή
μάρμαρα;

Θάλασσα κουτή! Σου δώσανε την εύ-
τυχία, κι' ή ματαιοδοξία σου την περι-
φρόνησε!

'Ο βράχος ά γ ά π η μου, δεν άγκα-
λιάζεται! Είναι παγερός, άσυγκίνητος.
'Ο βράχος θέλει θύελλες, κατακλυσμούς,
για να πέση στην άγκαλιά σου. Πρέπει
πρώτ' απ' όλα να συντριβή! Μά τότε,
δεν θάχης αυτόν, αλλά τή συντριμμία
του, που δεν θάβει τίποτ' άλλο από....

βότσαλα! Και θ' άγκαλιάσες και πάλι
βότσαλα, που θά στο χτυπούν πώς είναι
γεννήματα του βράχου, ένφ τή άλλα—κι'
αυτή 'ναι ή μεγάλη διαφορά — ίσως νά-
σαντε κι' αυτά γεννήματα κάποιου βράχου
υπερέφανου μά τόχουνε ξεχάσει!

ΘΑΝΟΣ ΔΩΡΟΣ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

'Αγίων 'Αναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20-528

'Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ ('Ιπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Γ. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΞΕ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία έσωτερικού Δοχ. 250
'Εξάμηνος > 125
'Ετησία έξωτερ. Α. 'Αγγλ. 1 Σελ. 10
> 'Αμερικης Δολ. 7

— ΕΞΕ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος ανταποκριτής μας τυγχάνει ό
κ. 'Αναστάσιος 'Αναστασάκης, έξου-
σιοδοτημένος δια την είσπραξιν των
έν ενεργεία συνδρομών μας και την
έγγραφην νέων συνδρομητών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Σ' άγνωρο φίλο

Φτωχέ ποιητή, που ρεύσαι στής Πέτρας
(του 'Ολύμπου

τ' άχαρο σανατόριο, ένοιωσες τή ζωή;
'Η πάνω που θά ξύπναγες, μαράθρηες;
(Και τώρα,

ακούς μακριά κι' απόκοσμα τής ζήτης
(τή βοή;

Διαβάξω τή τραγούδια σου, τή τόσο πο-
(νεμένα,

—Καλέ μου φίλε, άγνωρε, και τόσ' ά-
(λαργινέ —

και σκέφτομαι: μην άρά γε γραφτήκαν
(από μένα

και τραγουδούν τούς πόθους μου, τούς
(πόνους, τούς καύμους;

Είναι και μένα ή μοίρα μου, φτωχέ τρα-
(διστή,

ή ίδια κι' άπαράλλαχτη, με τή δική σου
(τύχη,

Και μόνη εύχαρίστηση, παρηγορία μας
(μόνη,

άπομειναν, οι λυπεροί και πονεμένοι
(στίχοι,

Είναι στις ώρες τις βουβές, που ή θλίψη
(μάς τυλίξει,

οι πιο καλοί μας σύντροφοι, οι πιο κα-
(λοί μας φίλοι.

Κι' έτι βαρύν κι' ασήκωτο τή είναι μας
(γιομίζει,

σ' αυτούς τή ώρα και τή στεγνά, τή
(ψιθυρίζουν χείλη.

Συνοδοιπόρε άμοιρε!! Στο δρόμο τή
(σκληρό

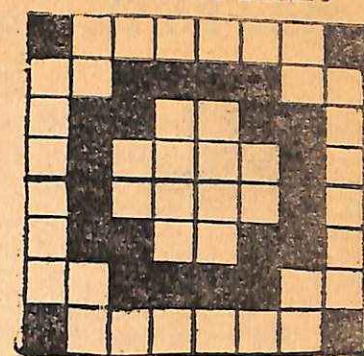
που ή ζήση μās φύλαξε, ως δώσαμε τή
(χέρια....

Και σαν ή απολύτρωση, έρθη με τή καλό,
(θ' άνταμωθούμε εκεί «ψηλά», στή όλάν-
(θιστα παρτέρια.

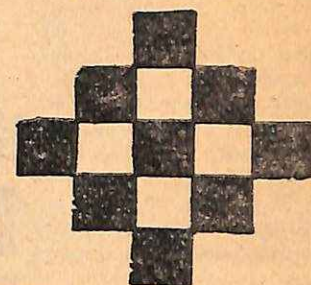
(Χρυσανγή — 'Αθήνα)

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

ΤΟ ΗΜΙΤΕΛΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

ΤΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Η έκδίκηση του 'Ανναμίτη

(Συνέχεια από την σελίδα 25)

Μουδνγκ θα σε προσέχη. Είναι ό πιο ά-
φαστοιμένος από τούς ανθρώπους μου.
— 'Οχι, όχι! φώναξε ή Μαργκερίτ.
Φοβάμαι. Δώσε μου καλύτερα μια γυναί-
κα να με υπηρετή.

— Δυστυχώς ό καύμένος ό Μουδνγκ
δεν έχει πιά τήν γυναίκα του. Τήν έπια-
σε μια μέρα έπ' αυτοφώρως τήν στιγμή
που τόν άπατούσε με κάποιον ξένο. Και
ή άπάτη με έναν ξένο είναι τή πιο βαρύν
άμάρτημα. Τήν έθαψε ζωντανή...

'Η Μαργκερίτ άφισε μια φωνή τρέ-
μου και έπεσε άναίσθητη σε μια ποικυ-
θήνα. Όταν συνήλθε δεν άντίκρουσε πιά
τόν Ναγκιάν. 'Ακουσε έξω από τή δω-
μάτιο τή βήματα του άπαίστου Μπου-
δνγκ. 'Ενας φοβερός εφιάλτης τήν κα-
τέλαβε. 'Εβλεπε τόν έαυτό της δεμένο
σ' ένα δένδρο και κατάπαρασμένο ά-
πό τās τίγρεις. 'Υστερα έβλεπε τόν
Μουδνγκ να χιτίζει γύρω της έναν τάφο.

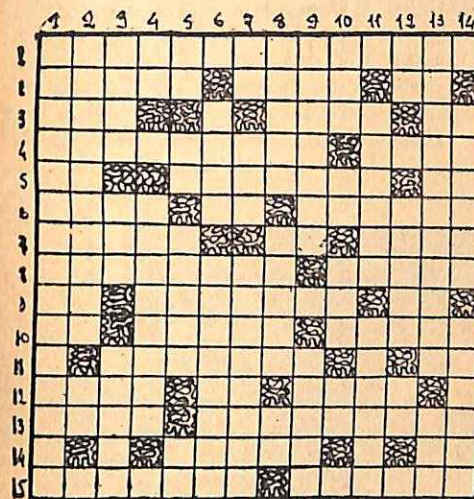
'Ανοιξε τήν βαλίτσα της κι' έβγαλε ά-
πό μέσα ένα μικρό πιστόλι που τής είχε
χαρίσει ό Πιέρ για κάθε ένδεχόμενο. Τήν
ίδια στιγμή είδε να σιγοανοίγει ή πόρτα
και να προβάλλη ή άπαίσια μορφή του
Μουδνγκ. Για μια στιγμή σκέφθηκε να
αδειάσει επάνω του τή πιστόλι. 'Υστερα
όμως τή ακούμπησε στο νεανικό της στή-
θος, και πάλιν να προλάβη ό 'Ανναμίτης
να εκδικηθή τήν τιμή του κυρίου του, ή
Μαργκερίτ δεν υπήρχε πιά στην ζωή.

'Ο Πιέρ Ντυβέρ διάβασε λίγες ημέρες
αργότερα στην γαλλόφωνο έφημερίδα
του 'Αννά ότι ή κυρία Μαργκερίτ Ναγ-
κιάν έπεσε θύμα κάποιου άτυχαίου δια-
τυχήματος. 'Εσκυψε τή κεφάλι και έ-
κλαψε πικρά για τήν πολυαγαπημένη
του. Ήταν ό μόνος άνθρωπος στο 'Αν-
νά που ήξερε ότι τή βαρύν πένθος τή
Ναγκιάν ήταν προσποιημένο.

ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

Τι να διαβιεδάξει

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Είδος λέξεως (ατ. πληθ.). 2) 'Ε-
λαχίστη ποσότης ύγρου.— Περιοχή τής
Γερμανίας.— 'Ανθ. 3) Μονάς βάρους—
'Ονομα μεγάλης ήθουσιού.— Νότα. 4)
Με αυτά γεμίζουν τή όπλα (ατ.). — 'Η
πρώτη λέξη τής πρωτευούσης Νοτιομε-
ρικανικής δημοκρατίας. 5) Χ. Ν.— Βα-
βυλωνική θεότης.— Φ. Τ. 6) Δρόμος.—
'Ανθ.— 'Ενοχλητικόν έντομον (κατ.).
7) Πόλις τής Πελοποννήσου.— Α. Ν.—
'Ασιατικόν κράτος. 8) Λατομεία.— Πό-
λις τής 'Ιαπωνίας. 9) Ε. Ο.— Βασιλεί-
σης.— 'Ο αριθμός 6 διαφορετικά. 10)
'Ακάθαρτον ζών (άρχ.).—Πείνα (άρχ.).
'Απαράιτητος τροφή δι' όλους. 11) 'Ο-
ρος τής Θεσσαλίας (έλαφρώς άνορθό-
γερσων).— Νότα. 12) 'Απαράιτητα δια
να σχηματισθή τή σώμα.— Τά κτήνη
(δημοτ.).— 'Αντωνυμία. 13) Πλοίον
(άρχ.). 'Ο έξοπλίζων ίδίως έπε πειρατι-
κών πλοίων. 14) Τή ένθυμητικόν.— 'Ελ-
ληνικόν γράμμα. 15) Κατακτήσεις.— 'Ο
όμοιάζων με έναν άλλον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Είδος άσθενείας. 2) 'Ο φορών κα-
τεστραμμένα ένδύματα. — 'Ιδιόμ. σου. 3)
Κράτος τής 'Ασίας.— 'Απαντα.— Πλήτ-
τω. 4) Περιφημες άκτινες.— Χώρα τής
'Αφρικής (γεν.). 5) Κατοικίδιον ζών
(άρχ.).— Κτηνικόν (πληθ.).— Τεμάχιον
ξύλου.— Μαζί. 6) Τροπικόν (δημοτ.).—
Μουσούμανική νηστεία. 7) Κατοικίδιον
ζών (άρχ.).— Γράμμα λογογράφος.—
'Εχει όμοιον βάρος με άλλον. 8) Μονή
άλλα και μεγάλη ζέστη.— Χρήσιμον εις
τούς κάου—μυό.—Μετά μεσημβρίαν. 9)
Σημαία.— Γάλλος ίππεύς του άποικιακού
στρατού. 10) Σήκωσε.— 'Ερωτηματικόν
— ...'Οσα.— Πόλις του Βελγίου.— 11)
Τή τρύπημα (άρχ.). — Κάτοικοι εύρω-
παϊκού κράτους (δοτ. πληθ.). 12) 'Αθ-
ροον.— Συνασπισμός βιομηχανιών (γε-
νική).— 'Υποθετικόν. 13) Σκεπασμένος
με γυνάι.— Χρονική ύποδιαίρεσις. 14)

Μέρος του ραδιοφώνου.— 'Ελληνική νή-
σος.

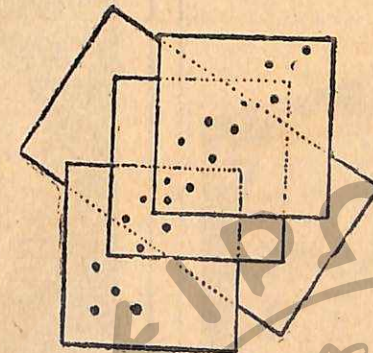
'Αποστολές: Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΑΞΙΜΟΥ
Μελίσσια 'Αττικής

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΧΑΙΑ

'Ενας κοχλιάς θέλει ν' άνέδω
πάνω σ' έναν στύλο ύψους 9 μέ-
τρων.
'Εχοντας ύπ' όψιν ότι ό κοχλί-
ας άνεβαίνει κάθε μέρα 3 μέτρα
και ξανακατεβαίνει τήν νύχτα 2
μέτρα, μπορείς να μās πήςτε σε
πόσες μέρες θά φθάση στην κορυ-
φή του στύλου;

ΒΟΜΒΑΡΙΣΜΟΣ

'Ενα πολυβόλο βάλλει 4 σιδερέ-
νιες πλάκες τοποθετημένες ή μια πάνω
στην άλλη, όπως δείχνει ή εικόν μας:
Τή πολυβόλο ρίχνει 20 σφαίρες. 'Επει-
δή όμως οι πλάκες βρίσκονται ή μια πά-
νω στην άλλη, σχηματίζοντας περισσό-
τερες τρύπες, μπορείτε να μās πήςτε μέ-
σα σε 20 δευτερόλεπτα πόσες τρύ-
πες θά σχηματίσουν οι 20 σφαίρες στις
4 πλάκες;

Λύσεις παιχνιδιών προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Ερωτοτρόπος. 2) Δώρον — έποχή.
3) Όμόν — 'Αδάμ. 4) Δός.— Ρέν.—
Ι.Ι.Ε. 5) 'Ις.— Σιών.— Όι. 6) Δω-
μάτιο. 7) 'Οχι.— 'Ατα.— Νίμ. 8) ΧΙ.—
Νά 9) 'Οσο.— Νέλ. 10) Νικητού. 11)
'Οσα.— εις. 12) 'Ακαταστασία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Εδομοπολεία. 2) Ρόμος. 3) 'Ο-
ρος.— Διχόνοια. 4) Τόν.— Σώ.— 'Ισις.
5) 'Ον.— Ρίμα.— 'Οα.— 6) Δέματα.—
'Ως. 7) Ρέ.— Νότα.— Ντέ. 8) 'Οπα.—
Νι.— Νέοι. 9) Πέδι.— 'Ανάλυσις. 10) 'Ο-
χάιο. 11) Σημειωματάριο.

ΚΑΘΕΠΗΤΗΣ

1—Α Δ Η Θ Ι Λ Μ Ε Ο Η Τ Υ
Φ Χ Ψ Ω.
2—ΑΜΑ, ΟΔΟ, ΑΛΛΑ

Πώς δα τις κατακτήσετε

(Συνέχεια από την σελ. 18)

νός πεπειραμένου, που έχει ζήσει τη ζωή του;

— Ο άπειρος — είναι κανόν αυτό — ούδέποτε κινεί το ενδιαφέρον μιας γυναίκας.

— Τι προτιμάτε: Δουλούδια ή ωραία λόγια;

— Τό καθ' ένα στην ώρα του, πάνε τον ανάλογο τόπο. Πάντως όμως όταν ένας

άνδρας έχει βάλει τα «μεγάλα μέσα» για μια γυναίκα, πρέπει να ξέρει πότε θα στείλη τα λουλούδια — πράγμα απαραίτητο στην γυναίκα που αισθάνεται — και εκπαλλήλου να ξέρει να της πη στην κατάλληλη πάντοτε στιγμήν τα ωραία λόγια.

— Σας άρεσει να σας προσκαλούν σε περίπατο, στον κινηματογράφο ή στο ντάνσιγκ;

— Να σας πω: Ένας άνδρας ο οποίος εύρισκται στον δρόμο της κατακτήσεως της γυναίκας, για να της προτείνει έναν περίπατο, θα πη ότι αρχίζει να κατακτά έδαφος. Η γυναίκα το συναισθάνεται αυτό και πικράρεται λίγο. Τότε από παντός ο άνδρας πρέπει να ξέρει να φερθή. Διότι πιθανόν μια τέτοια πρόταση να θέξη την γυναίκα. Γι' αυτό ο άνδρας ως φροντίση να κάνει την γυναίκα να του το προτείνει μόνη της. Έννοείται ότι δεν θα του το πη καθαρά αλλά έμμεσα.

— Προτιμάτε ένας θαυμαστής να σας γράφει, να σας μιλή ή να σας τηλεφωνή;

— Εάν μου είναι όλη της όχη. Εάν πάλι είναι ενδιαφέρον, πρέπει να ξέρει να εκλέγει την στιγμή για κάθε τι.

— Προτιμάτε τα θερμά βλέμματα ή τα θερμά λόγια;

— Σε μια γυναίκα έρωτευμένη και τα δυο είναι απαραίτητα. Πρέπει όμως και τα δυο να γίνονται με μέτρο: γιατί αλλιώς επιτυγχάνουν αντίθετα αποτελέσματα και πέφτουν στο γέλιο.

— Ενθουσιάζεστε όταν σας στέλνουν απλόια ποιήματα γραμμένα για σας; Η τα κρίνετε με αίσθητο λογοτεχνικό κριτήριο;

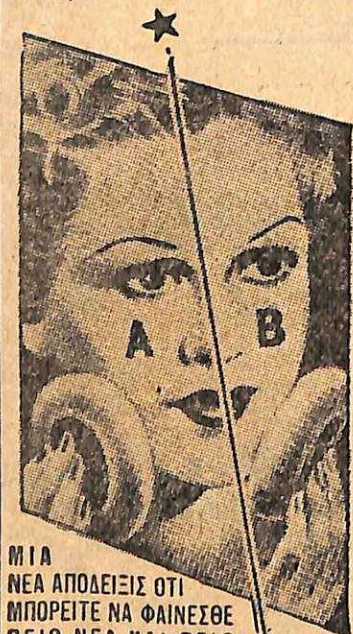
— Να σας πω. Ένα ποίημα γραμμένο από έναν λογοτέχνη γνωστόν αποκλειστικά και μόνο για μια γυναίκα, την συγκινεί. Ένα απλό πάλι παιδαριώδες, εκφράζει την ψυχή του έραστή, αλλά σπανίως επιτυγχάνει. Γιατί ενδομύχως γίνεται πάντοτε ή λογοτεχνική

ή κριτική. Πάντως είναι λίγο άστοχο ένας άνδρας να κάβεται να γράφει ποιήματα χωρίς να ξέρει να γράφει. Άλλως τε, εάν δεν έχει όνομα, ή σκέψεις πηγαίνει και στα διάφορα βιβλία επιτολογραφίας που κυκλοφορούν, και τα ποιήματα μοιάζουν σαν ακαταίτητες αντιγραφές. Γ.ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΣ

Στο προσεχές φύλλο θα συνεχίσουμε τις ενδιαφέροντες «συμβουλές» της εκλεκτής μας καλλιτέχνιδος.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ

από μία νέα δοκιμή
των προτερημάτων
της ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΛΗΜΕΡΑ
ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος και εκπληκτική ανακάλυψις έγινε με την πούδρα από ρύτι... Ένα στοιχείο θαυμασίου, που δμορφώνει το δέρμα αναμειγνύεται προσεκτικά με την πιο λεπτή πούδρα, περασμένη από μετάξινο κόσκινο, πράγμα που δίδει μία νέα ζωή και λάμψη στο δέρμα. Ένα χρώμα χωρίς

και μαυρισμένο σπυλίζεται με τα φυσικά χρώματα της νεότητος. 'Επί πλέον η πούδρα στα δυο φορές περισσότερο. Αυτό το νέο στοιχείο λέγεται MOUSSE DE CREME και μόνον η πούδρα Τοκαλόν έχει μέσα από αυτό.

Μία προσφορά πραγματικώς εκπληκτική.

Πουδράρετε το ένα μέρος του προσώπου σας με την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσας MOUSSE DE CREME. Που-

δράρετε ύστερα το άλλο μέρος του προσώπου σας με μία οίαδήποτε άλλη πούδρα ρυζιού.

Αν η πλευρά που έχει πουδραρισθή με MOUSSE DE CREME δεν φανή περισσότερο φρέσκη, πιο νέα και πιο γρήγορη από την άλλη η οποία έχει επιστοφούμε εις το άκραιο της άξια αγοράς της πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Η πούδρα Τοκαλόν εύρισκεται εις τας δέκα νέας αποχρώσεις που είναι της μόδας στην σημερινή σαιζόν.

Ψροδερρόν, λευκόν, μαλακόν δέρμα με NIVEA!

Η καλλιτέρα υπηρεσία, την οποίαν δύνασθε να προσφέρετε εις το δέρμα σας, είναι μία έντριδη με κρέμα NIVEA και κατόπιν ένα ελαφρό και ολιγόλεπτο μασάζ.

Η θαυμασία θρεπτική ύλη, την οποίαν περιέχει, έξασκεί καθ' όλην την νύκτα την εύνοικην της επίδρασιν.

Έτσι δα άποκτήσετε ένα δέρμα, διά το οποίον θα σας δαυμάζουν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και κυροπωλεία.

Το μικρόν κυτίον δρχ. 9, το μεσαίον δρχ. 17, το μεγάλο δρχ. 33.

Η αλληλογραφία ΣΤΗ ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Γι' όσον Χ. Ιωάννιν. Πρέπει όπωσδήποτε να υποβληθήτε στην μικροεγχείρηση, γιατί το κώλυμα εκείνο σας επιφέρει την κατάσταση που μου γράφετε και η οποία έννοείται ότι από συνήθεια μπορεί να καταστή συν τω χρόνω μόνιμος. Το αίσθημα του πόνου αναστέλλει το πλήρες αποτέλεσμα. Έξ άλλου λόγω του έκαστου έρωθισμού μπορεί να γίνει καμιά φορά μόλυνση κι' απόστημα, όποτε και θ' αναγκασθήτε να υποστήτε την εγχείρηση υπό δυσμενεστέρας συνθήκας.

Γι' όσον Γ. Διά της μεθόδου των βραχέων διαθερμικών κυμάτων την οποίαν από έτους προσωπικώς εφαρμόζω, η καταστροφή των τριχών γίνεται απολύτως ανώδυνος και χωρίς να παραμείνουν οίδη ή χυμος οίλης. Η καταστροφή των τριχών είναι έτσι ριζική και όριστική. Άλλως τε έχετε το παράδειγμα της κυρίας Παπ. Δεν φανμάταζα: σε σας να χρησιμοποιήσω άλλη μέθοδο! Με μεγάλη μου ευχαρίστηση γίνεται δεκτή η επιθυμία σας της δοκιμαστικής απαίρεσεως μερικών τριχών. Πάντως

θα έλθετε γι' αυτήν στη 1 μ. μ. ή στις 8 μ. μ. ώρες δηλαδή που έχω κανονίσει γι' αποτριχώσεις, γιατί τις άλλες ώρες 10—11 ή 5½—8 μόνον δέχομαι.

Τ. Μ. Φιλοθέη. Λόγω της υπερβολικής απώλειας βάρους, συνεπώς της υποχώρησης του υποδερμικού λίπους, η επιδερμίδα σας έχασε την ζωτικότητα της κι' άρχισε η έντονη ρυτίδωσις. Πάντως, δεν κάνετε καλά να μη περιποιηθήτε το πρόσωπό σας. Πρώ της πούδρας να χρησιμοποιήτε την έξης λοσιόν, την οποίαν προς το παρόν θα χρησιμοποιήτε και για το βραδυό ξεκαμνιάρισμα:

Ό ντε ροζ	10 γραμ.
Γλυκερίνη νέτρο	40 »
Ό ντε λορέ σε-ρίλ	1,05 »

Δις της εβδομάδος επί 10 λεπτά άσπράδι αύγου. Τα άτιόλουτρα έπίσης δις της εβδομάδος. Να μη χρησιμοποιήτε σαπούνι.

Πολίτισσαν. Θεσσαλονίκη. Να βάξετε κάθε βράδυ ή τουλάχιστον τρεις της εβδομάδος κομπρέσες βορικοϋχες στην μύτη σας. Θα βράξετε πρώτα ένα ποτήρι νερό και θα ρίχνετε μέσα ένα κουτάλι της σούπας και κάτι βορικών. Θα αφήνετε να κρυώνη καλά και κατόπιν θα βάξετε 5—6 κομπρέσες κάθε 5 λεπτά έκαστην. Μετά να πουδράρετε την μύτη με πούδρα Φισάν. Επίσης να περνάτε ελαφρότατα τρις της ε-

βδομάδος με λεμόνι, την μύτη σας και μετά 10 λεπτά να ξεπλένεσθε με άφθονο νερό. Επίσης καθημερινώς να ρίχνετε μερικές σταγόνες από το κάτωθι φάρμακο μέσα στο νερό που πλένεσθε. Θα βάλετε μέσα σε μία μποτίλια:

Άλκοολ 85 βαθ.	100 γραμ.
Βάμμα δενζόνης	100 »
Βινέγκρ ρατιφιέ	100 »

Όλα αυτά τα αφήνετε στον ήλιο επί 8 ήμέρες. Κατόπιν τα συνώνετε από ένα τυμπάνι και το φάρμακο είναι έτοιμο προς χρήση. Την μποτίλια να την σφραγίζετε πολύ καλά. Μετά 45 ήμέρες μου ξαναγράφτε.

Τ. Ε. Αν. ένταθα. Στο προσεχές θ' άρχίσω μίαν σειράν άρθρων για τις πιο ελαφρές κι' αποτελεσματικές άσκήσεις που μπορεί κανείς να κάνει στο σπίτι ή στην έξογή. Πρόκειται για άσκήσεις άκίνδυνες, εύκολες και επιστημονικώς ένδεδειγμένες. Για το ζήτημά σας έχω την γνώμη να άκολουθήσετε μία ελαφρά δίαιτα. Δηλαδή ν' άποφρεύετε όλοτετα τα γλυκά το πολή ψωμί και το νερό κατά την ώρα του φαγητού. Επίσης να μετριάσετε την χρήση των ζυμαρικών έν γένει τροφών καθώς και των πολύ λιπαρών. Προτιμάτε κρέας ή ψάρι σάφας, χορταρικά, άνάλατα τυριά, φρούτα, ψωμί ξερό, ελάχιστο άλάτι στα φαγητά.

Ε. Κ. Νιγρίταν. Εί-

σθε και σεις θυμά της ρεκλάμας. Έπειδή ρεκλαμάρουν ό τι χάρις στην κρέμα αυτή, μπορείτε να μένετε όσο θέλετε στον ήλιο άφοβα, το εκάματε και σεις και έτσι πάθατε τις πανάδες. Δοιπόν, για το βραδυό ξεκαθάρισμα και πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε μ' ένα βαμβάκι την έξης λοσιόν:

Ροδόνερο άγνό	10 γραμ.
Γλυκερίνη νέτρο	40 »
Ό ντε λορέ σε-ρίλ	105 »

Να επιτρίβετε δε καθημερινώς ελαφρά τις πανάδες σας με λίγη από την κάτωθι πομάδα:

Βαζελίνη	60 γραμ.
Ρεζορίνη	10 »
Λανολίνη	20 »

Δις της εβδομάδος να κάνετε άτιόλουτρο κι' άλλες δυό φορές την εβδομάδα να άλείφετε το πρόσωπό σας με άσπράδι αύγου, το οποίον να ξεκαθαρίζετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Εάν δεν σας φύγουν ξαναγράφτε μου μετά 45 ήμέρας.

Αναγνώστριαν «Εβδομάδας». Συμμεσφωθήτε επακριβώς προς όσα άνωτέρω γράφω προς «Ε. Κ. Νιγρίταν». Παραμοία περίπτωσις.

Γ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός
Σόλωνος 40

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ, ΤΩΝ ΓΙΟΓΚΙ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ», ΥΠΟ Χ. Α. Φ. ΧΑΛΑ.

Για να θεραπεύετε όλες τις ασθένειες. Για να κρατάτε παντοτεινά τα νειάτα και τη φρεσκάδα σας. Για τη μακροζωία και τη μακροβιότητα. Για την τελική υπερίκηση του θανάτου.

Πωλείται εις όλα τα Αθηναϊκά Βιβλιοπωλεία και περίπτεσα. Εις τας επαρχίας διά των Πρακτορείων των Εφημερίδων. Τιμή δρχ. 25.

Κυρες και Δεσποινίδες!

Γενήτε ανεξάρτητες! Μάθετε κοπτική και ραπτική.

Με το άλάνθ στο σύστημα

«ΜΠΡΕΝΤ»

τελειοποιούνται ως και η άγοράματες. Ζητήσατε κανονισμό δωρεάν. Μεγάλες εύκολες πληρωμές.

ΝΤΙΑ ΜΠΡΕΝΤΕΖΙ

Έργαστήριό έλευ θέρων σπουδών.
Πετρώνη 3.— Τηλ. 32—700

— Μου ζητάς το μυστικό μου; Έίνε παρα πολύ απλό:

Μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ», διότι παρασκευάζεται από προϊόντα άγνά που διατηρούν άπαλό το δέρμα.

Η «ΠΟΜΠΕΙΑ» της άρωματοποιίας L. T. PIVER είναι μία πούδρα σοβαρά δεν ύπόσχεται θαύματα, αλλά σας δίδει την βεβαιότητα ότι η άμορφία σας απέδωσε όλην της την γοητεία.

ΜΗΝΥΤΗΡ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρω-
ματοποιίας MICEKO
ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλ-
πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔ-
χει τὴν ιδιότητα νὰ δια-
τηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλα-
κὰς καὶ στρωτὰς. Μονα-
δική διὰ μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ
περμανέντε.

Ἀντιπροσωπεῖ
Παρακαταθήκη:

PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρω-
ματοποιίας MICEKO
ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλ-
πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔ-
χει τὴν ιδιότητα νὰ δια-
τηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλα-
κὰς καὶ στρωτὰς. Μονα-
δική διὰ μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ
περμανέντε.

Ἀντιπροσωπεῖ
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ",

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

"Όσο μεγαλώνουν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν ἄς δια-
τρέχουν καθημερινῶς τὸν κίνδυνον νὰ καταστραφῶν
ἀπὸ τὰ παράσιτα ποὺ πολλαπλασιάζονται πολὺ εὐκό-
λως μέσα στὸ στόμα. Εἶναι πολὺ εὐκόλως ν' ἀσφαλιστε-
τε τὰ δόντια τῶν παιδιῶν ἄς, φθάνει νὰ μεταχειριζόν-
ται καθημερινῶς τὴν ἐπιστημονικὴν ὀδοντοκρέμα
«ΚΟΛΥΝΟΣ». - Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει καὶ γυα-
λίζει τὰ δόντια χωρὶς κανέναν κίνδυνον. Εἶναι εὐκό-
λο νὰ σηνηθίσουν τὰ παιδιά στὴν Κολύνος διότι
ἀγαποῦν τὴν εὐχάριστην καὶ δροσιτικὴν τῆς γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ